

ARCHIEF SUIST 2013

Januari

VRIJDAG 4 JANUARI

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

HALLAMBAY

Tijdens de Sylvesterrit van oudejaarsdag kwam bij John het idee opborrelen om, geheel in de stijl van onze onvolprezen BUFFEL, Wim Bogie, zo vroeg mogelijk in het nieuwe jaar de rit naar de Hallambay te maken. Hij maakte dit kenbaar bij Wil en Har, die er maandag ook bij waren. Ze zeiden meteen, laat maar wat horen, we gaan mee. Na de weersverwachtingen bestudeerd te hebben en de oliebollen eenmaal verteerd, besloot hij om op vrijdag zijn snode plannen te gaan verwezenlijken. Een Sms'je naar Har en Wil en warempel, ondanks de minder goede weerssituatie op vrijdag waren ze alle drie present. In een druiliger weertje werd er tegen de wind in richting de Hallambay gereden. Wil natuurlijk steeds op kop, om beurten vergezeld van Har of John. Wil had een ander wiel gestoken om de beklimming goed te kunnen volbrengen, maar de ketting liep nu iets aan. Bij Sjeffe Jansen in Elsloo werd dit vakkundig opgelost en zo konden we verder. Het weer werd droger en achter Bunde was het met de miezelregen helemaal gedaan. Over de bekende wegen werd de Hallambay bereikt en zonder problemen werd deze puist bedwongen. Voor Wil was dit de eerste keer. Toen de terugweg. We hoopten op wind in de rug, maar jammer genoeg was de wind gedraaid zodat we weer moesten duwen. Door Maastricht, over het Vrijthof en de Markt, waar niet werd gestopt omdat het daarvoor toch te koud was. Zo kwamen we in Borgharen en Itteren, het tempo was zodanig dat niemand in de problemen kwam en zo bereikten we weldra Geulle en Klein Meers. Hier lette Wil eventjes niet goed op waardoor hij in botsing kwam met een andere, tegemoetkomende fietser. Beiden vielen, maar gelukkig was er geen lichamelijk letsel. Wil had zijn stuur ietsje scheef staan, mar dat kon Har als volleerd fietsenmaker vlug repareren. De andere fietser had echter zijn voorwiel dubbel, zodat verder rijden niet mogelijk was. Gelukkig was hij uit Klein Meers en kon hij te voet naar huis. Nadat de gegevens uitgewisseld waren voor de verzekering konden we verder. Rond kwart voor drie waren we weer terug in Echt waarna de fiets toch gewassen moest worden, want het was toch wel royaal smerig geworden. Een mooi initiatief dat zeer zeker voor herhaling vatbaar is.

Het fluitend Hert

ZATERDAG 5 JANUARI

Openingsrit 2013

Kennen jullie het verhaal van de 10 kleine negertjes. Het schijnt dat dit heel erg van toepassing is op SUIST, zoals de laatste tijd gereden wordt. Hoe is het anders te verklaren dat er de laatste 3 jaar steeds minder mensen de moed hebben om deel te nemen aan de ritten van SUIST.

In 2010 waren er maar liefst 1046 deelnemers, en dan ook nog alleen in het zomerseizoen.

In 2011 waren er netto nog maar 886 deelnemers en bruto, dus inclusief winterseizoen, 1071.

In 2012 waren er dit netto 764 en bruto 874.

Een royale afname van het aantal deelnemers, en heel goed te verklaren.

Want zoals er vandaag gereden werd zullen er heus geen nieuwe deelnemers meer op komen dagen, erger nog, de mensen die nu wel nog mee willen rijden zullen een voor een afhaken. Het is echt niet de bedoeling om in de Wintertijd, die toch meestal gebruikt wordt om rustig te rijden en de accu weer op te laden voor het zomerseizoen, ritten te maken van 90 km. met een gemiddelde van 28,7 km. Als men een langere rit maakt, dient het tempo zodanig te zijn dat IEDEREEN met een goed gevoel weer op het Hingen aankomt en niet totaal afgebrand, omdat het te hard gaat. De mensen die zich het laplazerus moeten rijden om ook maar enigszins in het wiel te kunnen blijven, haken op deze manier zeer zeker af, zodat er over niet al te lange tijd nog maar een man of 5 meerijden. Want als er iemand achterblijft en het grootste deel van de groep rijdt gewoon door of er niets aan de hand is, zoals vandaag weer eens gebeurde, zijn we fout bezig. In het vorig seizoen zijn zo, voor zover ik weet, twee

keer mensen kwijtgeraakt en nu in de eerste rit van 2013 is het alweer hetzelfde. Waarom wordt er toch steeds weer zo hard doorgereden, ook als er geregeld aangegeven wordt dat het te hard gaat. De oplossing voor dit probleem is dat we in twee groepen gaan rijden. Dit is al vaker gezegd, maar de snelle mannen rijden 1 of 2 keer alleen en sluiten dan weer aan. Dan gaat het enkele keren goed en langzaam wordt het tempo toch weer opgevoerd. De mensen die problemen hebben met dit tempo laten het vervolgens afweten. Zelf trek ik mij hier gelukkig niets van aan, want ik weet de weg alleen ook wel, maar leuk is het absoluut niet als je iedere keer weer met hetzelfde feit geconfronteerd wordt.

Daarom zal ik vanaf vandaag niet meer met dit spelletje meespelen en iedere keer, zowel op zaterdag als donderdag, in een rustig tempo de ritten rijden, zelfs als ik hierdoor alleen zal moeten rijden. Ook zal er rekening gehouden worden met mensen die langere tijd niet hebben kunnen fietsen door blessures of andere omstandigheden, zodat ze de kans krijgen om weer ritme op te doen. Hopelijk zijn er mensen die hier ook zo over denken. Als ik de geluiden achter in de groep hoor, is dit bij verschillende mensen het geval. Als deze mensen zich nu samenvakken en er weer de gezellige ritten van vroeger van maken, kan het voor deze personen toch nog een leuk seizoen worden.

Dus daarom hoop ik dat komende zaterdag een groep op een rustige manier kan rijden. Kan dit niet, dan hoeft het voor mij ook niet meer en trek ik wel mijn eigen plan.

Jammer dat het zo moet, maar het heeft nu al veel te lang geduurd en ik moest het toch kwijt.

Een teleurgestelde John

MAANDAG 7 JANUARI

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

ER GEBEURT ALTIJD WEL WAT!!!!

Inderdaad, tijdens de ritten van de Pensionado's gebeurt er van alles. Mooie dingen, zoals de tussenstop in de zomertijd, maar ook minder leuke dingen, zoals de valpartij afgelopen vrijdag van Wil. Vandaag kregen we onze portie onfortuin ook al weer, maar gelukkig niet zo erg als de vorige keer. Om 10 uur stonden de vier vaste deelnemers, Wil, Har, John en Jan, klaar voor het vertrek. John Bloemer kan jammer genoeg nog niet mee rijden, maar zodra het van de dokter weer mag, zal hij zeer zeker weer van de partij zijn. Vol goede moed vertrokken we, natuurlijk wind tegen, richting Zuiden. De gewone weg tussen Kanaal en Maas, Wil op kop en beurtelings de anderen naast hem. Zo bereikten we probleemloos Bunde, waarna we in Meersen de Kruisberg opgingen. Boven werd eventjes gestopt om de energievoorraad weer op peil te brengen en toen ging het verder via Ulestraten naar Schimmert. Bij de rotonde begon de fiets van Jan rare geluiden te produceren en in de afdaling naar Spaubeek liep opeens zijn ketting vast. De controle wees uit dat er een schakel van zijn ketting was gebroken. Chris werd nu node gemist, want natuurlijk had niemand een kettingpons bij zich. Een behulpzame bewoner kwam nog eventjes informeren of hij kon helpen, maar hij had het materiaal er ook niet voor. Wel bleek hij uit Koningsbosch te komen en hij kende heel wat mensen uit Pey en Koningsbosch, dus het werd nog eventjes gezellig. Toch moesten we verder, en omdat Jan niet meer trappen kon, werd er maar geduwd. Wil en Har namen de taak op zich om Jan de hele terugweg te duwen, een geweldige prestatie. Als een echte kampioen liet Jan zich heel bereidwillig voortduwen en de twee knechten deden zonder te morren hun werk. Zo hoort het in ons peloton. Het zal hem natuurlijk wel enkele rondjes kosten om dit goed te maken, maar dat lukt best wel. Zo kwamen we rond 1 uur weer terug in Echt, waar Jan netjes thuis werd afgeleverd. Toch weer 75 km. gereden, een gemiddelde van 25 en iedereen tevreden, ondanks de pech van Jan. Zo kan het dus ook.

Het fluitend Hert

ZATERDAG 12 JANUARI

KOUD, MAAR TOCH LEKKER GEFIETST.

Ondanks, of misschien dankzij de boze woorden van John stonden er op deze koude, maar wel zonnige zaterdag maar liefst 13 rijders klaar voor een winters ritje. Hierbij verschillende mensen die we al een hele tijd niet meer aan het vertrek hebben gezien. Wil Hodzelmans, Wil v.d. Borgh, Peter Winteraeken, Tom Marcellis en ook, na een hele lange tijd, Arno Kuipers. Verder waren aanwezig, John Vergoossen, Leon Renet, Annie v.d. Venne, Har v.d. Vorst, Har Fijen, Fred Stoffels, Roger Deckers en Henk Swillens. Om half twee nam John het voortouw en vertrok, waarbij hij werd vergezeld door nog 9 andere rijders. 3 Mensen, Fred, Roger en Henk besloten om een snellere groep te formeren en reden richting Meinweg. De langzamere groep nam de richting Koningsbosch en zo werd er verder gereden via Tripsrath naar Leifarth. Het tempo was dusdanig, dat iedereen lekker kon meepeddelen en er het geklets was dan ook niet van de lucht. Gezellig keuvelend, dan weer eens naast deze en dan, na weer een aflossing, naast een andere, werden de kilometers tot volle tevredenheid afgelegd. Niemand had ook maar de minste moeite met dit tempo en zo reden we via Randerath en Ueterath weer richting Straelen. In Waldfeucht de grens weer over en via Pepinusbrug terug naar het Hingen. 65 Km. op het klokje en een gemiddelde van ruim 26. Dus zo kan het ook. Wil v.d. Borgh, Peter, Annie en John besloten om nog een kopje chocomel te gaan drinken op de goede afloop. Ze waren net binnen toen de snelle groep ook aankwam op het Hingen. Deze drie kleppers besloten ook om eventjes binnen te wippen en zo vernamen we dat ze 75 km. hadden afgelegd via de Meinweg en toen over de Selfkant terug naar Isenbruch en weer naar het Hingen. Ook deze groep had lekker gefietst, dus iedereen tevreden, zoals het hoort. Omdat Fred jarig was werd er nog eentje gedronken op zijn gezondheid. Hopelijk kunnen we in het vervolg steeds blijven rijden volgens deze formule, zodat iedereen aan zijn trekken komt en na afloop de hele groep tevreden huiswaarts kan keren.

Een tevreden Fluitend Hert

ZATERDAG 12 JANUARI

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

ALWEER EEN NIEUWE ACTIVITEIT BIJ DE PENSIONADO'S.

Dat er bij de pensionado's van alles gebeurt, is intussen wel bekend. Maar de laatste ontwikkelingen zijn toch van een heel andere aard. Zo had Wil v. Montfort het plannetje opgevat om een keertje lekker te gaan eten, vergezeld van de dames. Nadat de overvolle agenda's eens naast elkaar werden gelegd kwam 12 januari als geschikte datum uit de bus. Met een groep van 16 personen, 8 rijders en 8 dames, kwamen we op deze zaterdagavond bij elkaar in Oriëntal Plaza in Maasbracht-Beek om eens lekker te gaan wokken. De sfeer zat er meteen goed in en het werd heel gezellig. Het eten was voortreffelijk en ook de dames pasten zich meteen aan aan de gemoedelijke sfeer die er heerst bij dit groepje. De tijd vloog om en veel te vlug kwam er alweer een eind aan dit gezellig avondje. Zeer zeker ook weer voor herhaling vatbaar.

Het Fluitend hert

ZATERDAG 19 JANUARI

Zaterdagmiddag, 13.28.

Geen renners bij het cafeeke, op 1 na. Fred vond het wel fris, maar toch nog acceptabel om een rondje te maken. Op de valreep kwam Ralf Beunen ook nog aanzwieren op z'n mtb. Samen werd vertrokken in de richting Montfort om een rondje rond Echt te maken. Op weg door Montfort sloot Tom Marcellis ook nog aan. Hij was van plan geweest om met de mannen

van Echt te fietsen, maar die lieten allen verstek gaan.

Tom nam meteen de kop over richting St. O'berg. Via Paarlo zouden we dan gezamenlijk via Vlodrop, Posterholt, Koningsbosch weer naar Echt fietsen. Ralf moest echter afhaken: vanwege een malheur aan zijn derailleur. Hij kon hij niet op het grote blad schakelen, waardoor hij niet naar behoren verder kon gaan. Hij besloot in Vlodrop via de bossen terug te fietsen. Tom en Fred reden verder tegen de wind in door Vlodrop. Vanaf de draai in het dorp naar Posterholt, werd het vervolgens aangenamer fietsen. De wind kwam nu van de goede kant, en tot in Koningsbosch heeft Fred vervolgens niet veel meer moeten doen dan zijn best om Tom bij te houden. Vanuit Koningsbosch werd koers gezet richting Sleek en vervolgens Echt. Tom werd nog naar huis gebracht door Fred, die daarna naar Sint Joost draaide. Zo kwam er na 45 km een eind aan een fris rondje Echt. Zoals altijd achteraf natuurlijk weer blij toch even gefietst te hebben. Wie weet hoe lang het duurt voor we weer kunnen met de voorspellingen?!!

Groet - Fred

MAANDAG 28 JANUARI

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

EEN NIEUWE START.

Nu blijkt dat voorlopig de Elfstedentocht niet door kan gaan, hebben de Pensionado's de wieltraining weer opgepakt. Eerst eventjes telefonisch contact opgenomen met Helga v. Leur en Piet Paulusma, die ons het advies gaven om pas om 12 uur te vertrekken. Dit werd door de wegkapiteins netjes per S.M.S. doorgegeven, zodat niemand voor niets hoefde te komen. Om 12 uur stonden 3 dapperen klaar voor een, zoals van te voren afgesproken, ritje van 40 km. Har, Wil en John gingen dus vol goede moed op pad. Het bleek dat de weerprofeten het weer eens bij het juiste eind hadden, want na de regen van 's morgens brak de hemel om 12 uur open en er verscheen er een lekker zonnetje. De wind was er wel nog, dus werd er eerst richting zuiden gepeddeld. Tot Urmond was het tegen de wind in en hierna draaiden we het kanaal over en met de wind in de rug werd er in een rustig tempo doorgefietst, zodat we de nieuwtjes van de laatste weken eventjes konden doornemen. Na ruim anderhalf uur waren we weer terug op het Hingen, waarna de fietsen een lekkere wasbeurt kregen, want er lag toch nog wel veel rommel op de weg. Een prima begin van het, hopelijk niet nogmaals onderbroken door winterweer, seizoen 2013. Volgende week maandag misschien wel weer om 10 uur en dan op zaterdag 9 februari de rit naar Vaals.

Het Fluitend Hert

Februari

ZATERDAG 2 FEBRUARI

STRAMPROY

Na de gelukkig korte winterperiode stonden op deze koude, maar zonnige zaterdagmiddag 10 ridders klaar voor een lekker ritje. 's Morgens was het behoorlijk regenachtig, maar rond 12 uur klaarde het op en 's middags scheen er zowaar een lekker zonnetje. Wel stond er een harde noordenwind, maar met enkele erkende windfietsers in het peloton was dat geen bezwaar. John en Annie namen het voortouw en zo bepaalden zij meteen wat de koersnelheid voor vandaag zou worden. In een tempo rond de 28

km. ging het rustig richting Ohé en Laak. Toen we de wind op kop kregen, namen Wil v. Montfort en Leon Renet de taken over en die twee hielden het tempo tegen de wind in ook op een kleine 27 km. Af en toe moesten ze wel even vermanend toegesproken worden, want deze twee kennen hun eigen krachten niet en daardoor wilden ze toch nog wel eens te hard gaan. Iedereen kon goed volgen en daardoor schoot het lekker op. In de buik van het peloton werden er vrolijke gesprekken gevoerd, een teken dat het goed te doen was. Henrie, die 4 weken geen fiets had aangeraakt, draaide achter Maasbracht af en aanvaardde op eigen gelegenheid de terugreis. Hij vond dat hij langzaam weer moest beginnen. Volkomen gelijk. Met z'n negenen ging het verder via Neeritter naar Stramproy. De wegen lagen er redelijk bij, wel veel rommel van afgewaaiden takken, zodat het evengoed uitkijken geblazen was. In Kelpen vond Har Fijen het ook welletjes. Na zijn griep van de vorige week deed hij het ook wat kalmer aan en hij boog af richting Baexem. De groep ging nog door via Leveroy en Heythuisen, maar een kleine 10 km. meer, dus had Har net zo goed lekker uit de wind mee kunnen rijden want het tempo bleef voor iedereen goed te doen. In Wesseem op de brug kregen we van Hub v. Eck de uitnodiging op er eentje te gaan nemen op zijn verjaardag. Hij was nl. op 1 februari 65 jaar geworden, een echte pensionado dus. Van harte gefeliciteerd, Hub, en nog vele jaren in goede gezondheid blijven fietsen. Bij Paula werd dit heuglijke feit gevierd met enkele drankjes en zo kwam er weer een eind aan gezellig tochtje.

Het Fluitend Hert

ZATERDAG 9 FEBRUARI

RETOUR VAALS

De Pensionado's hadden het idee opgevat om op carnavalszaterdag een lange rit te gaan rijden. De tocht "Retour Vaals" werd hiervoor uitgekozen. Om 10 uur stonden in de winterkou 5 rijders klaar voor de rit. Annie en Peter, Leon, Jan Laugs en John. Har Fijen zou ook nog komen volgens Jan, maar door allerlei misverstanden ging dit fout. Beter afspreken in het vervolg. Om kwart over 10 besloten de 5 maar te vertrekken en via de normale route ging het richting Sittard. In Munstergeleen werd gekozen voor de optie Geleen, omdat de binnenwegen misschien niet helemaal schoon waren. Zo werd voorspoedig Valkenburg bereikt. Het was wel koud, maar door de juiste kleding was het toch goed te doen. Peter besloot hier af te draaien omdat hij 's middags een andere afspraak had en de 4 vervolgden hun weg door Partij, Mechelen, Vijlen en zo naar Vaals. Je kon goed merken dat het hier toch wel wat kouder was, want steeds meer begon het landschap winterse trekjes te vertonen. Langs de kant van de weg lag een laagje sneeuw en boven op de Vaalserberg was het helemaal wit. Gelukkig waren de wegen goed schoon, zodat er probleemloos gefietst kon worden. Omdat er enkele mensen waren die het toch wel koud begonnen te krijgen, werd er in goed overleg besloten om meteen de terugreis te aanvaarden. Tot onze grote verbazing kwamen we in de afdaling van de Vaalserberg opeens Har Fijen tegen, die, omdat hij het vertrek gemist had, de rit maar helemaal alleen had gemaakt. Jammer genoeg reed Leon op dat moment lek. In de kou is het verwisselen van een mountainbikeband echter geen pretje, maar met vereende krachten werd het varkentje toch gewassen en konden we onze weg vervolgen. Jan en Annie hadden niet in de gaten dat Leon lek had gereden en waren al een stuk verder. In Vijlen doken ze een cafeetje binnen om op de pechvogels te wachten. Na een tijdje kwam zo de groep weer bij elkaar en vervolgden we onze weg. Of John te weinig had gegeten of dat hij door de kou te weinig dronk, wie weet, maar hij kreeg een flinke inzinking. Zal wel de hongerklop zijn geweest. Het tempo werd natuurlijk meteen aangepast zodat we toch als een groep de terugreis konden maken. Zo kwamen we om half vier weer aan op het Hingen, koud, maar wel tevreden dat we de rit hadden volbracht. Volgende week de "Hallambay", hopelijk zal het weer ons dan wat beter gezind zijn.

Het Fluitend Hert

ZATERDAG 16 FEBRUARI

WIM BOGIE MEMORIAL

Omdat het op de datum dat normaal de Wim Bogie Memorial verreden wordt, de zaterdag voor 12 februari, carnavalszaterdag was, werd deze rit een week verschoven. De Buffel had zoals gewoonlijk weer voor een prima weertje gezorgd en dus stonden er maar liefst 11 rijders present om Wim te herdenken met deze rit. Hierbij natuurlijk een groot deel van de rijders die nog met hem samen hebben gereden, maar gelukkig ook verschillende mensen die pas later aangesloten zijn bij SUIST.

Lyon, Leon, Annie, Jo, John, Wil v.d. Borgh, Har Fijen, Wil v. Montfort, Ralf Beunen, Jan Laugs en Erik Dieteren stonden aan het vertrek. Met de wind tegen werd er koers gezet richting Hallambay, in een tempo van rond de 27, dus heel goed te doen. De grote mannen, Lyon, Leon, Wil v. Montfort en Erik deden het kopwerk en met de rest netjes uit de wind liep het gesmeerd. Voor Jo was het de eerste keer dit jaar na een zware griep en de carnaval, dus hij hield zich wijselijk een beetje in. Ralf voelde zich niet zo lekker, maar een echte bikkel laat zich hierdoor niet weerhouden. Voor Schipperskerk was het de eerste keer raak, LEK. Ralf stond voor lek met zijn mountainbike. Met vereende krachten werd het varkentje gewassen, maar er bleek ook iets mis te zijn met de nieuwe band. Daarom besloot Ralf maar door te rijden naar Bucks in Grevenbicht en hier werd uit voorzorg een nieuwe band gemonteerd. Zo konden we weer de rit vervolgen en in een lekker weertje gleden de kilometers onder de wielen door. Na 2 uur werd Eisden bereikt en hier was het voor de tweede keer raak. Nu stond Wil v.d. Borgh voor lek, maar ook dit euvel werd vakkundig gedepanneerd. Zo konden we ruim binnen de gestelde tijdslimiet beginnen aan de beklimming van de Hallambay, altijd een gemene puist. John deed het natuurlijk, zoals we van hem gewend zijn, rustig aan maar ook hij kwam probleemloos boven, waar de rest van de groep keurig stond te wachten. Nu kregen we de wind mee, zodat het tempo wat kon worden opgevoerd. Rond de 30 ging het richting Maastricht, dwars door de stad en toen via Itteren en Borgharen weer richting Elsloo. De grote kanonnen wilden vooraan iets te hard gaan, blijkbaar zijn ze al goed in vorm zo vroeg in het seizoen. Natuurlijk gaven ze meteen gehoor aan het verzoek het iets rustiger aan te doen, zodat we in gesloten formatie Echt alweer bereikten. Lyon, beresterk als altijd, gaf John geregeld een duwtje in de rug zodat ook hij goed bij kon blijven. Lyon, bedankt!!! Wel trakteerde Wim ons twee keer op een fikse hagelbui. Waarschijnlijk als straf omdat we een week te laat waren, maar gelukkig duurde het steeds maar eventjes, zodat we toch redelijk droog Echt hebben bereikt. Jo en John besloten om bij Paula nog eventjes een hersteldrankje te gaan nuttigen, wat zeer zeker aan te bevelen was na deze rit. Zo kwam weer een goed eind aan al de zevende Memorial. Hopelijk kunnen we deze traditie nog lang voortzetten. Als het gaat zoals het vandaag ging, met begrip voor de minderen, is dit heel zeker steeds goed te doen.

Het Hijgend Hert (toch wel wat afgezien vandaag)

MAANDAG 18 FEBRUARI

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

HET BANDENSPOOK SLAAT WEER TOE.

Op deze wonderschone winterdag, een heerlijk zonnetje en bijna geen wind, liep toch niet alles zoals gewenst. Allereerst het goede nieuws. John Bloemer is zover hersteld van zijn ziekte dat hij het fietsen alweer op mag pakken. Na enkele keren alleen te zijn gaan oefenen durfde hij het vandaag weer aan om mee te gaan met de Pensionado's. Natuurlijk was iedereen blij dat hij er weer bij was. Omdat de wind uit het Zuidoosten kwam werd er besloten om richting Rimborg te fietsen. Wil en Jan namen de honneurs waar en hielden de andere drie, Har, John en John, netjes uit de wind. Een heerlijk zonnetje, een rustig tempo en goede wegen, wat wil een mens nog meer. Zo bereikten we probleemloos Rimborg, waar we de enige pittige helling van deze route voor de kiezen kregen. De terugweg verliep in het begin voorspoedig, een mooi tempo met de wind in de rug en nog steeds het heerlijke zonnetje. Via Schinveld naar de neutrale weg, waar het onheil geschiedde. Har had lek. Normaal geen probleem, maar dit keer liep het toch enigszins anders. Allereerst was de band er bijna niet af te krijgen. Er moest zelfs ijzer aan te pas komen om hem los te krijgen. Dit betekende natuurlijk dat erop leggen ook niet ging. Met ijzere bandenlichters kregen we toch de band weer op de velg, maar natuurlijk was nu de binnenband weer lek door dit geweld. Een andere buitenband geprobeerd, maar die kregen we helemaal niet op de velg. De oude band maar weer gepakt, maar we kregen geen binnenband erop die hield. Goede raad was duur, maar Jan bood spontaan aan om naar huis te fietsen en dan met de auto terug te komen om Har op te halen. Na een tijdje besloten John, John en Wil maar naar huis te rijden, want ze moesten om half twee thuis zijn. Har begon maar te lopen, maar na een tijdje kwam opeens een reddende engel uit het niets tevoorschijn. Een automobilist die richting Brunssum reed zag Har lopen en keerde spoorlags om. Het bleek Ralf Beunen te zijn, die meteen aanbood om Har naar huis te brengen. De fiets ingeladen, goed opgelet dat ze Jan, die ook onderweg was, zouden kunnen waarschuwen, werd er huiswaarts gereden. In Koningsbosch kwamen ze Jan tegen en ze konden hem gelukkig verwittigen zodat hij niet voor niets verder hoefde te rijden. Har werd netjes thuis afgezet waar hij op zijn gemak zou gaan proberen om het probleem op te lossen. De twee redders, Jan en Ralf, heel hartelijk bedankt voor jullie geweldige collegiale hulp. Hopelijk blijven

we in de toekomst verlost van zulke akkefietjes, want gewoon lekker fietsen zonder problemen is toch wel het mooiste wat er is.

Het Fluitend Hert

ZATERDAG 2 MAART

OFFICIËLE OPENING SEIZOEN 2013

VLAAIENTOCHT NEDERWEERT-STEVENSWEERT

Eindelijk waren we verlost van de winter. Het was wel nog behoorlijk frisjes, zo rond de 3 graden, maar voor deze openingsrit meldden zich toch 24 rijders. Jammer genoeg geen nieuwe mensen, maar de vaste kern van SUIST was, op een enkeling na wegens ziekte en andere verplichtingen, present. Na de gebruikelijke fotosessie van Chris vertrokken we voor deze rit. Gelukkig hadden we eerst wind tegen, al was het niet zo veel. Op kop nestelden zich Har v.d. Vorst en Jan Sevriens, die het tempo meteen zetten op een lekkere 27 km. p/u. Mooi afwisselend om de 10 minuten gleden de kilometers onder de wieljes door. In het peloton werd volop gekletst, een teken dat het tempo prima was. Bij "Het Kruis" vroeg de hoffotograaf of hij eventjes vooruit mocht rijden voor het maken van enkele actiefoto's, wat natuurlijk meteen toegestaan werd. Er werd natuurlijk hierna netjes op hem gewacht en in gesloten formatie ging het richting Nederweert. Toen we de weg langs het Kanaal opdraaiden, was het opeens weer prijs: LEK. Nu was Michèl het slachtoffer, maar met Chris in de groep is dit euvel zo verholpen. Hierna werd het tempo, met de wind in de rug, een beetje opgevoerd, maar voor niemand gaf dat problemen. Zo bereikten we Maasbracht, waar Ton aangaf dat hij het moeilijk begon te krijgen, want hij had de hele winter niets meer gedaan. Natuurlijk werd er meteen iets langzamer gereden, zodat hij toch netjes in de groep kon blijven. Har v.d. Vorst en Cor v.d. Varst draaiden in Maasbracht huiswaarts, want ze hadden nog een andere afspraak. De rest peddelde rustig door richting Ohé en Laak, waar Chris weer vooruit reed om op de Col du Canal weer enkele foto's te gaan maken. Maar als er een hellinkje op het programma staat, zijn de Suisters niet te temmen, dus was Chris te laat met zijn fototoestel. Er werd rustig uitgepeddeld richting St. Joost en met een groepje van 15 personen streken we, precies op de afgesproken tijd van kwart over vier, neer bij Paula. Hier werden we verwelkomd door Jo, die vandaag niet mee kon fietsen maar toch eventjes een stukje vlaai mee kwam eten. Het was weer prima geregeld door Paula. De koffie en de vlaai stonden klaar en iedereen deed zich hieraan te goed. Er werd nog een tijdje nagekletst en toen trok iedereen weer huiswaarts. De rit was prima verlopen, hopelijk kunnen we dat dit seizoen steeds zo blijven zeggen. Volgende week moeten we bekijken of we de rit naar Hoensbroek ook weer zo rijden of dat er dan voor de eerste keer in twee groepen gereden gaat worden.

Het Fluitend Hert

Vanuit betrouwbare bronnen hebben we gehoord dat S.O.S. ook alweer begonnen is met de ritten. Graag een verslagje, zodat we dit ook kunnen publiceren.

Inderdaad, SOS is ook weer in de lucht. Tijdens de vlaaiensessie zaterdag kwam Fred met de vraag om zondagmorgen ook te fietsen. Jo had zaterdagmorgen solo gereden en gevoeld dat er nog werk aan de winkel is voor de trip naar de Vogezen, dus stemde hij toe. Zoals gebruikelijk wordt Roger nog gecharterd en zo waren de drie deelnemers bekend. Om 10.00 uur wordt meestal vertrokken bij Fred. Eventjes speelde het idee om met de Montfortanen mee te fietsen. Deze vertrekken om 9.00 uur, maar Roger had een verjaardag en 9.00 uur was hem te vroeg. Dus depart om 10.00 uur. Nog voor het vertrek kon Jo al aan de bak, want hij werd vriendelijk edoch dringend verzocht een route te

bedenken. Het werd Tripsrath, Gereonsweiler Wurm, Randerath, Uterath, Straeten en daar links aanhouden richting Saeffelen. Roger en Fred hadden zaterdag nog weinig geleden en geselden enthousiast de pedalen. Jo voelde gelijk hoe laat het was en hield zich veelal uit de wind. Bergop moest hij vooral in het begin de teugels laten vieren, later kwam hij er een beetje doorheen en ging het beter. Ze werden bij Gereonsweiler nog getrakteerd op natte sneeuw maar dat deerde hen niet. De vaart bleef er goed inzitten en het begon hier en daar toch wel te kraken, mede doordat de klif van de 60 km al behoorlijk was overschreden. Nog nooit deed het vals plat vanuit Saefelen naar Spaanshuysen zoveel pijn in de benen. Fred kwam daar na noeste arbeid van kop af maar Jo was inmiddels zo plat dat hij er bijna niet overheen kwam. Het lukte uiteindelijk toch waarna Roger even later gelukkig overnam en de anderen hun karretjes weer konden aanhaken. Om 12.30 uur ongeveer en na 80 km waren we terug, helemaal naar de vaantjes. Het fietsen op zondagmorgen bevalt prima; er is bijna geen verkeer en eenmaal terug heb je de hele zondagmiddag en avond nog. Tot de volgende keer.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

MAANDAG 4 MAART

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

MEINWEG-MERBECK.

Eindelijk een beetje zomer. Een heerlijk zonnetje en de verwachtingen waren uitstekend. Alweer de 5 vaste deelnemers aan het vertrek, Wil, Jan, Har en John en John. Er werd gekozen om eerst richting Meinweg te gaan. De wind was wel behoorlijk sterk, dus moesten Wil en Jan weer het vuile werk opknappen. Maar dat is deze twee kleppers wel toevertrouwd. De beklimming van de Meinweg werd als een groep gedaan. De grote mannen waren zo netjes om bij de zwakkeren te blijven. Zo kan het dus ook. De temperatuur liep langzaam op en het fietsen werd steeds aangenamer. Via Niederkrüchten ging het naar Lousberg en zo via Lüttenforst naar Merbeck. Van hieruit hadden we de wind mee, dus het werd echt genieten. De temperatuur kwam ruim boven de 10 graden uit en met een lekker zonnetje en de wind in de rug was het geweldig. Wat wil een mens nog meer. Via Birgden ging het richting Breuchelgen en zo verder richting Montfort. Hier werd besloten om Wil als beloning voor zijn kopwerk netjes thuis af te zetten. Hierna werd koers gezet naar St. Joost, waar John mooi werd afgeleverd en toen via het Hingen weer naar huis. Nog eventjes de korte ritten op maandag en hopelijk hebben we in april weer zulk lekker weer, want dan beginnen we weer met de langere ritten.

Het Fluitend Hert

ZATERDAG 9 MAART

Wat een weertje!!!!

Deze zaterdag was het werkelijk hondenweer. Vanaf 's morgens vroeg bleef het regenen. Of er iemand is gaan fietsen, is te betwijfelen, al had Johan wel zin om een rondje te gaan Mountainbiken. Als dit is doorgegaan, horen we dat graag.

Zondag 10 maart, SOS

Geen goesting vanwege de invallende winter met sneeuwbuien en ijzige wind. Op sommige momenten is echter de ene Suister nog gekker dan de andere. Zo kwam het dat Jo Pelleboer het erop waagde om een uur of elf. Met een naar het Zuiden wegtrekkend buiencomplex zette hij koers naar Montfort en zo verder noordwaarts. Via Berg naar de stuw in Linne. Dan Heelderpeel, Grathem, Heythuysen, Leveroy, Nederweert Eind, Wessem, Maasbracht Stevensweert, Laak weer naar Sint Joost. Zijn enige zorg, een lekke band, bleef gelukkig uit en zo was het genieten in de nieuw gearriveerde sneeuwbuien. Lekker die koude wind in je kop en het prikken van de sneeuw, daar wordt een mens blij van en doet het hart van de Flandriën sneller kloppen. Op een enkele sneeuwbus na is het droog gebleven en zo pakte de gok goed uit. Fiets gepoetst en na een hete douche voelt een mens zich weer als herboren.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

Zaterdag 16 maart 2013, Randerath, Lindern, Saeffelen

Veel volk, niet onlogisch want het was voor de verandering droog. Met één groep gingen we op pad en in het begin ging het goed, maar eenmaal achter Waldfeucht begonnen hier en daar mensen moeite te krijgen met het tempo. Na een paar temporiserings- en hergroeperingen werd de groep gesplitst. Iedereen koos in welke groep hij of zij wilde plaatsnemen en zo werd in twee groepen vervolgd. Michel, Fred, Roger, Jan en Sef Laugs, Chris, Peter Keijser en Leon Stals snelden vooruit. Annie, Peter, Har v/d V, Har V, Jo, Huub, Leon, Ton, Henrie en Cor kozen een bedaarder tempo van uiteindelijk toch nog 28,2 gemiddeld. Jo vergat om aan de grote weg Heinsberg-Geilenkirchen linksaf te gaan richting Utterath en eenmaal in Tripsrath besloot hij een andere route te kiezen van eveneens 80 km. Het werd in Prummern en verderop steeds kouder en er lag nog veel sneeuw, zelfs op de weg waardoor het hier en daar gevaarlijk glad was. Achter Gereonsweiler linksaf langs het kerkhof was het helemaal bar en boos; veel smeltende sneeuw, en grote modderige plassen over de hele breedte van de weg. In een paar honderd meter zaten we onder de pratsch, zoals Henrie het zo mooi kan zeggen. Eenmaal in Wurm zaten we weer op de route maar er waren al 54 km gereden en de lus langs de luchtmachtbasis zou te ver worden. Daarom weer via Straeten rechtstreeks naar school en kantoor. In onze contreien was het voelbaar warmer en eenmaal terug na 81 km was op het Hingen niets te zien van de andere groep. Wij door naar Paula, maar ook daar niets. Har v/d V, Huub en Jo hebben er een paar achterover gekeild in afwachting van...ja van wie eigenlijk. Uiteindelijk niemand meer gezien. Daarna snel naar huis voor een warme douch, hadden we wel verdiend, dunkt me.

A vous Hilversoem

De Razende Reporter

Verslag groep 2

Na de opsplitsing kwam het ontbreken van de wegweter al snel naar voren. Veel mensen die ongeveer maar niet precies weten waar het naar toe gaat, en meegenomen papiertjes ten spijt, is de echte route nafietsen toch anders. Niet dat dit vandaag iets uitmaakte, we zijn een paar keer anders gereden, we hebben een 2tal keren omgedraaid, maar uiteindelijk hebben we een anspruchsvolle Ronde gefahren, en dat is wat uiteindelijk telt.

Met Michel als absolute vooroprijder en windbreker zijn we rondgereden door het Duitse land en zijn we in grote lijnen en met grote bochten een route gereden. Alweer een heel stuk op de terugweg zijn we uiteindelijk weer zeker op de goede weg gekomen en gezamenlijk via Saeffelen, Heilder, Stein en Havert weer Nederland in geblazen.

Na terugkeer op het Hingen hadden we ca 95 km op het tellertje staan en was ik blij dat ik van de fiets af kon. Helaas geen bekende fietsen aan het cafeeke gezien, vandaar maar naar huis gegaan.

Wellicht dat we een volgende keer voor het vertrek aangeven waar we na afloop van de ronde nog ene gaan pietsje; kunnen we wellicht nog even napraten.

Tot volgende week!

Fred

Zaterdag 23 maart, Bemelen

Op deze historisch koude 23-e maart, volgens Thijs Zeelen de koudste sinds de jaren vijftig van de vorige eeuw was de opkomst ook historisch laag. Jo stond alleen, zag toen dat Sef laugs aan de overkant stond en zag in zijn ooghoek dat Leon Stals zijn fiets uit de auto had geladen. John kwam met het hondje aangewandeld, toch niet het toekomstbeeld van SUIST hoop ik. Sef besloot opeens dat hij om 14.00 uur met TW Echt ging meefietsen, blijkbaar niet tevreden met wat hij zag. Leon informeerde naar de route van ons en hij wilde deze wel rijden. Hij zette er flink de sokken in en Jo moest gelijk aan de bak. Onverstoorbaar maalde Leon door. Ergens bij Nattenhoven nam hij gas terug en kon Jo overnemen. Bij het uitrijden van Urmond deelde Leon ineens mee dat hij omdraaide omdat hij zondag een mountainbiketocht van 105 km had en dat hij anders te moe zou zijn. Fraai is dat, hij doet een vrij korte tempotraining, Jo weet dat niet en laat zich tot Urmond niet onbetuigd en dan kan hij het verder uitzoeken. Me dunkt dat als je vantevoren weet dat je de dag erna nog een tocht hebt en als je eenmaal hebt toegezegd, je ook moet doorrijden of niet zo hard moet beginnen. Jo besloot in elk geval gewoon door te rijden en de route wél af te maken. Het was door de goede kledingkeuze en de rugwind niet koud en omdat het lijf ook opgewarmd was, was het goed te doen. Even voor Bemelen reed Jo een groepje voorbij met een tandem fiets en toch redelijk afgetrainde eenheden in de gelederen. In de klim kwamen er een paar hard onderdoor maar niet getreurd, Parijs is nog ver. Daarna begon de moeizame weg terug met een snerpende harde en koude wind vol op de neus. De volgende afspraken, Kleversberg en Stammenhof werden moeizaam genomen en verteerd. Maar langzaam kwam de streep in zicht en met een diepe zucht zette hij het karretje uiteindelijk tegen de gevel van de echtelijke woning. Data kon hij niet leveren want het batterijtje van de "boordcomputer" was ook op het einde van zijn latijn maar geweldigde gemiddeldes zullen het niet zijn geweest. Na een aantal hoofdschuddende huisgenoten te hebben verwelkomt, liet hij zich in een weldadig warm bad zakken. Lekker gefietst zullen we maar zeggen.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

MAANDAG 25 MAART

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

LÜTTENFORST-ST. LUDWIG

Van een welgeïnfomeerde bron hebben we vernomen dat vorige week op 16 maart drie Pensionado's hebben gefietst. Wil, Jan en John Bloemer hebben op deze prachtige maandag 85 kilometer onder de wielen door laten draaien. Ze zijn, volgens de onbekende bron, richting Waterval geweest. Op maandag 23 maart stonden de twee andere Pensionado's, Har en John Vergoossen, om 11 uur klaar, wat met het oog op de kou werd de starttijd een uurtje verzet. Het was koud en er stond een straffe Noordenwind. Maar na het lezen van het heroïsche verslag van onze "Flandriën" Jo wilden ze zich niet laten kennen., Gezien de wind werd er besloten om eerst noordwaarts te gaan, richting Meinweg. Op de open stukken kregen ze er flink van langs, maar de oudjes gaven geen krimp en eendrachtig samenwerkend werden de elementen getrotseerd en werd Oberkrüchten bereikt. Zo door de prachtige bossen van Lousberg en Lüttenforst naar Merbeck, waarna het echte genieten kon beginnen. Een straf windje in de rug en een heerlijk zonnetje, wat wil een mens nog meer. Via Arsbeck ging het naar St. Ludwig en toen via Vlodrop en 't Reutje weer naar huis. Met 65 km. op het klokje kwam er een eind aan deze laatste winterrit van de Pensionado's. De volgende week de rit naar Grubbenvorst en dan beginnen we weer met de langere ritten met de welbekende koffiepauze. Hopelijk zullen er weer vele Suisters mee komen rijden met dit selecte gezelschap, waarbij er echt niet gekeken wordt naar de leeftijd maar waar het motto gezellig fietsen steeds het uitgangspunt zal zijn.

Het Fluitend Hert

ZATERDAG 30 MAART

ROSENTHAL-GILRATH

Ondanks de kou van deze laatste zaterdag van maart waren er dit keer veel Suisters present. Ze wilden Jo niet alweer in de kou laten staan, dus maar goed ingepakt en zo naar het Hingen. Maar liefst 17 personen stonden aan het vertrek. Hierbij weer Henk Swillens, die geplaagd wordt door een hardnekkige blessure aan zijn knie, maar toch mag hij gelukkig alweer fietsen, al zal hij het wel wat rustiger aan moeten doen. Ook weer aan het vertrek stond Bart Rams, die het weer eens wilde proberen bij Suist. De snelle mannen hadden vandaag geen zin om apart te rijden. Misschien omdat er geen rijder was die de juiste route wist. Dus werd in een groep gereden. Johan moest eerder thuis zijn en daarom reed hij een hoger tempo dan de rest en was al vlug uit het gezicht verdwenen. Na de lopers van de Kennedymars nog eventjes te hebben aangemoedigd in Montfort ging het in een lekker tempo richting Vlodrop. De afwisselingen verliepen prima en Rothenbach werd zonder problemen bereikt. Hier was het dit keer Roger die lek reed. Chris had dit natuurlijk in een mum van tijd gefikst, maar in het nieuwe bandje kreeg hij geen lucht. Het bleek ook lek te zijn, dus de hele procedure nog maar eens. Nu lukte het wel en zo konden we verder. Over de rustige Duitse wegen ging het probleemloos richting Würm en zo naar Süggerath. Hier kregen we de enige helling te verwerken en toen ging het weer eens fout. De klimmers hadden zich te lang in moeten houden en op volle kracht namen ze deze pukkel. John deed het natuurlijk in zijn eigen tempo en kwam, samen met Har v.d. Vorst, een stukje achter de groep boven. Omdat we meteen na de klim linksaf moesten en de rest alweer, zoals meestal gebeurt, niet wachtte toen ze boven kwamen, reden Har en John van hieraf alleen. Heren en dame, probeer toch om boven te wachten op de langzamere rijders, want anders gaat het nog vaker fout. Zo is het ook afgesproken op de bijeenkomst in Februari, maar schijnbaar wil dit nog niet lukken. Via Gilrath reden Har en John de officiële route en ze kwamen zo na 85 km. weer aan op het Hingen. Hoe het de anderen vergaan is, zullen we nog wel horen.

Het Fluitend Hert

Maandag 1 april 2013, Maas Peel route

Het vroom dat het kraakte, de rijp zat dik op de dichtgevroren auto's en toch hadden 12 Suisters de goesting gevonden om in deze Siberische kou een ritje te maken. Allemaal goed ingeduffeld, dat wel, maar de kou wist het lijf via de rijwind toch wel te bereiken. Klokslag 8.00 uur was het départ; Fred (nog net op tijd), Har Valkenburg, Jan Laugs, Wil van Montfort, Annie en Peter, Johan, Henk, Har Feijen, Jo, Roger en Leon waren dus de eskimo's van dienst. Aanvankelijk nog gevrijwaard van noemenswaardige wind werden de kapen van Ohé en Laak, Stevensweert en Maasbracht genomen. De tocht verliep voorspoedig en iedereen accepteerde op zijn eigen manier de kou en probeerde zo goed en zo kwaad als het ging warm te blijven. Henk, Johan, Har Feijen en Peter zouden eerder afdraaien en namen sportief een aantal kopbeurten voor hun rekening, nog bedankt hiervoor mannen. In Beringe was het zover; Henk, Johan en Peter draaiden af, Har Feijen was al eerder afgedraaid. De rest stuurde "schnurstrack" verkeerd richting Grashoek. Drie wegen naar rechts en net de verkeerde genomen. Nadat deze omissie was rechtgezet werd het zeer slechte stuk weg langs het kanaal Helenaveen/Griendsveen afgelegd en daarna dus door Griendsveen zelf. Jo wilde zijn traditionele anecdote over Jan van de Griendt weer vertellen maar daar hadden zijn metgezellen echt geen trek meer in. Voor de belangstellenden zou ik willen voorstellen eens te Googelen. Na America zaten we weer even verkeerd. I.p.v. linksaf "fietsroute Horst" reden we een tijdje rechtdoor naar Horst langs het spoor. Maar we konden linksaf weer naar Meterik en via Horst, Melderslo en Broekhuizen ging het naar pleisterplaats Grubbenvorst. Het stuk tot Broekhuizen was behoorlijk pittig want de wind stond pal op de koude neuzen. Maar er waren gelukkig vrijwilligers zat om de wind te splijten. Zelfs het ronddraaien werd in de praktijk gebracht. Maar vanaf Broekhuizen waren we van die vermaledijde wind verlost. De koffie en vlaai waren zeer welkom en ook de straalkachels bij Clevers konden we erg waarderen. Enigzins opgedroogd en opgewarmd ging het verder naar Sevenum enz. Richting Maasbree stond de wind weer schuin van voren maar vanaf Baarlo namen we voor het laatst afscheid van die tiran. Het was daarbij een paar graden warmer geworden wat het fietsen merkbaar veraangenaamde. Naar Helden, Roggel, Heytse enz was het genieten met een gangetje van net boven de 30. Meestal is het laatste stuk windtegen, nu zat het eens mee. Wel begonnen hier en daar toch de kilometers te tellen maar door enigzins te temporiseren kon iedereen in de wielen blijven. Dan nog even in slagorde de brug op in Wesseem waar sommigen een klein gaatje moesten laten maar in de afzink was de hergroepering weer een feit. Jan kreeg nog even een tikje; bij de rotonde in Maasbracht dacht hij rechtdoor te gaan maar het ging nog even linksaf langs de Boerenbond in de Baek waar we Wil afleverden. Daarna nog een paar kilometer tot we bij Paula over de meet bolden. Roger en Jan reden gelijk door naar de teambus maar de rest moest nog voor de dopingcontrole bij Paula naar binnen. We hebben een paar kloeke pinten naar binnen gekiept, Leon en Annie niet, die hielden het bij koffie resp. thee, nog even paaseieren getitscht en daarna snel naar huis gesneld voor een dikverdiende hete douche of bad.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

DONDERDAG 4 APRIL

HASELAAR-BUCHTEN

Verslag van de snelle groep:

Na de gezamenlijke warming-up vond er een afsplitsing plaats: een groepje van 6 mannen trapte iets harder door, waar de anderen in hetzelfde tempo bleven doorfietsen. Hiermee kwamen Jan, Fred, Roger, Chris, Ton en onze nieuwe Suister, Bart Rams, los. Via Hommelheide zwierde de groep door Susteren. Hier is Ton afgehaakt, en we hopen dat hij

weer door de 2e groep is opgepikt. Ondanks dat we gewaarschuwd waren dat de rijksweg open lag, en we hierdoor niet de route zouden kunnen volgen, werd er toch tot aan de rijksweg doorgereden. Warempel, idd afgesloten. Maar niet voor een kleintje vervaard en Jan die de sluipweggetjes in Susteren ook kent, via een veldpaadje toch op het geplande fietspad terechtgekomen (wegwijspiet - waar blijf je nu?). Door Dieteren koers gezet richting Baakhoven. Wachtend aan het stoplicht nog een paar bekenden gezien, waar Jan zich bij heeft aangesloten. Vanaf hier naar Baakhoven, Buchten over het kanaal richting Roosteren. Hier kwamen we de wind weer tegen - mooi doorwisselend leverde dit geen echte problemen op. Onder aan de kanaalbrug werd heel snel van gedachten gewisseld: we plakken er nog een lusje aan - Ohé - Stevensweert - Maasbracht. Het is nog mooi licht, en ooit krijgen we de wind ook nog eens van achteren was de gedachte. Doorpezend en mooi samenwerkend naar ieders vermogen is Maasbracht heel snel bereikt. Allez, dan kan Montfort er ook nog wel bij.... Zo gezegd, zo gedaan. Kaap Montfort werd in stijl geslecht en toen was het uitbollen richting Sint Joost, alwaar Fred bedankte voor het meenemen, en naar ik aanneem de anderen via het Hingen ook goed zijn thuisgekomen. Voor de statistieken: we kwamen thuis met ongeveer 44 km op het klokje en een gemiddelde van... laten we zeggen dat het deftig is voor de tijd van het jaar ;-)

Fred

Verslag van de langzamere groep.

Maar liefst 11 rijders waren om half zeven present. Har v.d. Vorst had echter problemen met zijn achterwiel en na een deskundige inspectie van Chris bleek zijn achterpad los te zitten. Hij besloot voor de zekerheid naar huis te gaan, wat een verstandige oplossing was. de rest begon, zoals hierboven zo mooi beschreven aan de gezamenlijke warming-up. Achter Sevriens besloten enkele mensen dat het tempo inderdaad hoog genoeg was en John, Har Fijen, Annie en Har Valkenburg bleven iets achter bij de snelle matadores. In Susteren pikten we Ton op en samen met wegwijspiet wisten we hoe we, zonder gebruik te moeten maken van veldweggetjes, een alternatieve route waardoor er zonder problemen het stoplicht in Dieteren werd bereikt. De snelle jongens staken dus gelijk met ons over en vervolgden hun weg in een iets hoger tempo dan de rest. Achter Baakhoven zagen we dat Jan zich ook liet terugzakken en met z'n zessen vervolgden we onze weg. Via Buchten reden we over de ijzeren brug en zo over de sluis in Born. Hierna terug, met de wind op kop, richting Roosteren. Het wisselen verliep uitstekend en iedereen deed zijn werk naar behoren, zodat we er toch een mooi tempo op konden nahouden. De geplande route volgend kwamen we na 35 km. weer terug op het Hingen. Het gemiddelde van deze groep was 29 km., dus er is echt niet getreuzeld. Iedereen vond het een mooi tempo en er werd besloten om in het vervolg steeds op donderdag zo te gaan rijden. Als we ons zo goed mogelijk aan de geplande route houden kan er op deze manier prima gereden worden en kunnen de mensen die de snelle groep niet meer willen volgen zich heel goed laten terugzakken naar de tweede groep. Voor de statistieken, de afstand die genoteerd wordt is steeds die afstand die gepland was.

Het Fluitend Hert

Zaterdag 6 april

Weer moesten we ons flink induffelen tegen de toch wel barre weersomstandigheden. Het was wel droog, dat was tenminste iets. Henrie, Huub van Eck, Har Feijen, Har v/d Vorst, Michel, Ralf, Fred, Annie, Peter, Ton, Jo, Leon, Wil v Montfort en Roger stonden paraat. Er was geen animo om gesplitst te rijden dus ging het in gesloten slagorde van start. Annie en Jo onderhielden een voor iedereen te volgen tempo richting Reijans. Peter loste Annie weer af en zo doorwisselend ging het naar Hillensberg. Dan Jabeek, Etzenrade en dan rechtsaf het weggetje naar Bingelrade. Door de rugwind ging de "klim" prima en daarna linksaf richting Merkelbeek. Henrie vertoonde daar de eerste tekenen van vermoeidheid en even later in Amstenrade draaide hij af. De rest koerste richting kasteel Hoensbroek waar Ralf kortstondig ridder te voet werd wegens een afgelopen ketting. Dan kwam nog een moeilijke stukje naar Klimmen. Er werd voorgesteld om alsnog te splitsen maar doordat vooraan een solidair gemiddeld tempo werd gereden en Klimmen ook het hoogste punt in de route was, besloten de mensen uit de achterhoede om toch bij te blijven. Zo ging het naar Hulsberg en via Aalbeek naar Schimmert. Nu ging het wel bergaf maar we hadden nu ook windtegen. Maar vooraan offerden zich voldoende mensen op om kopwerk te doen. Met name Annie riep af en toe de mensen vooraan tot de orde zodat het achteraan nog enigzins te doen bleef. Zo kwamen we met een complete groep weer aan de meet waar iedereen zijns weegs ging. Voor een quintet leidde de weg naar Steffannie waar de dorstige kelen werden gespoeld met allemaal lekker spul. Na ook nog enkele paaseitjes verobert te hebben, was het welletjes en werden snel de warme douches opgezocht, Mocht ook wel na een kleine 90 km.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

MAANDAG 8 APRIL

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

RONDJE ERKELENZ

Op deze hopelijk laatste winterdag, maar officieel de eerste zomerrit van de Pensionado's, stonden om 10 uur 7 ridders klaar. Wil v. Montfort en Wil Hodzelmans, weer present na zijn winterse cursus schilderen, Har Fijen, Jan Laugs, John Vergoossen, Hub v. Eck, die het weer eens kwam proberen, en als gastrijder Annie, die als training voor Alp D'Huzes kilometers moest maken. Er werd besloten, gezien de straffe Noordoosten wind, om richting Duistland te gaan. Hub wist nog wel een mooi rondje rond Erkelenz dat vanuit Posterholt 90 km. zou zijn. Via Effelt ging het richting Birgelen, waar we de eerste klim voor de kiezen kregen. Tot Merbeck was de route nog wel bekend, maar hierna voerde Hub ons over prachtige wegen door soms geweldige natuur in een grote lus om Erkelenz heen. Op een gegeven moment zaten we in Mönchen-Gladbach, toch wel een flink stuk uit de buurt. Nu kregen we verschillende open stukken met de wind steeds tegen, maar vooral Wil, Jan, Annie en Hub wisten hier wel raad mee. Gelukkig draaide het parcours na een tijdje weer, zodat we minder last van de wind hadden. In Lövenich werd bij de plaatselijke bakker gestopt. Hier genoten we van een heerlijk klein kopje koffie, een maat waar je, volgens Wil, met gemak je handen in zou kunnen wassen, en een heerlijk stukje gebak. De rekening viel ook nog reuze mee, want voor koffie met gebak was je nog geen € 3,- kwijt. Na de welverdiende pauze ging het weer verder. Wel moesten we twee keer een stukje klünen, want ze waren volop aan de weg aan het werken. Over mooie, rustige binnenwegen kwamen we tenslotte uit in Unterbruch, waar we weer op bekend terrein kwamen. Nu ging het, gezien de kilometers die al op de teller stonden, via de kortste weg terug naar huis. In Montfort namen we afscheid van onze gids van vandaag, Hub (bedankt voor de mooie rit!) en bij de camping draaide Wil af richting Brachterbeek. Zo kwamen we mooi op tijd, na in totaal 120 km. gereden te hebben, aan bij Paula in St Joost, waar we als afsluiting nog een kopje koffie hebben gedronken. Komende zaterdag de Amstel Gold en dan volgende week maandag hopelijk weer zo'n mooie rit. Zo krijgen we de kilometers wel bij elkaar.

Het Fluitend Hert

DONDERDAG 11 APRIL

STUW-GRATHEM

Eindelijk was de temperatuur weer eens een beetje normaal. Toch had nog niemand het aangedurfd om in korte broek te verschijnen, maar met de voorspellingen van komend weekend zal dat zeer zeker gaan gebeuren. Alweer 15 ridders waren present voor dit korte ritje. Ook alweer aan het vertrek John Bloemer, die herstellende is van een stevige griep, en Geert Creemers uit Montfort, die het weer eens wil proberen omdat hij van Hub had gehoord dat er ook een langzamere groep zou zijn. Er werd weer samen vertrokken en John en Hub gaven het tempo aan, eventjes boven de 30 met de wind in de rug. Iedereen kon gemakkelijk volgen en zonder problemen werden de eerste kilometers onder de smalle bandjes doorgedraaid. Toen we de stuw voorbij waren, werd het tempo iets opgevoerd maar bij het uitkomen van Heel zag John dat er enkele mensen waren voor wie het tempo te hoog werd. Er werd het sein gegeven om de groep te splitsen en de snelleren reden langzaam weg. Dit keer was het een grote groep die het aandurfde. Fred, Roger, Chris en Bart, de snelle jongens van vorige week, kregen dit keer versterking van Peter, Jan, Ton, Hub en Har Fijen. Volgens Hub, die we op het Hingen nog hebben getroffen, was het tot Maasbracht prima gegaan, maar hoe iedereen de extra lus heeft verteerd, zullen we nog wel horen. De langzamere groep, een zestal veteranen met een gezamenlijke leeftijd van een kleine 400 jaar, reden in een aangepast tempo de resterende kilometers. Har v.d. Vorst, Wil Hodzelmans, Geert, Cor, John en John werkten mooi samen en zo bereikten ze zonder problemen Echt, waarna besloten werd om over St. Joost naar huis te gaan, en na alweer 35 km. en een mooi gemiddelde van net onder de 29 p/u kwamen we aan op het Hingen. Het rijden in twee groepen bevalt prima, alleen moeten we nog duidelijker aangeven wanneer er gesplitst wordt zodat iedereen weet dat dit gaat gebeuren.

Het Fluitend Hert

ZATERDAG 13 APRIL

AMSTEL GOLD RACE

Maar liefst 12 deelnemers van SUIST stonden klaar voor deze klassieker van het Limburgse wielrennen. Klokslag 8 uur werd er vertrokken door deze dapperen en met de wind tegen werd er koers gezet naar Born. De vaste wind-rijders, zoals natuurlijk Wil v. Montfort en Leon Renet, voerden het peloton zonder moeite naar het vertrekpunt van de uitgepijldde route. In het begin was er nog niet zoveel verkeer op de weg, maar eenmaal aangekomen in Elsloo werd het toch wel drukker, want hier kwam ook de 100 km. erbij. John had aangegeven dat hij in Elsloo meteen naar de Adsteeg zou rijden omdat hij op tijd terug thuis moest zijn. Maar liefst 7 mensen vergezelden hem, waardoor we een mooie groep van 8 ridders kregen voor deze kortere afstand. Wil v. Montfort, Peter Winteraeken, Har Fijen, Har Valkenburg, Hub v. Eck, Jan Sevriens, Henk Swillens en John Vergoossen kozen voor deze optie. 4 Ridders gingen voor de langere afstand. Annie v.d. Venne, Leon Renet, Roger Deckers en Jan Laugs reden rechtdoor en maakten zo een extra lus. Met Wil en Peter op kop ging het in een lekker tempo richting Adsteeg. Via een heel mooie route kwamen we aan in Meersen, waar de Lange Raarberg bedwongen moest worden. Boven op de Raarberg reed Hub lek, maar met hulp van mecanieker Jan Sevriens was dit vlug verholpen. Eendrachtig samenwerkend en na iedere beklimming netjes wachtend reden we lekker keuvelend een geweldige route. Wil was niet van kop af te slaan en afwisselend kreeg hij assistentie van Peter, Henk of Hub. De anderen hielden zich mooi uit de wind en achter ons groepje sloten steeds meer mensen aan, zodat we op een gegeven moment een peloton van wel een 50 ridders achter ons hadden. Het werd stilaan warmer en het was genieten

geblazen. Iedereen kon goed volgen en niemand had moeite met het tempo. In Valkenburg hebben we de Cauberg maar niet gefietst, want hier hebben ze zwartrijders vandaag liever niet. Via de Geulhemer ging het naar de Maasberg en toen de gewone weg naar huis. Wil en Henk hadden van John gehoord dat hij graag om 1 uur thuis wilde zijn, dus werd het tempo hieraan aangepast. Zodoende kwam hij, precies toen de klok 1 keer sloeg, aan op de Kasteelweg. Over timing gesproken!!! Deze groep heeft vandaag voorbeeldig gefietst. Hoe het de 4 kleppers, die kozen voor de langere afstand, is vergaan zullen we nog wel horen. En als er 's middags mensen zijn geweest, horen we dat ook graag.

Het Hijgend Hert (het ging af en toe toch wel pittig omhoog)

Zaterdag 13 april, Wassenberg Niederkruchten

Toch nog acht Suisters verschenen aan het appèl om half twee. Fred, Jo, Henrie, Har v/d V, Wil H, Bart, Stan Drouit (waarschijnlijk fout gespeld, uit Maaseik, vorig jaar ook enkele malen meegegaan) en Ton. Plots kwam Roger aangereden vanaf de Echterstraat met een afloper. Hij leende een pomp en tijdens het pompen vertelde hij dat Leon en hijzelf de route grotendeels alleen hadden gereden omdat ze de rest waren kwijtgeraakt. Hoe en wat precies bleef onduidelijk omdat hij snel naar huis reed met zijn lekke tube, ons toch wel in verwarring achterlatend. Maar ja, voor ons was het koers en met de wind mee de eerste 50 km, in een heerlijk weertje, handjes op het stuur, 34 km/h ongeveer, was het echt genieten geblazen. Rond Wassenberg was de route enigzins wazig maar grofweg moesten we met een grote boog linksom naar de Meinweg dus kwamen we logischerwijs toch in Gerderath en daarna waren we zekerteweten op bekend terrein. De wind werd vanaf Lüttelforst stilaan een geduchte tegenstander. Hier en daar kwamen enkele pijntjes, zeker omdat we nog een bewust lusje over Schwaam en Rickelrath hadden gereden alvorens Lüttelforst aan te doen, maar het is zo'n mooi lusje en we konden het niet laten om die te negeren. Voor de afzink door de Meinweg was de overbrugging van het open stuk er naartoe nog hard labeur. Vanaf Herkenbosch moesten we ons ook nog stevig vermannen omdat de wind vol op de neus bleef staan. Maar uiteindelijk kwam het verlossende bordje St Joost en kon de druk van de kuiten. De St Joostenaren zeilden nog even naar Paula alvorens de douches op te zoeken. De uitheemsen reden gelijk naar de teambussen. Lekkere middag gehad.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

MAANDAG 15 APRIL

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

NOORBEEK-BANHOLT

Eindelijk was het dan zover. De temperatuur liet het toe dat er in korte broek gefietst kon worden. Om 10 uur stonden, in een heerlijk zonnetje, maar liefst 9 rijders klaar voor de Pensionado'srit van deze maandag. De vaste kern, Wil en Wil, Har Fijen, Jan, Hub, John Vergoossen en verder nog Har v.d Vorst, Henk Swillens, die het ook een keertje wilde proberen en als jongeling Leon Renet. Har Fijen was dit keer de wegkapitein en hij stuurde ons langs de Maas, maar wel met enkele nieuwe weggetjes, richting Bunde. Henk en Leon kweten zich prima van hun taak en deden het meeste kopwerk, natuurlijk naast Wil, die van de eerste rij niet weg te slaan is. Vanuit Bunde de gewone weg naar Mariadorp en hier nam John het commando over en stuurde de groep de helling naar Moerslag op. Dit omdat het, als we de route door de Voerstreek zouden nemen, toch wel erg laat zou worden. De lucht was ondertussen behoorlijk donker geworden en het zag er naar uit of het ieder moment zou

beginnen te regenen. Na de klimmetjes van Mesch, St. Geertruid, en Meehr kwamen we in Noorbeek, waar Hub alweer lek reed. Omdat dit was bij "De Hoeskamer van het Heuvelland", café De Pley, besloten we om hier onze stop te maken en zo zochten we een plaatsje op het volle terras. Er was alleen nog maar "Proemeflaai", maar iedereen lustte dit, zodat we hiervan lekker konden genieten. Hub repareerde intussen zijn bandje en ook hij streek neer op het terras. Na deze welverdiende rust, het was nog steeds droog, ging het verder via Terlinden naar Banholt en zo over Ijzeren en Sibbe naar Valkenburg. Van hieruit was het de welbekende route via Schimmert, waar het toch nog begon te regenen. Gelukkig niet erg veel, zodat we toch nog redelijk droog na 115 km. alweer aankwamen op het Hingen.

Het Fluitend Hert

DONDERDAG 18 APRIL

Maaseik-Stevensweert

Alweer volle bak op het Hingen. Dit keer waren er weer 15 rijders present. Sinds bekend is dat we op donderdag in twee groepen rijden, is de opkomst weer als vanouds. Voor de eerste keer dit jaar aan het vertrek Jack Waayen, die het na lange tijd weer wil gaan proberen. Er werd gezamenlijk vertrokken, maar bij de klim van de Col Du Canal werd de schifting al gemaakt. De grote jongens reden iets harder en zo waren de twee groepen een feit. Met 10 rijders gingen ze er vandoor. De rustigere groep reed met 5 verder en Henrie nam, tegen de wind in, de honneurs aan de kop waar. Het tellertje werd op 28 gezet en zo bereikten we in gesloten formatie Maaseik. Nu kregen we wind mee en natuurlijk ging het tempo nu omhoog. Annie gaf terecht aan dat we niet moesten proberen om toch alweer te hard te gaan rijden, zodat we netjes eventjes boven de 30 bleven rijden. Na de klim van de Maasbrug was het gedaan met de pret en moesten we weer tegen de wind in. Henrie zette zich weer op kop en probeerde het tempo alweer op 28 vast te houden. Maar ook hij moest op een gegeven moment verzaken en de andere 4, Annie, Cor, Jack en John, namen nu om beurten de kop over zodat we toch de vaart er goed in konden houden. Zo bereikten we na een kleine 45 km. alweer het Hingen. Hier kwam Har Fijen nog eventjes verslag uitbrengen van de eerste groep. Deze kleppers hadden 50 km. gereden. Wel moeten we er in de tweede groep voor waken dat er niet weer dezelfde fout gemaakt wordt als vorige jaren, dus steeds weer proberen om een zo goed mogelijk gemiddelde te rijden. Het is de bedoeling dat we rustig de kilometers rijden, zodat iedereen gemakkelijk kan volgen. Daarom wil ik de volgende week met de tweede groep later vertrekken dan de "snelle" jongens, zodat we niet in het begin de neiging hebben om toch weer het tempo te willen opvoeren. Het is dan de bedoeling dat iedereen dan zijn kopwerk kan doen zonder dat dat problemen oplevert.

Het Fluitend Hert

Zaterdag 20 april Helden Egchel

Michel, Roger, Leon, Jo, Har V, Wil v/d Borgh, Henrie, Jan Sevriens, Har Feijen, John Bloemer, Stan Drout, Annie, Ton, Henk en de beroemde Sjaak Jans uit St Joost, wijd en zijd bekend in fietserskringen. 75 jaren jong en dan nog zo fietsen, ongelofelijk maar waar. Natuurlijk zonder helm en met zijn kenmerkende grote plaat a la Fred Scheres, windmee of windtegen, maakt niet uit. In Maasbracht bleek alras dat John het redelijke tempo nog niet kan rijden. Har Feijen kwam vooraan melden dat zij (Har Feijen, John en ik dacht Jan Sevriens) achterbleven. Een verdere schifting zou achterwege blijven vandaag. Het eerste stuk tot grofweg Neer Helden was gewoon zwaar dankzij de harde tegenwind. De bekende kleppers kweten zich voor kortere of langere tijd vooraan van hun taak (Michel, Ton, Leon maar ook anderen). Naar Helden door het bos scheelde al een flinke slok op een borrel qua wind en nadat we in Helden linksaf draaiden waren we die vervelende wind zo goed als kwijt en dat zou zo blijven tot aan de meet. Sjaak reed bij zijn debuut lek bij Caluna maar met vereende krachten werd hij gedepanneerd. Dat zal voor hem wel ongewend zijn want bij de Klink rijden ze bij pech gewoon door (heb ik me laten vertellen). Sjaak en Jo bespraken nog dat de opa van Jo, "Jan van Naatje" in vroeger dagen de St Jooster jeugd aanspoorde om te gaan fietsen en dan met name de jeugd op de Hingenderstraat. Later zou Jan Vergoosen als voorzitter van de Wielerronde van St Joost een vooraanstaande rol spelen in het wielergebeuren bij ons op het dorp. Hij moest nog eens kunnen zien dat zijn kleinzoon Jo van Jo van Jan van Naatje (Jo Vergoosen) nog met Sjaak Jans heeft gefietst, prachtig! Enfin, met de wind in de rug was het echt genieten, zeg maar

zonnebaden op de fiets. Het tempo werd flink opgeschroefd maar iedereen kon dat goed volgen. Nog even de brug over in Maasbracht en dan nog het lusje langs de boerenbond in de Baek. Bij het Ei van St Joost kwam van achter het bericht dat Sjaak weer lek had gereden bij de boerenbond. We hadden echter geen goesting meer om weer terug te rijden temeer omdat Sjaak ook niet had aangegeven om te wachten. Met zijn ervaring zou hij dat varkentje ook alleen klaren was onze overtuiging. Later bij Paula zagen we hem inderdaad langsflietsen. Wil, Leon, Michel, Har, Annie, Jo, Roger en Henk proostten inmiddels op de verjaardag van Michel. Wil gaf het 2e rondje omdat hij in het winterseizoen jarig was geweest en Leon gaf toen ook nog een rondje voor zijn verjaardag van maanden geleden. Jongens, nogmaals proficiat en bedankt.

A Vous Hilversoem

De Razende reporter

ZONDAG 21 APRIL

MERGELLANDROUTE

Omdat de toertocht Klimmen-Banneux-Klimmen niet doorging, was er voor deze zondag de Mergellandroute gepland. Het was wel koud om 8 uur, maar toch stonden er alweer 12 rijders klaar voor deze toch wel pittige rit. Annie, Leon, Roger, Jan Laugs, John V., Peter, Jo, Wil v. M. Hub, Henk, Ralf en Chris waren de gladiatoren die het aandurfd. John en Jan namen meteen de koppositie in en in een gezapig tempo werd er richting Roosteren gereden. Overal in het peloton werd er volop gekletst, een teken dat het tempo best te doen was. Mooi afwisselend deed eenieder zijn werk, zodat we al heel vlug Bemelen bereikten. Hier begon het echte werk met de eerste klim, de Bemelerberg. In Rijckholt draaide Chris af, want hij wilde op tijd weer thuis zijn. Via Gronsveld ging het richting Mesch, waar we begonnen aan een opeenvolging van verschillende klimmetjes. Na iedere klim werd er netjes gewacht zodat de groep mooi bij elkaar bleef. We kregen nog gezelschap van een fietser uit Haarlem, die op een hybridefiets aansloot bij onze groep. Het klimmen ging hem uitstekend af, alleen met dalen had hij wat moeite, maar zoals we bij Suist gewend zijn werd er, als dat nodig was, eventjes gewacht. Het was behoorlijk druk in het Heuvelland, zodat goed uitkijken het motto was. Bij het begin van de Camerig voelde Ralf opeens een steek in zijn knie. Dit was zo ernstig, dat hij het niet meer aandurfde om nog verder te klimmen. Hij besloot rustig een vlak parcours te nemen en zo terug naar huis te rijden. Via een telefoontje hebben we 's avonds vernomen dat dit zonder problemen is gelukt. Hopelijk is de blessure van korte duur en zien we Ralf weer snel terug in het peloton. De overige tien beklommen de Camerig en draaiden toen af richting Vijlen, waar gestopt werd voor een welverdiend kopje koffie en een heerlijk stuk vlaai. De bediening hier was vele malen vriendelijker dan afgelopen maandag in Noorbeek, wat zeer op prijs werd gesteld. Na deze rustpauze ging het via Wittem naar Simpelveld, waar we de zwaarste klim van deze dag kregen. De Huls moest bedwongen worden maar ook deze puist kon ons niet klein krijgen. De Fromberg en nog enkele kleine hellingen waren het slot van het Heuvelland en toen ging het in gesloten groep de gewone weg richting Schimmert, Sittard en zo weer naar huis. Om kwart voor drie waren we terug op het Hingen, waarna iedereen snel naar huis ging om de finale van Luik-Bastenaken-Luik nog te kunnen zien. Het was een mooie rit en hoogstwaarschijnlijk zal deze in de komende jaren weer op de kalender verschijnen.

Het Hijgend Hert

MAANDAG 22 APRIL

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

RONDE MAAS MAASTRICHT

Het zonnetje scheen, maar het was toch nog wel een beetje fris. 2 keer Wil, 2 keer Har en 2 keer John stonden klaar om 10 uur op het welbekende vertrekpunt. John Bloemer probeerde het weer na een lange tijd eruit te hebben gelegen. Wil Hodzelmans werd door iedereen gefeliciteerd, want hij was ook opa geworden, zodat er nu 6 opa's aan het vertrek stonden. Het tenue was heel verschillend. Van echt wintertenue tot zelfs korte broek. Er werd besloten om richting Rekem te gaan, met als aanloop de Nederlandse kant van de Maas. Het tempo was natuurlijk aangepast aan de leeftijd van de deelnemers. Wil v. Montfort natuurlijk als kopman en afwisselend werd hij geassisteerd door Har, Har en Wil Hodzelmans. De beide Johnnen hielden zich achteraan heel rustig. John B. omdat hij terugkomt na een lange tijd en John V. voelde de rit van gisteren nog behoorlijk in zijn benen. In Berg a/d Maas was er eventjes verwarring, want Wil meende dat we met het veer over gingen. Er werd echter besloten om helemaal door te rijden naar Maastricht en dan via de Belgische kant terug te komen. In een lekker tempo, gezellig kletsend onder mekaar, werden de kilometers weggedraaid. Zonder problemen werd Maastricht bereikt en toen konden we beginnen aan de terugweg. Met de wind in de rug was het een fluitje van een cent en weldra konden we neerstrijken in Rekem in het oude etablissement "In de Oude God". Hier was een heel toepasselijk stukje gebak te krijgen, nl. Opa- en Omataart. Dat dit gewoon appelgebak was mag de pret niet drukken. Iedereen koos voor dit lekkere stukje gebak en vergezeld van een flinke klodder slagroom was het genieten geblazen. Lekker in het zonnetje konden we het heel goed uithouden. Na deze welverdiende rustpauze ging het weer huiswaarts. Langs het kanaal reed Wil v. Montfort nog een keer lek, maar ervaren als we intussen zijn was dit zo verholpen. Eenmaal aangekomen in Maaseik besloten we om maar eventjes bij Paula in St. Joost aan te gaan, waar we door de kersverse opa Wil werden getrakteerd op een rondje. Dat het met John Bloemer weer helemaal goed zit bleek uit het feit dat hij zoals vanouds een "Kleine Weitzen" bestelde. Hij had dan ook de hele rit geen krimp gegeven en zo te zien is hij weer helemaal in orde. Als verrassing gaf hij ook nog een rondje, want het bleek dat hij de vorige week de respectabele leeftijd van 68 jaar heeft bereikt. Met die leeftijd nog zo fietsen, petje af, John. Op de foto kunnen jullie zien dat het werkelijk een heerlijk weertje was en op het tuinterras in Rekem was het goed vertoeven. Zeer zeker voor herhaling vatbaar.

Het Fluitend Hert

DONDERDAG 25 APRIL

BIRGDEN-STRAETEN

Eindelijk zomer. Een lekker zonnetje en aangename temperaturen, dus iedereen in korte broek. Maar liefst 16 rijders waren present om het deze donderdagavond te proberen. Er werd, zoals gewoonlijk op donderdag, in twee groepen gereden. De eerste groep vertrok precies om half zeven en bestond uit, Fred, Roger, Chris, Jan, Wil v. Montfort, Ralf Beunen, Peter en Ton. Een minuutje later vertrok de langzamere groep. Annie, Har V., Har F., Har v.d. V., Cor, Henrie, John en voor de eerste keer dit jaar Wil Nissen. Er werd, zoals afgesproken, rustig gereden en het wisselen verliep soepel. Iedereen deed zijn kopwerk en iedereen kon het tempo goed volgen, zodat er in het peloton volop met elkaar gebabbeld werd. Toch werd er niet getreuzeld, want na afloop bleken we toch een gemiddelde van ruim boven de 30 te hebben gereden. Dit tempo is prima en laten we dit ook zo aanhouden, dan komt het goed. Na een tijdje zagen we voor ons een bekend Mulleners-truitje rijden. Ton liet zich terugzakken uit de eerste groep, want na een dag hard werken had hij geen zin in het hoge tempo. Hij pikte netjes aan en zo waren we met negen. Na 45 lekkere kilometers kwamen we rond 8 uur weer aan op het Hingen. Lekker gefietst. Hoe het de snelle jongens is vergaan zullen we nog wel horen.

Het Fluitend Hert

Rit 27 april

Sibbergrub-Cauberg

Aan de start om 13.30 uur verzamelden zich dertien noeste Suisters, te weten: Roger, Har V, Har F, Michel, Stan Craut, Theo Jacobs, Sef en Jan Laugs, Ton, John B, Henk, Jan S en Peter. Omdat onze beide koerskapiteins er vandaag niet bijwaren (John V actief in Luxemburg en Jo V passief door..... een val van het dak?, dit laatste

van horen zeggen[⊗]) was het wegwijzen aan ieder van ons voorbehouden. Gelukkig kende de rit van vandaag geen parcoursverrassingen en gestaag werd met de wind in de rug koers gezet richting Valkenburg. Toch ging het voor John B – die terug aan het komen is – te hard en hij gaf aan op eigen houtje verder te rijden. Ook Har F boog eerder af, hij moest eerder thuis zijn. Ik neem aan dat beiden John V zelf over hun afgelegde kilometrage informeren, zodat de stand accuraat bijgewerkt kan worden. In Beek werd de 1^e klim van de dag, - de Adsteeg- door ieder van ons goed verteerd. En nog steeds met de wind in de rug vlogen we via Ravensbosch naar Valkenburg. In Valkenburg 'business as usual', drukte als vanouds. In een sliert van bontgeklede wielrenners werd Valkenburg centrum doorkruist en vol goede moed begonnen we aan de Sibbergrubbe. Met een hoog tempo werd ook deze klim verteerd waarbij boven netjes op de 'mindere klimgoden' werd gewacht. Toen de Daalhemmer af en op naar de Cauberg. En daar voelden de meesten van ons toch wel de benen. De Cauberg direct na de Sibbergrub beklimmen doet denken aan het op en neer gaande parcours van de Gold Race. Op het steilste stuk gingen Michel en Peter zij aan zij naar boven, met Peter nipt voor op de meet. Boven werd wederom gewacht tot iedereen er was. Theo – die slimmerd – liet de Cauberg voor wat ie was en fietste rechtstreeks richting top Cauberg vanaf de rotonde bij de Daalhemmer. Begrijpelijk want Theo stond voor het eerst aan de start en gaf te kennen nog niet veel gefietst te hebben. Slim inschattend kon hij echter goed volgen die dag. Toen de Brakkeberg af en de Kleversberg op. Ook daar werd boven netjes op iedereen gewacht. En toen was het 'wind in beuken' als vanouds. Immers de hele winter hebben we te maken gehad met deze verraderlijke Noord-Oostenwind. De grote matadores begaven zich naar voren. En zonder iemand te kort te doen waren het metname Henk, Michel en Roger die de kar trokken. Jan Laugs zei gekscherend dat het tempo bijna net zo hoog lag als toen hij met Peter met de wind mee voorop fietsten in het begin. Dat gaf al aan dat het tempo behoorlijk was. Echter iedereen kon goed volgen. Omdat de weg tussen Nieuwstad en Susteren nog dicht was werd in Spaubeek besloten niet via Sittard te koersen maar via Hillensberg. Dat betekende nog een extra kuitbijter als toetje: de Beukenberg te Oirsbeek. Ook hier deden de matadores zich gelden, doch goed vergezeld van Jan en Sef L en Ton R. Jan S en Har V konden ook goed volgen, met de rest in hun wiel. En dus werd via Hillensberg koers gezet naar Tuddern (hier boog Sef L af richting Koningsbosch), Isenbruch, Susteren Heide en zo via de Sleek (waar Theo, Henk en Jan L afbogen) naar het Hingen. Daar lieten Roger, Har V, Michel en Peter zich een paar drankjes goed smaken alvorens de warme douche werd opgezocht. Wat opvalt de laatste tijd is dat er veel mannen van Koningsbosch (Roger, Michel, Fred, Jan en Sef L) sterk aan het fietsen zijn. Zou dat komen doordat zij altijd op grote hoogte met ijelere lucht hebben kunnen fietsen? Immers 'de Boesch' ligt aanmerkelijk hoger dan Echt ☺.
Lekker gefietst!

'Sir' ISAAC N

MAANDAG 29 APRIL

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

(John op hoogtestage naar Luxemburg, Har Feijen had zich afgemeld)

Een viertal coureurs melden zich om 10 u bij John's huis voor de laatste rit onder een koningin.

Wil (v M), Har (vdV), John (BL) en Wil (H) besloten op aanraden van wegkapitein Wil een route richting Niel bij As te maken ivm de toch pittige wind. Eerst tegen, daarna zien we wel, aldus de ervaren kopman.

En zo togen wij via Thorn, Ittervoort, Kinrooy, Tongerlo en nog wat andere Belgische dorpjes met een stevige tot zeer harde wind op het voorhoofd richting keerpunt. Volgens afspraak wou Wil niet van kop af (we hebben verder ook niet aangedrongen) en werd naast hem het kopwerk gedaan door Har (73.36%) en Wil (26.64%)

John had een zware dag, had in het weekend eerst de zaterdagrit Sibbergrub/Cauberg (op eigen verzoek) alleen onder de tubes door geduwd en zondag zijn verjaardag gevierd (geen hellingen ditmaal). Dus dit was niet voor niets. Hij werd dan ook constant uit de wind gezet en gekoesterd als een kopman uit een professionele wielploeg.

Niel bij As bereikt, bleek, dat zij geen rekening hadden gehouden met ons (pleisterplaats dicht) en besloten we verder te rijden totdat we ergens licht zagen branden.

Aangezien Har daar blijkbaar een oog voor heeft, viel hem iets verderop gelijk een bordje op: fietscafé 600 m en warempel: open. Helaas moesten we het vandaag de eerste keer sinds de oprichting van SVP zonder vlaai of gebak doen, maar de koffie was niet verkeerd!

Helemaal opgeknapt pakten John en Wil hierna het voortouw en togen we richting Maaseik en via Roosteren/Aesterberg huiswaarts. Een ritje van plms 95 km met twee gezichten, heen: harde wind tegen en terug: voor het gevoel geen wind meer?? Maar wel een mooie rit door heel veel bos en natuurschoon. Prima gedaan, Wil. Lekker gefietst en uitgewaaid!!!

LUXEMBURG 2013

Voor de trip naar Luxemburg meldden zich dit jaar 6 deelnemers aan. Leon, Hub, Annie en John V. en verder nog twee collega's van Leon, André Kerff en Erwin Noteborn. Zaterdag 27 april werd er om 8 uur vertrokken bij Annie. André en Erwin zouden rechtstreeks naar Vianden gaan. Hub, als chauffeur bij Leon, reed netjes de normale weg, maar voor Luik ging het alweer mis. Hij nam de rondweg en John zag de bui alweer hangen. Hij zag zich alweer in Luxemburg-stad staan, zoals enkele jaren geleden. Met lichtsignalen werd Hub gewaarschuwd en de eerstvolgende afslag werd er omgedraaid en toen namen we de goede weg richting Verviers. In St. Vith was de afslag afgesloten en moesten we een omleiding volgen. Deze bracht ons door allerlei kleine dorpjes door de Ardennen waarna we uiteindelijk in Duitsland uitkwamen. Hier stond op een gegeven moment Dasbourg aangegeven en toen wisten we het alweer. Maar de ellende was nog niet geleden. In Stolzemburg was de weg afgesloten en moesten we de helling in Putscheid omhoog. John kreeg alweer visioenen van een wandelende fietser, want deze puist was hem het vorig jaar te machtig. Zelf zijn Fiatje had het zwaar en Annie, de vaste chauffeur, moest terug naar de tweede versnelling. Toch bereikten we dit keer wel de top en langs het kasteel reden we, met een uurtje vertraging, Vianden binnen. We werden hartelijk welkom geheten door Jean, Maria, Anka en Nadine. De twee collega's van Leon waren er ook al en na een heerlijke lunch, belegde broodjes en voor John een overheerlijke pasta, zoals het een echte wielrenner betaamt, werd er vlug uitgeladen en konden we aan onze eerste rit gaan beginnen.

ZATERDAG 27 APRIL

Rennrad 27.03

We besloten om rond half twee te vertrekken voor deze eerste rit. Dit zou gaan door het Duitse Eiffelland. De tom-tom van John wist de weg weer prima te vinden. Een enkele keer werd er getwijfeld, maar een ouderwets kaartje en een plattegrond deden wonderen. Zo kregen we een prachtige route voorgeschoteld met behoorlijk wat klimmetjes erin. De twee gastrijders pasten zich voortreffelijk aan en volgden zonder problemen. John en Hub deden het, zoals voor Pensionado's normaal is, rustig aan en de overigen pasten zich hier goed bij aan. Leon deed zowat elke klim twee keer, want anders moest hij boven te lang wachten. Na afloop hadden we dan ook ruim 1300 hoogtemeters bedwongen, royaal meer dan tijdens de Mergellandroute van vorige week, en dat op een afstand van 80 km., dus het was best wel pittig. Toch had niemand problemen, alleen was het behoorlijk koud. Om kwart over 5 waren we weer terug bij het hotel en na een lekkere douche zaten we om 7 uur aan het overheerlijke diner. Leon kreeg versterking van Erwin, want deze gast at alleen maar Schnitzel met Frites. Dus eenmaal naakte kip en eenmaal Schnitzel. Annie natuurlijk vegetarisch en de andere drie deden zich tegoed aan een heerlijke zalmshotel. Hierna als afsluiting nog enkele glaasjes Bofferding en toen vlug naar bed.

ZONDAG 28 APRIL

Kastelenroute

Vol goede moed werd er begonnen aan deze prachtige tocht. Na het traditionele, zeer uitgebreide ontbijt stonden we om half tien klaar. Dik ingepakt, want het was nog kouder dan op zaterdag. Via Bettel en Hoensdorf ging het richting Reisdorf. We kregen meteen een pittige helling voor de kiezen, zodat de spieren goed opgewarmd werden. In Diekirch namen we de verkeerde afslag, want dit keer moest het allemaal via de kaartjes en met een tom-tom zijn we al teveel verwend. Dit leverde ons een nieuwe beklimming op van ruim 3 kilometer, royaal steil omhoog. Leon was natuurlijk in zijn sas en deze pakte hij ook weer twee keer. Eenmaal boven ging het via een andere weg weer omlaag naar

Ettelbruck, waar het begon te regenen. De lucht zag er niet goed uit en we besloten, ook omdat het zo vreselijk koud was, om terug naar Vianden te rijden. Nu vonden we wel de goede afslag en via de lange klim naar Fouhren en boven langs het kasteel kwamen we kletsnat aan in Vianden. 45 Km. op het klokje en toch alweer ruim 400 hoogtemeters. Hub regelde bij Jean een emmer en een handveger zodat we de ergste troep van de fietsen konden wassen. Hierna zelf onder de douche en toen beneden aangeschoven voor de lunch. 's Middags nog wat olie op de ketting en zo waren we weer klaar voor de maandag.

MAANDAG 29 APRIL

Müllerthal

Eindelijk zon!!! Wel nog wat frisjes 's morgens, maar het zonnetje scheen en dat is al heel wat waard na twee vreselijke koude dagen. Toch nog allemaal in lange broek, want het zou niet warmer worden dan een graad of 12. Vol goede moed werd er weer, na het voortreffelijke ontbijt, om half tien vertrokken. Meteen in Bettel omhoog naar Fouhren en hier schotelde John zijn medefietsers weer een leuke verrassing voor. Inplaats van omlaag te gaan, ging het richting Longsdorf, een akelig steil klimmetje. Toen omlaag naar Gilsdorf en hier begon het echte werk. De lange klim naar Ermsdorf werd door iedereen goed verwerkt en zo ging het, in een lekker tempo, naar Müllerthal. De klim naar Berdorf was prachtig, heel wat beter dan het natte gedoe van enkele jaren geleden. In Echternach ging het alweer eventjes mis. Weer de verkeerde afslag, wat ons op een tiental strafkilometers kwam te staan. Maar door goed op de kaart te kijken en met de hulp van een plaatselijke schoonheid kwamen we toch weer op de goede route. Nu ging het over een geweldig mooi fietspad dwars door de bossen naar Consdorf. Hier werd bij een cafeetje gestopt waar we, in ons allebeste Frans, wat te eten en te drinken bestelden. Straffe koffie en broodjes, belegd met kaas of kaas en warm vlees, was onze lunch. We lieten het ons goed smaken en na deze stop ging het verder via Christnach naar La Rochette. In Medernach namen we de afsla naar Ermsdorf. Gelukkig niet de helling die Jo ons enkele jaren geleden voorschotelde, maar een lekker lopende klim. De lange afdaling naar Gilsdorf was een genot. Toen terug richting Vianden, maar omdat we gisteren wat te weinig hadden gereden werd er besloten om er een lusje aan te plakken. Via Brandenbourg ging de rit naar Groësteen. Het slot van dit stuk was een geweldige klim van een kleine 6 kilometer. Iedereen deed dit weer in zijn eigen tempo en boven gekomen in Groësteen stelde John voor om eventjes richting Putscheid te gaan. André had het wel gehad voor vandaag en hij reed rechtstreeks over de grote weg richting Vianden. De 5 reden naar Putscheid, maar toen we de helling zagen liep het bij John, Hub en Erwin toch dun door de koersbroek. Ze besloten om boven te blijven staan en de twee geweldenaars, Leon en Annie, gingen wel naar beneden. Na een tijdje zagen we Leon aankomen en wat we nog nooit hebben gezien, werd nu werkelijkheid. Zelfs Leon zei dat het een klerehelling was en we hoorden hem zowaar hijgen. Natuurlijk niet zoals het Hijgend Hert, maar het was toch een apart geluid. Toch draaide hij boven alweer om en ging terug om Annie moreel te steunen. Ook Annie kwam goed boven en zo gaven deze twee aan dat ze alweer op de goede weg zijn voor Alp D'Huzes, want allebei zeiden ze dat de Alp veel makkelijker is dan dit pokkeding. Hierna ging het rustig terug naar Vianden, waar we aankwamen na 120 km. en ruim 1800 hoogtemeters. Leon en Annie hadden er nog niet genoeg van en ze besloten om ook maar eventjes de helling naar het Sanatorium, aan de overkant van de rivier, erbij te nemen. De overige drie gingen bij Jean op het terras zitten en in het lekkere zonnetje was het goed toeven. Even later schoven ook Leon en Annie aan na een lekker kopje koffie ging het richting welverdiende douche. 's Avonds weer enkele glaasjes Bofferding en toen lekker naar bed.

DINSDAG 30 APRIL

Roth-Wallendorf

Op deze voor ons Nederlanders heuglijke dag deden de Luxemburggangers het rustig aan. Een ritje van 45 km. stond er op het programma. Via de tom-tom van John kregen we weer een totaal nieuwe route voorgeschoteld. Het was weer behoorlijk koud, dus alweer goed warm gekleed werd om half tien vertrokken. Via Roth ging het door het dal van de Our richting Wallendorf. Voor de meesten een bekende route, alleen reden we hem vroeger andersom. In Wallendorf weken we af van de bekende route. Een lange klim van ruim 8 km. leidde ons, via allerlei totaal onbekend plaatsjes, richting Sinspelt. Bij John was de jus echter op en in een aangepast tempo, waarbij de hartslag maar niet omhoog wilde gaan, werd rustig gekoerst. De 5 sterkere rijders wachtten natuurlijk overal netjes op John. Kwam dat misschien wel omdat hij de route wist????? Vanuit Sinspelt ging het in een lange

afdaling, af en toe onderbroken door een klein klimmetje, terug richting Vianden. De fietsen ingeladen en toen vlug onder de douche. Jean maakte nog een rijkelijk gestoffeerd broodje voor ons klaar en, nadat we de rekening hadden betaald, ging het richting thuishaven. Zo kwam er weer een eind aan een koud, maar desondanks goed geslaagd weekendje Luxemburg. Volgend jaar is het plan om wat later in het seizoen te gaan. Misschien is het dan wat warmer, want we hebben deze dagen wat afgebibberd.

Het Hijgend Hert

Dinsdag 30 april 2013,

Zutendaal

Het was knooppunten breien vandaag, als dat maar goed gaat. Maar Wil van Montfort kende de route dus dat was een zorg minder. Wil dus, verder Fred, Peter, Jo, Har v/d V, Har V, Jan Laugs, Rick, Ralf, Piet, Geer Jacobs, Fred Knoops en Chris waren de deelnemers. Het was een mooie route, veel door bosrijk gebied, lekker weer en Wil die maar vooraan bleef rijden, voorwaar een knap staaltje fietsen. Ongeveer halweg konden we een stop maken maar dat plan werd verworpen en dus vervolgden we slalomend onze route. Met een kleine 29 km/h gemiddeld knepen we even voor enen de remmen dicht. In Maasbracht trouwens een inmiddels bekend schouwspel. Chris slaat daar rechtsaf om via Berkelaar naar huis te gaan. De rest stuurt klakkeloos mee en zo zitten we met een extra lusje opgescheept. Als je net voor de laatste keer volle bak de Maasbrug hebt gereden, krijg je met zo'n extra lusje niet echt meer een staande ovatie. Maar iedereen sloot uiteindelijk aan en compleet bereikten we Echt. Har V, Fred, Jo, Peter, Rick en Piet ploften nog evven bij Paula neer. Niet te lang want de kroning was aanstaande en dat wilden we toch niet missen.

A Vous Hilversoem

De Razende reporter

Donderdag 2 mei,

"Oude Windraak" of " Schelberg"

Roger, Fred, Sef, Michel, Tom, Chris in groep 1 en Annie, Jo, heel even Henrie, Ton, Har v/d V, Wil H, Fer, Huub van Eck, Cor, Jan Sevriens en zijn schoonzoon in groep 2. In Susteren begon het te regenen op de dag dat velen voor de eerste keer met de korte broek onderweg waren. Voor de eerste keer ook over de nieuwe afgesloten weg naar Nieuwstad waar Henrie al afdraaide, iedereen in verwarring achterlatend. In Munstergeleen wist Jo de Schelberg ongeveer te liggen. Als er Oude Windraak had gestaan, was het duidelijk geweest maar Schelberg zorgde voor verwarring. Dus na een extra blokje door Munstergeleen voor de tweede keer het Heyenpad op en nu rechtdoor de oude Windraak op. Zo zoetjesaan draaiden we tegen de wind en kwam er meer spanning op de kuit. Via Jabeek naar onze oosterburen. Licht bergaf maar door de tegenwind en het hogere tempo dat vooral door Fer werd ontwikkeld was het toch wel zwaar. In Waldfeucht draaiden we weer 90 graden richting het Hollands waardoor de wind gelukkig niet meer pal van voren zat. Via de Deelgaard naar Mofert ging Fer er nog eens goed voor zitten en trok alles op een lint. Op een gegeven moment liet een ervaren rot taktisch een gaatje vallen waarmee een eind kwam aan deze tempoversnelling. Eendrachtig kwamen we in Montfort aan waar Fer en Huub afdraaiden. Cor ging met ons mee en dit keer eens langs het kasteel "de Tump van Mofert" naar Sint Joost waar we over de meet bolden. Van Groep 1 niets meer gezien maar hun rit zal in grote lijnen op dezelfde manier zijn verlopen.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

ZATERDAG 4 MEI

WATERVAL

Wat een genot. Een lekker zonnetje, niet al te veel wind en een redelijke temperatuur. Hierdoor stonden er om half twee alweer 17 mensen klaar voor de rit naar Waterval. Weer twee nieuwe deelnemers voor dit jaar. Paul Steskens, die het van zijn nieuwe vriendin weer eens een keer mocht komen proberen op het Hingen, en Peter Louisse uit Linne, die ook al verschillende keren bij ons heeft meegefietst. Er werd in een groep gereden en de eerste kilometers gingen prima. Mooi afwisselend en goed rekening houdend met de zwakkeren werd er richting de Slingerberg gekoerst. Hier natuurlijk de explosie van onze rasklimmers zoals Leon en Roger, maar boven werd er, zoals is afgesproken, door iedereen gewacht. Toen naar de Denneberg, waar hetzelfde verhaaltje voorgelezen werd. Gelukkig hadden we nu de tegenwind gehad en met de wind in het gat werd er richting Waterval gereden. Het tempo werd natuurlijk wat opgeschroefd, maar door goed opletten van met name Fred bleef de groep compleet. Paul gaf aan dat hij genoeg bergop had gefietst en hij wilde huiswaarts gaan, maar zoals het bij Suist gebruikelijk is werd hem dit uit zijn hoofd gepraat. Hij bleef fijn bij de groep en hij werd goed uit de wind gehouden, zodat hij toch de hele rit heeft kunnen volbrengen. De Adsteeg leverde dan ook geen problemen op en zo ging het in gesloten formatie richting Oirsbeek. John reed hier over een flinke steen die midden op de weg lag en het gevolg was een "Snake-Bite". Dus allemaal stop. John had het kunstje goed afgekeken van Jo en zonder materiaal werd het bandje verwisseld. Roger pompte de band op de juiste spanning en in een mum van tijd konden we weer verder. Op de neutrale weg namen de grote kleppers de kop en het tempo werd royaal opgeschroefd. Wel werd de staart van het peloton goed in de gaten gehouden en indien nodig werd er getemporiseerd. In Koningsbosch reed Cor rechtdoor richting Montfort en de rest knalde in een behoorlijk tempo richting Pey. Eventjes uitfietsen door de Kalverwei en het was de bedoeling om op het Hingen neer te strijken op het terras. Hier zat echter de schutterij en zodoende was er voor ons geen plaats meer. Daarom door naar Paula, war gelukkig wel voldoende plaats voor ons was. Frits gaf nog een rondje omdat hij gisteren jarig was geweest. Nogmaals van harte gefeliciteerd, Frits. Het werd, door de frisse wind, op een gegeven moment toch wel wat kouder en verschillende mensen besloten dan ook om naar huis te gaan. Hoe lang de echte "Die-hards" het nog hebben uitgehouden, horen we nog wel. Wat mij betreft, alweer een heerlijke rit waarbij goed rekening werd gehouden met de zwakkeren. Dus : "Lekker Gefietst"

Het Hijgend Hert (Als het omhoog gaat, kun je hem echt wel horen)

MAANDAG 6 MEI

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

MESH-VALKENBURG

"La vie est Belle", zoals men in Frankrijk zegt. Een geweldig weertje, een graad of 23 en een lekker zonnetje. Er stonden dan ook maar liefst 10 rijders klaar voor alweer een leuke rit. De vaste deelnemers, Wil en Wil, Har en Har, John en John, Hub, Jan en twee gastrijders, die nog wel niet de status van pensionado hebben bereikt, maar natuurlijk is het bij deze groep ook zo dat iedereen mag meerijden, natuurlijk wel onder de voorwaarden van de Pensionado's. Deze twee gelukkigen waren Peter van Annie en Fred Knoop. John V. had een route bedacht die zou voeren door het Zuid-

Limburgse Mergelland. Het werd een mooie bloesemtocht, want de natuur is in deze tijd toch wel op zijn mooist. De twee FDJ-coureurs in de groep, John en Hub, namen resoluut de koppositie in en met een gangetje van rond de 28 werd er richting Mesh, vlak bij Eisden gereden. Hier begon het mooie werk. Eerst de lange beklimming naar Moerslag en toen over verschillende totaal nieuwe weggetjes dwars door ons mooie Limburg richting Valkenburg. Met behulp van de Tom-Tom wisten we de weg goed te vinden en zo kwamen we aan in Valkenburg. Dat John hier ook goed de weg weet te vinden was wel duidelijk. Na de afdaling van de Daalhemerweg loodste hij de groep onder het tunneltje door, via de winkelstraten van het drukke Valkenburg, naar de welbekende rustplaats "Oase". Hier lieten we ons de koffie en de taart goed smaken. Wel waren er enkele rijders niet bekend met de gang van zaken hier wat betreft het bestellen. Hierdoor misten ze de overheerlijke, grote stukken en moesten ze zich tevreden stellen met een gewoon stukje vlaai. Evengoed lekker, maar in hun ogen was toch wel iets van jaloezie te bespeuren. Na deze welverdiende rust werd besloten om rechtstreeks naar huis te rijden, wat ons op een afstand van alweer 115 km. kwam te staan. Een grote delegatie besloot, gezien het heerlijk weertje, het terras bij Paula met een bezoek te vereren. Ook hier werden er weer enkele versnaperingen genuttigd. We werden nog verrast door een echte wervelstorm, die op de velden tegenover Paula royaal te keer ging. Een prachtig natuurverschijnsel. Na deze prachtige rit ging iedereen dan ook weer met een tevreden gevoel huiswaarts.

Het Fluitend Hert

Donderdag 9 mei 2013 Piet Clout Classic

Piet, Geert, Dominique, Rick, Alf, Jan Beckers, "de schilder", Peter, Annie, Har V, Jo, Roger, Jan sevriens, Chris, Paul, Leon, Fred Knoops waren volgens onze vliegende correspondent de deelnemers. De Suisters namen plaats in hun zetel en lieten de collega's uit Montfort de honneurs waarnemen. En dat deden ze met verve; Dominique, Alf en Geert lieten zich niet onbetuigd. Met name Alf was ijzersterk en reed bijna constant vooraan. Even voor Berg reden we een drietal voorbij, op zich niets bijzonders maar na het klimmetje in Berg nestelden deze twee dames en een heer zich in de boezem van ons pelotonnetje. De hormonen sloegen gelijk op tilt bij het aanschouwen van deze prachtige dames. In Elsloo was het feest helaas afgelopen en scheidde onze wegen. Naar Geulle ging niet wegens de motocross en dus werd de zijkant van de Slingerberg bedwongen. Daarna de Schieffer op; wat een rotting was in het peloton te horen. Daarna de Zonneberg naar Berg en vervolgens de overbrugging naar Gulpen waar flink tempo werd gedraaid en waar nog een lookalike van Henrie werd opgeslokt. Gulpenerberg dus, zucht, altijd weer een beproeving maar de verlossing was nabij, letterlijk want aansluitend ging het in gestrekte galop naar de Gerarduskapel voor het aansteken van een kaarsje. In een lekker zonnetje werd gepauseerd en gefourageerd voor de klim naar Eys en cote de Trintelen. Hier en daar werd de vermoeidheid merkbaar maar manmoedig werd het leed gedragen. Zandberg in Hoensbroek en langs de kapelmuur omhoog in Merkelbeek waren de laatste klimmetjes. Vervolgens werden de grotere tandwielen gestoken en met een deftig tempo werd de finale afgewerkt via Hastenrath, Saefelen, Waldfeucht enz richting Bruggelchen en de Deelgaard. Bij de Vogel was het schluss en werden de benen onder de terrastafels gestoken. Wat ons betreft weer een geslaagde samenwerking met de Montfortanen, Jongens bedankt voor de kompanie!

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

Zaterdag 11-5-2013, Wegberg

Slechts twee fietsers aan het depart op het Hingen: Roger en Fred. Tot onze grote verbazing anders niemand komen opdagen.

Punctueel vertrokken en de route nagefietsd aan de hand van het papiertje. Dit is bijna helemaal gelukt. Na 60 km draaiden we tegen de wind in en werd het gaandeweg zwaarder. Door goed samen

te werken toch goed thuisgekomen met ruim 105 km op het tellertje, wel helemaal naar de vaantjes.

Fred

'18 mei Rekem-Uikhoven'

Na een week regen was iedereen wel toe aan een ritje. Dat bleek uit het groot deelnemersveld bestaande uit: Roger, Fred, Henk, Wil v M, de drie J's uhik bedoel de drie H's (Har vd V, Har F en Har V), Cor, Huub, Piet, Paul, Jan, Michel, Chris, Peter en Annie. Onze wegkapiteins John en Jo waren er niet maar een aantal coureurs hadden het knooppuntenroutekaartje vakkundig op hun stuur geplakt. Dat was ook wel nodig want het werd weer een draaien en keren dat het een lieve lust was. Goed, om een kort verhaal lang te maken. Het was een korte route met de nodige knooppunten en met een lange pauze.....een wel heel erg lange pauze.....

Wat bleek? Na ongeveer 28 km op het 'Jaagpad' langs het kanaal reed Piet Cloudt lek. Goed, dat kan gebeuren. En we hadden onze vaste mecaniciens waaronder Chris bij ons. Dus iedereen dacht dat is zo gepiept. Edoch, het duurde en duurde. Normaliter kunnen we bij Suist bijna meedoen in de Formule 1, niet alleen qua snelheid maar ook wat banden wisselen betreft. Dit keer echter vond Piet bijna zijn Waterloo. Niet geheel toevallig op de dag dat het Songfestival werd gehouden. Omdat het zonnetje erdoor begon te komen en sommigen, waaronder ondergetekende, toch ietwat te warm waren aangekleed werd tijdens de pauze wat van deze overbodige kleding gewisseld. Maar zoals gezegd het 'fluitje van een cent bandje verwisselen' werd een grote uitdaging. Gestaag gingen de minuten voorbij en uiteindelijk na ongeveer een half uur stil staan werd het sein meester gegeven. Dus weer op de fiets en warmdraaien want door het stilstaan waren sommigen toch ietwat afgekoeld. Van verder malheur werden we gelukkig bespaard. Bij Rekem gedraaid en langs de maas richting Elsloo koers gevat. Daar de brug over en op Nederlands grondgebied werd het tempo opgevoerd. We slokten nog een tweetal renners uit Pey-Echt op (de neven Renet?) en nog iemand haakte aan. En zo werden vliegenvlug de kilometers weggefietst. In Roosteren bleek dat we niet de geplande 80 km zouden halen en zo werd voorgesteld om onze Wil uit Maasbracht en onze mannen uit Montfort thuis te brengen. Een lusje extra dus. Op de brug in Echt spoeden, Michel, Chris en Har F naar huis i.v.m. andere verplichtingen. De rest haakte aan zo werd onder een alsmaar stralender zonnetje het ommetje afgelegd. En dat ging best hard. Op het bruggetje bij Stevensweert ontstond even een gevaarlijke situatie toen Peter op kop uit het zadel ging en Wil v M hierdoor even zijn achterwiel raakte. Gelukkig goed afgelopen. Het laatste stukje van Montfort naar St. Joost werd om en om kop gevat door Henk, Annie en Fred. Daar lieten Henk, Jan, Har vd V, Fred, Roger, Peter en Annie zich bij Paula nog een paar versnaperingen goed smaken. Het was daar goed toeven onder het langgekoesterd zonnetje.

ISAAC, reporter van de dag'

ZONDAG 19 MEI

GRENSLANDKLASSIEKER

Het was vroeg (7:30 uur) en nog behoorlijk koud. Daarom stonden er maar 5 deelnemers klaar voor deze nieuwe rit. Annie, Hub, Piet, John en Johan. Omdat Johan 's middags al om 2 uur gewassen en gestreken op een communiefeest moest verschijnen reed hij niet de hele route. Vol goede moed werd er koers gezet naar Neerbeek. Via de bekende wegen over Sittard en Munstergeleen kwamen we snel aan in Geleen, waar Johan uitstekend de weg wist en zo kwamen we al snel aan op de route. In een voor iedereen goed te volgen tempo reden we over verschillende alweer nieuwe wegen zuidwaarts. Ook al rijden we zo vaak in het Zuiden, er zijn altijd nog weggetjes die ook voor ons nieuw zijn. Opzij van de Vuilnisberg en zo naar Valkenburg, waar we de Cauberg dienden te bedwingen. Dit was voor iedereen een makkie en boven namen we afscheid van Johan, die via Meerssen terug naar huis reed. Via Margraten moesten we richting Slenaken en op de Loorberg ineens een bliksemflits die ons passeerde. Het bleek Lyon Ohlenforst te zijn, die ons gelukkig herkende en boven wachtte om even een praatje te maken. In deze vorm is hij weer de grote favoriet voor de kermisronde van Montfort, die op dinsdag 28 mei weer zal plaatsvinden. De Camerig werd dit keer via een voor ons totaal onbekende weg bedwongen en zo kwamen we aan in Vijlen, waar we op het welbekende adres stopten voor de koffie en de vlaai. Het was intussen zo warm geworden dat de arm- en beenstukken uitgedaan konden worden en in zomers tenue werden de overige kilometers afgelegd. In Wahlwiller werden we getrakteerd op de Kruisberg. Altijd weer een vervelende rot klim. Hier eenmaal boven was het leed bijna geleden. Nog enkele kleinere klimmetjes, waarbij de Vrakelberg nog het meeste pijn deed en zo kwamen we weer aan in Schimmert. We besloten om nu maar rechtstreeks naar huis te rijden, want we hadden toch al behoorlijk wat kilometers op het tellertje staan. Even na twee uur arriveerden we op het Hingen. Ruim 140 km. en meer dan 1000 hoogtemeters, dus terecht een rit in de categorie Zwaar Heuvelachtig. Omdat er goed met iedereen rekening werd gehouden kwam niemand in de problemen en konden we weer terecht zeggen: "LEKKER GEFIETST"

Het Fluitend Hert (met een 29 achter gaat het toch een stuk gemakkelijker)

MAANDAG 20 MEI

BAARLO

Wat is er aan de hand met de Suisters? Zijn het watjes aan het worden? Of de rit is te vroeg, of er is een kansje op een regenbuitje, allerlei smoesjes worden aangevoerd om niet te komen. Natuurlijk moet iedereen dat zelf weten, maar het valt de laatste tijd wel op. Op deze Pinkstermaandag stonden maar drie rijders klaar om 9 uur. Het was wel wat frisjes, maar droog, en dat is heel wat waard. Chris, Michèl en John durfden de weersvoorspellingen te tartten en begonnen aan de rit naar Baarlo. Omdat Chris en Michèl niet de beste Tom-Tommers zijn, moesten ze John op sleeptouw nemen. Dat viel voor deze erkende hardrijders nog niet mee. Michèl gaf het tempo aan en Chris hield goed in de gaten of John kon volgen. Af en toe kon Michèl zich niet bedwingen en dan viel er een gaatje, maar Chris bracht John iedere keer weer mooi terug. In een lekker tempo, (ruim boven de 30), koersten we in gesloten formatie door het Middenlimburgse land. De aanwijzingen knalden van achter uit goed duidelijk naar de kopman, zodat er geen enkele keer fout werd gereden. Alleen in Helden zag John wat laat de afslag naar Baarlo, zodat Michèl rechtdoor reed. Chris draaide om en haalde hem netjes terug. Met de wind in de rug werd er nog een tandje bijgezet en met een behoorlijk gangetje stoven we richting Baarlo. Michèl reed werkelijk de patatten uit de grond, want de hele rit bleef hij op kop sleuren. In Baarlo begon het dan toch eindelijk een beetje te regenen, maar veel stelde het niet voor. Bij John was het beste er nu toch wel van af. Hij voelde de kilometers van gisteren behoorlijk en moest dan ook het tempo minderen. Chris nam nu de kop over en in een aangepast tempo reden we naar het veer in Kessel. Op het veer gaf John aan dat hij de rit verder alleen zou rijden, zodat de twee kleppers nog eventjes alle remmen los konden gooien. Ook speelde mee dat John ondertussen wel uitgekeken was op het achterste van Chris en de kuit van Michèl. Er zijn mooiere dingen om achter aan te rijden. Zo reed John de laatste kilometers alleen in zijn eigen, rustige tempo. Het pensionado-gevoel kwam bovendrijven en genietend van de prachtige natuur tussen Beesel en Asselt koerste hij rustig via Boukoul en Asenray naar Herkenbosch. Met de regen viel het best mee, zelfs zonder

regenjack was het best te doen. Klokslag half een, precies zoals hij het gepland had, kwam hij weer aan op het Hingen. De fiets kreeg een flinke wasbeurt en toen onder de douche. Ondanks de regen toch weer een geweldige rit. Michèl en Chris, bedankt voor het uit de wind zetten.

Het Fluitend Hert

MAANDAG 20 MEI

ELFSTEDENTOCHT FRIESLAND

Verslag van Wil v. Montfort vanuit Friesland.

Het is uitstekend gegaan, geen lek, geen pech, we startten ca. 07.30 u. en waren om 16.40 U. binnen. De laatste 2,5 u. hebben we in de regen gereden maar dat deed ons niet. Het was gelukkig naar het eindpunt Bolsward. Het is een hele happening om zoiets mee te maken, iedere fietser wordt in elke stad of dorp feestelijk begeleid door muziekgezelschappen en aanmoedigen van mensen langs het parcours. Mijn compagnon Harry (ook de eerste keer deelnemer) had er net zo van genoten en maakte al plannen voor het volgend jaar, maar dat is nog ver weg, we zien wel t.z.t. De teller tot aan ons logeeradres in Witmarsum, ons definitief eindpunt bleef staan op 244 km.

Bijgaand enkele foto's van onze geslaagde tocht, de bloemen en later nog een fles "Sonnema Berenburg" werd ons aangeboden door de hartelijke mensen van ons logeeradres.

Wil.

Donderdag 23 mei

Spaubeek

Heeft de buienradar de meesten van jullie afgeschrikt? Chris, Cor en Har F. hebben het erop gewaagd. Er werd op toerbeurt op kop gereden en al snel werd Berg aan de Maas bereikt. Omdat het daar begon te motregen en zich vanuit het zuiden donkere wolken opstapelden werd richting Sittard afgebogen. Het was een lokaal buitje. Onze fietsen en kleren zijn nauwelijks nat geworden en buiten de bebouwde kom van Berg aan de Maas was het wegdek droog. Ondanks de dreigende donkere wolken is het de rest van de route droog gebleven, zelfs kwam af toe de zon door. Vanaf Sittard zijn we via Doenrade, Schinveld, Koningsbosch, Diergaarde, Montfort, waar we afscheid van Cor namen, huiswaarts gereden. Onze conclusie was dat we lekker gefietst hebben en dat we wel een warme douche en een warm bed verdiend hebben.

Har Fijen

Zaterdag 25 mei, Meijel , Ospel

Met zijn tien deze keer, Henk, Jo, Roger, Fred, Jan Sevriens, Jan Laugs, Har V, Cor, Paul en Har v/d V. Roger en Fred speerden gelijk weg uit het départ met de rest in hun kielzog. In Grathem werd de vaart er een beetje uitgehaald omdat de rest dit toch een beetje te gortig vond. Er werd daarna stevig edoch gedoseerd doorgereden en zo kregen we in Caluna de wind mee. Hierdoor zeilden we naar Beringe. Via Meijel weer naar het westen tot in Eind.

Gelukkig stond de wind niet van voren zoals eerst wel werd gevreesd maar schuin van rechts. Heel langzaam draaiden we zelfs van de wind weg waardoor dat stuk gemakkelijk dan gedacht werd afgelegd . Een tweetal Maasbrachtenaren hadden ondertussen plaatsgenomen in de buik van ons pelotonnetje waar Paul al sinds Heythuijsen prominent afwezig was. Ik weet niet waarom hij zich de moeite neemt om zich om te kleden om vervolgens, amper op weg, weer naar huis te rijden. Daar zou ik echt geen goesting in hebben. Langs het kanaal vanaf Schoor werd het tempo nogal stevig opgevoerd maar omdat de wind gunstig stond, hoefde niemand te passen. Op de brug werd de gaskraan nog eens duchtig opgedraaid en nadat Cor in Montfort was afgezet togen uiteindelijk nog zes man naar Paula. De drank was voor vier van hen voor niks want Har V en Jo waren jarig geweest en de rondjes kwamen op hun conto.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

Vogezen 2013

Vrijdag

Vertrek met zijn drieën i.p.v. met zessen. Roger, Fred en Lyon bleven thuis omdat ze de weersvoorspellingen te slecht vonden om de rit te wagen. Dit gaf nog wel aanleiding tot gespreksstof inzake annuleringskosten en hoe dit betaald moest worden maar het bleef bij drie deelnemers. Door een tragisch ongeluk met dodelijke afloop net vóór ons op de autosnelweg in Luxemburg liepen we 2,5 uren vertraging op. De auto van Ralf gaf nog de geest in de file; accu leeg, maar hij had startkabels en kondoor ons gedepanneerd worden. In la Bresse was het bij aankomst droog. Snel omgekleed en op de fiets voor wat later bleek een kleine 40 km met de col de Brabant en de col de Bramont. De TomTom van Tom kreeg Ralf niet aan de praat maar de kaart van Jo doet het altijd en na enig zoekwerk hadden we de weg gevonden. Ralf rijdt ook nog lek maar na aankomst was het leed geleden. Ralf en Jo vereerden het zwembad met een bezoekje en na gedoucht te zijn aan tafel. Nou dat viel zeker niet tegen. Soep vooraf met stokbrood, mooi hoofdgerecht, kaasplankje en ijs met warme vruchten. Daarbij Pelfort voor Leon en een flesje wijn voor Ralf en Jo en voila alle ingrediënten voor een mooie avond zijn voorhanden.

Zaterdag

Stralend weer en een lange neus naar de thuisblijvers. Maximaal geprofitteerd van deze beste dag van het weekend. Na een overvloedig buffetontbijt met zelfs repen voor onderweg Col de la Schlucht, Petit Ballon, Platzerwasel, Grand ballon via route de Crete en Col de Bramont van een iets andere kant. Bijna 140 km, Leon en Ralf nog iets meer want in la Bresse pakten ze nog een extra bergje, meer dan 3000 hm en Jo helemaal kapot; de soep op de Grand Ballon heeft hem gered. Daarna douchen, een beetje chillen en weer aan tafel. De wijn hakte

er goed in na zo'n stukje fietsen en na afloop lagen de helden al vóór 22.30 uur onder de wol, zelfs geen puf om naar Anouk te kijken.

Zondag

's Morgens regende het, maar even na elven werd het droog en stuurden we alras richting de laatste scalp onder de ballonnen, de Ballon d'Alsace. Eerst bergaf, daarna een beetje warmfietsen op de Col d'Oderen, een klimmetje van niks maar de inspanningen lieten zich inmiddels gelden en de tempowisselingen lieten de benen toch snel vollopen. Daarna een steil stuk col du Page, gevolgd door een lange afdaling richting Bussang. Daar op een prachtig fietspad langs de spoorlijn tot aan de voet van de Ballon. Deze loopt gelijkmatig met 7 % omhoog, redelijk pittig maar geen verkeer en goede weg dus prima te doen. Boven snel een jasje aan en heerlijk naar beneden gesjeesd. Daar weer de lange kant van de col du Page, een steil ding maar met goede moraal kom je al een end. Daarna weer uitkomend op de Col d'Oderen die na een paar kilometer klimmen een onverwachte lange afdaling in petto had, wederom niet al te technisch. Dan nog een stuk door enkele dorpjes en de slotklim wederom Col de Bramont, ook een lekkere klim om af te sluiten, goede weg en niet al te steil en prachtig tussen de bomen door. Weer lekker een 95 km gereden waar de laatste 5 km in de afzink naar la Bresse een bui ons nog een nat pak bezorgde. Leon en Jo waren goed ingepakt met overschoenen en regenjasje maar Ralf was kletsnat. Douchen en een pintje gepakt aan de bar en wederom aan tafel voor een flinke maaltijd en een lekker wijntje/Pelfort. Heet weekend was hiermee al dik geslaagd, wat de maandag ook zou brengen....

Maandag

Het regende helaas pijpenstelen en na op het gemak het ontbijt verorberd te hebben, werd meteo consult nog eens geraadpleegd. Het zag er niet best uit maar dat kon je ook zonder buienradar zien als je het zwerk bestudeerde. Zo rond 10.30 uur besloten dat dit geen zin had; het bleef regenen en we hielden het dan ook voor gezien. Snel de rekeningen betaald en ingepakt waarna Ralf al vertrok naar zijn vrouw en kinderen om nog een namiddag met hen door te brengen. Leon was bereid de fietsen in te laden en Jo sprong nog even in het zwembad, heerlijk. Daarna was het schluss en om 16.00 uur waren we weer thuis, Ralf een stukje eerder natuurlijk, nergens file behalve in Maastricht.

Een mooi weekend ondanks de slechte voortekenen, een mooi gebied om te fietsen met pittige en minder pittige beklimmingen, goede gastronomie en aangenaam gezelschap. Jongens bedankt!

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

ZATERDAG 25 MEI

BILZEN CLASSIC

Om 7.30 uur stonden, of beter gezegd zaten Michel, Annie en Peter gereed in de auto op t Hingen. De Bilzen Classic stond immers op het programma. John was verhinderd door een begrafenis en had zich samen met Huub afgemeld. Toen alras bleek dat niemand meer kwam opdagen werd de Tom Tom

aangezet en gingen we gedrieën op pad. De 135 km tocht was het idee. Onderweg op de A 2 kwamen we vele wielertoeristen tegen waarvan we vermoeden dat het merendeel op weg was naar Limburgs Mooiste. In Bilzen aangekomen was het snel inschrijven geblazen voor slechts 5,00? Omstreeks 9.00 uur zaten we op de fiets en hoewel het nog fris was begon het zonnetje goed door te komen. En wat was het genieten geblazen! Lang niet zo druk als Limburgs Mooiste waardoor je ook goed om je heen kunt kijken naar al het moois dat de Haspengouw dit jaargetijde te bieden heeft. En dat zijn naast de vele mooie kastelen ook de mooie fruitboomgaarden waarvan sommigen nog met bloesem. En wat een verzorging onderweg! Naast een uitstekende bewegwijzering, de vele klaarovers was het metname de versterking van de innerlijke mens die er bovenuit sprong. Bij elke verzorgingspost kon je kiezen uit fruit, koekjes peperkoek, suikerwafels en isotone dranken. Je begrijpt niet dat ze dit alles kunnen verzorgen voor vijf euro. Het fietsen ging voortreffelijk. Fietsend in wisselende groepjes maakten we kennis met de Belgische wielervrienden. Het zijn echte liefhebbers. De klimmetjes vielen alleszins mee, zowel in lengte als in aantal. En zo verstreken de kilometers. Met twee korte ravitailleringen kwamen we omstreeks 14.00 uur weer aan in Bilzen. Daar nog ff een terrasje gepikt en net toen we wilden opstappen vroeg een voor ons bekende verschijning de weg naar Maastricht. Het bleek de collega van Roger te zijn die ons laatst tijdens de Merggelandroute vergezelde op zijn mountainbike waar hij de Alpe D'HUZES mee gaat bedwingen. Ook hij had 135 km op zijn teller bijgeschreven binnen vijf uur. Toch een prestatie met zo'n fiets. Conclusie: hij en Annie zijn klaar voor zes keer Alpe D'Huez. Net als Leon, maar dat mag geen verrassing heten. Alweer lekker gefietst!

ISAAC,

reporter van de dag.

MAANDAG 27 MEI

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

SIMPELVELD-RIMBURG

Vandaag alweer 9 ridders aan het vertrek. De tenues waren heel divers, van volledig wintertenu tot helemaal zomers. Iedereen had zo zijn eigen ideeën over de te verwachten temperatuur. De vaste kern, Wil v. M., Har F., John V. en John B., Jan L, Hub v. E., ook alweer Fred K, en als nieuwe ridders voor dit jaar oudgediende Piet Clout en voor de allereerste keer Geert Creemers, "De Bekker" uit Montfort. Er werd koers gezet richting zuiden, zodat we eerst tegen de wind in mochten rijden. John Bloemer voelde zich niet zo lekker en besloot om in Sittard af te draaien naar huis. Har Fijen toverde ons weer een geweldige route voor met overal nieuwe, totaal onbekende afkortingen en mooie wegen. Door Sittard over totaal onbekend terrein en ook op het eind werden we verrast door de prachtige route. Via Valkenburg bereikten we Vijlen en van hieruit ging het richting Simpelveld. Bij Monique, een plaatselijk Café, werd er gestopt voor de traditionele koffie met vlaai. Tot onze verbazing was er echter geen vlaai meer te krijgen. Paniek in de tent, want dit kan natuurlijk niet bij de pensionado's. Har regelde met de bazin dat we wel de koffie zouden genieten, maar dat hij dan voor de vlaai zou zorgen. Hij verdween Simpelveld in, ons in opperste verbazing achterlatend. Even later kwam hij weer terug, met in zijn handen een heerlijke kersenvlaai. Deze kwam van de plaatselijke bakker, waar Har, ondanks dat de zaak gesloten was, toch voor mekaar kreeg dat hij de vlaai meekreeg. Je ziet maar weer, voor vlaai gaan de Pensionado's tot het uiterste. De uitbaatster van het café had ondertussen voor bordjes gezorgd en een groot mes, dus konden we toch genieten van onze traditionele lekkernij. Har, hartelijk bedankt voor deze geweldige oplossing. Omdat Wil pas jarig was geweest, trok hij de beurs en betaalde de vlaai. Bedankt Wil, ze was heerlijk. Na nog een kopje koffie werd de rekening vereffend en konden we de rit vervolgen. Har bracht ons via allerlei binnenwegen en een prachtig fietspad langs het Gaia-park naar Rimborg, waarna we de bekende route naar huis volgden, ten

minste, dat dachten we. Maar hij had nog een verrassing voor ons in petto. Via de route langs de Rode Beek en over de fietspaden bij Wehr werd er naar huis gefietst. Een geweldige route, en alweer een heerlijke dag.

Het Fluitend Hert

DINSDAG 28 MEI

KERMISRONDE MONTFORT

Op deze dinsdagavond werd voor de tweede keer de kermisronde van Montfort verreden. Na de overwinning van Lyon Ohlenforst van vorig jaar waren de verwachtingen nu ook alweer hoog gespannen. Zouden er dit keer meer Suisters meerijden, want tijdens de reguliere ritten van donderdag en zaterdag zijn er toch enkele rijders die ervan houden om eens lekker te knallen. Nu hadden ze de kans om zich eens te meten met rijders die ook een stukje kunnen fietsen. Tot onze grote verbazing waren het echter alweer alleen maar de "vaste" deelnemers aan dit soort wedstrijden. Lyon Ohlenforst, Tom Marcellis en Ralf Beunen. Zelfs uit Montfort waren er geen deelnemers, terwijl uit de verslagen blijkt dat er hier elke week toch erg hard gereden wordt. De koers ging van start met een kleine 20 deelnemers. De Suisters wisten zich uitstekend te handhaven in het peloton en zo ontstond zich een levendige strijd. Lyon had van te voren een rijder uit Born, een zekere van Pey, al aangetipt als een grote kanshebber, en deze rijder deed dan ook zeer goed mee in de strijd. De premiesprints wist hij geregeld te winnen en doordat er zeer attent gekoerst werd, kon er niemand weg komen. Tom probeerde het verschillende keren, maar hij kreeg geen pardon van de groep en zo bleef tot enkele ronden voor het einde iedereen bij elkaar. Ralf voelde de rit die hij afgelopen zaterdag nog gereden had, "Limburgs Mooiste", op een gegeven moment behoorlijk in zijn benen en toen drie ronden voor het einde het tempo nog wat werd opgeschroefd, moest hij een groepje van 5 mensen laten gaan. Hij probeerde het nog wel, maar hij kreeg het gaatje niet meer dicht en op korte afstand werd hij knap zesde. Tom en Lyon bleven netjes in de kopgroep, waarbij Tom het nog verschillende keren probeerde. Hij kreeg echter geen ruimte van de rest, zodat een eindsprint de beslissing moest brengen. Doordat hij zoveel kopwerk had gedaan, moest Tom genoegen nemen met de vijfde plek, toch een prima resultaat. Lyon had het van te voren goed gezien, want in een geweldige sprint moest hij zijn meerdere bekennen in de rijder uit Born. Hij werd prachtig tweede, een geweldig resultaat. Alle drie de rijders van Suist hebben het prima gedaan, gefeliciteerd met jullie uitstekend resultaat. Bij de jeugd zagen we ook prima resultaten van enkele rijders uit Pey. In categorie 2 werd Cas Dieteren knap tweede en in categorie drie deed Johan Heber hetzelfde. Voor Cas duurde de wedstrijd iets te kort, want in de laatste ronde wist hij nog een groot gat dicht te rijden en als de wedstrijd 100 meter langer had geduurd, had hij zelfs gewonnen. Johan koerste de hele wedstrijd attent in het wiel, maar moest in een zinderende eindsprint, waarbij de uitslag bepaald moest worden door een finishfoto, zijn meerdere erkennen in een andere rijder. Een prima resultaat voor de rijders uit Pey en dit geeft hoop voor de toekomst.

De speciale verslaggever uit Montfort.

Donderdag 30 mei 2013 Hillensberg Hobbelerade

Jan Laugs, Ton, Paul, Ralf, Chris, Jo, Har V, Cor, Bart en Johan waren de deelnemers en er werd stevig doorgekacheld, zij het dat toch goed in de spiegels werd gekeken. Jo had als enige de route tot zich genomen en zo kon volgens plan gefietst worden. Af en toe een vreemd tafereel: Cor wijst ergens de weg zonder te weten waarheen. Gelukkig werd het bijtijds gecorrigeerd maar dit kan, alle goede bedoelingen ten spijt, nog eens verkeerd aflopen. In Hillensberg gingen we er eens goed voor zitten

en Johan gooide de spreekwoordelijke knuppel in het bekende hoenderhok en zo werd volle bak naar boven gesjeesd. Allemaal om des keizers baard want punten zijn niet te vergeven. Daarna voorzichtig Stammenhof af en naar Hobbelrade. Op een beslissend moment in de klim moesten we remmen voor een overdwars geparkeerde auto. Eenmaal weer op gang waren de koplopers gevlogen. Langs de lampenzaak in Beek naar Elsloo en zo langs het water hard terug. Het veld werd op een lint getrokken en het werd nooit meer rustig. Even na 20.30 uur hadden we de Col du Canal alweer gehad en konden we uitbollen naar de douches.

A vous Hilversoem

De Razende Reporter

ZATERDAG 1 JUNI

SCHIN OP GEUL

Normaal is het echt niet meer. Begin juni en nog steeds met de winterkleden aan. Alleen Michèl doet alsof het zomer is en hij komt gewoon in korte broek en korte trui. Voor de rest zagen we allerlei tenues, van dikke winterkleden tot korte broek. !0 dapperen stonden klaar voor deze rit. De Alp D' Huzesgangers Annie, Peter en John, verder Jo, Frits, Roger, Michèl, Har V., Hub en Jan Sevriens. Omdat de Alpengangers geen zin hadden in een snelle rit werd er besloten om het tempo rustig te houden. Roger en Michèl probeerden nog wel eventjes om tempo te maken, maar de tweede rij loste dit prima op door steeds een gat te laten vallen. Zodoende bleef de snelheid binnen de perken en werd er, lekker keuvelend onder mekaar, richting zuiden gekoerst. Het was wel koud, maar de wind stond gelukkig nergens pal tegen. Met westenwind is het goed te doen naar het zuiden. In gesloten formatie ging het, zonder problemen, richting Schin op Geul. Hier werd de enige pittige klim, de Walemerberg, ook zonder een centje pijn bedwongen en toen draaiden we weer noordwaarts voor de terugreis. Dit verliep ook zonder wanklank en zo kwamen we voorspoedig aan in Sittard. Michèl mocht van hieruit nog eventjes zijn overvloedige energie proberen kwijt te spelen en het tempo ging wat omhoog, maar steeds zodanig dat niemand in de problemen kwam. Na 80 km., iets minder dan in het routeboek stond, werd het Hingen bereikt waar een vijftal nog eventjes op het terras bij Stephanie de rit evalueerde. Het zonnetje was intussen eindelijk gaan schijnen wat ervoor zorgde dat het best goed uit te houden was. Leon kwam ook nog eventjes kijken hoe het gegaan was en na enkele consumpties ging iedereen weer netjes huiswaarts.

Het Fluitend Hert

Maandag 3 juni,

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

Maaseik- Budel

Ondanks het koude weer stonden toch 5 deelnemers op elkaar te wachten aan de Kasteelweg. Onder leiding van Wil van Montfort gingen Geert, Har v/d Vorst, Huub en Har F op zoek naar het eerste knooppunt in Dieteren, Wil had een knooppuntenroute uitgestippeld die ons via Maaseik naar Budel zou moeten brengen. Aanvankelijk liep alles probleemloos. In de buurt van Tongerlo waren echter de betreffende nummers niet te vinden. Geen nood. Har van de Vorst wist welke richting we uit moesten en via mooie slingerweggetjes rond Stramproy e.o. kwamen uiteindelijk aan de Belgische grens, waar we de route weer konden oppakken. Rond de middag bereikten we Hamont waar we door een gastvrije uitbater voorzien werden van koffie en vla, Na de pauze ging het richting Budel en vervolgens met de wind in de rug met een flinke snelheid via Weert naar Ittervoort, waar we weer België ingingen. De temperatuur was inmiddels flink gestegen en omdat af en toe ook de zon doorkwam was het aangenaam fietsweer. Met het veertje werd de Maas overgestoken naar Ohé en

Laak en vervolgens ging het via Maasbracht naar Montfort, waar afscheid werd genomen van Huub en Geert. Bij thuiskomst stond er 119km op het tellertje, gelijk aan de afstand van de door Wil uitgestippelde route.

Har Fijen.

ALP D'HUZES 2013

ZONDAG 2 JUNI

Na een korte nachtrust werd er om 6 uur vertrokken. De reis verliep voorspoedig en na een tankstop in Luxemburg reden we, in een lekker zonnetje, zonder problemen richting de Alp. Wel had John nog behoorlijk last van slaap, zodat Leon dit keer veel kilometers moest maken. Je kunt goed merken dat John een jaartje ouder wordt. Om kwart over vier waren we op de plaats van bestemming, hotel Le Cassini, waar we precies dezelfde kamers kregen als het vorig jaar. Alles netjes uitladen en daarna, zoals het echte renners betaamt, rusten. Om half 8 een heerlijk diner en vroeg naar bed, want we moesten natuurlijk fit zijn voor de rit van maandag.

MAANDAG 3 JUNI

Een goede nachtrust doet wonderen. 4 Goed uitgeruste Suisters zaten om 8 uur aan het ontbijt. Na de inwendige mens goed te hebben versterkt werd er eerst met de auto naar de top van de Alp gereden om de startpapieren op te halen. Hierna vlug naar beneden, omkleden en de fietsen gepakt voor de rit van vandaag. De traditionele Les Deux Alpes stond op het programma. Meteen bij het begin bleek dat John er erg fris bij zat. Hij lette goed op en zag een briefje van 10 euro op de weg liggen. Maar in een klim stop je natuurlijk niet, dus riep hij naar de anderen om het op te rapen. Annie offerde zich op en stopte voor die 10 euro. De koffie voor vandaag was daardoor helemaal gratis. De klim naar de top van Les Deux Alpes liep voortreffelijk, zelfs voor John, en daarom werd er nog maar een colletje aan vast geknoopt. We besloten om de Col de La Berarde te nemen. Een klim van 25 km. met stukken van 11 %. Het begin liep lekker en Leon zag zijn kans. Hij nam meteen vanaf het begin de benen en verdween in de verte. Annie en Peter bleven netjes bij John, maar deze maakte een grote beginnersfout. Hij had te weinig gegeten en kreeg hierdoor een geweldige hongerklop. Ook zijn bidons raakten leeg en toen was het gedaan met de moraal. Hij besloot om te stoppen en ging langs de kant van de weg op een muurtje zitten. Omdat de anderen toch dezelfde weg terug moesten komen, was dit geen probleem. Annie en Peter reden door en na een tijdje rust, enkele energierepen en een gelletje, voelde John zich weer wat beter. Hij besloot weer verder te rijden en vervolgde de klim. Na 15 km. geklommen te hebben en op alweer zo'n rot, steil stuk, kreeg hij telefoon. Annie en Peter vroegen hoe het met hem ging. Eigenlijk had hij er geen zin meer in en gaf aan om te stoppen. Annie en Peter besloten toen om ook maar om te draaien en ze kwamen terugrijden. Leon had intussen de top bereikt en werd telefonisch op de hoogte gesteld van het besluit van de drie. Hij kwam ook meteen naar beneden en na een tijdje was de groep weer compleet. De afdaling werd dan ook gezamenlijk gemaakt en zo kwamen we bij hotel "Au Bon Accueil", waar we in voorgaande jaren verschillende keren te gast zijn geweest. Hier werd gestopt voor een kopje koffie en een lekker stuk taart. Bij John kwam meteen het "Pensionado-gevoel" boven, het was tenslotte maandag, en hij besloot, om de hongerklop te overwinnen, te gaan voor een flink bord pasta. Na deze welverdiende tussenstop ging het richting thuishaven, het hotel Le Cassini in Le Freney D'Oisans. Na voor John een kleine 70 km.

met ruim 2000 hoogtemeters, voor Annie en Peter 75 km en voor Leon 90 km. was het voor vandaag welletjes. Niet slecht als opwarmertje. 's Avonds weer een heerlijk diner en alweer op tijd naar bed.

DINSDAG 4 JUNI

ALP D'HUEZ

De dinsdag wordt altijd gebruikt om de Alp eventjes te verkennen. Om half tien, in een stralend zonnetje, vertrokken we naar Bourg D'Oisans. Beneden bij de camping werden de klokjes ingedrukt en zo begon ieder voor zich aan deze fameuze klim. De weg was al behoorlijk volgekalkt en in iedere bocht stonden al massa's mensen. Leon wilde zich eventjes testen en hij spoot dan ook meteen weg. Later hoorden we dat hij de klim tot boven in het dorp alweer in een tijd ruim onder het uur had volbracht. 56 Minuten en dat was dat. Dat zat dus wel weer goed voor de donderdag. Peter ging op zijn mooie, nieuwe *Isaac* ook voortreffelijk en hij was boven in 1 uur en 12 minuten. Klasse, Peter. Annie deed het bewust rustig aan. Ze wilde zich sparen voor de grote proef op donderdag. Toch kwam ze boven in de mooie tijd van 1 uur en 30 minuten, tot helemaal boven in het dorp. John deed het, zoals we dat al langer van hem gewend zijn, rustig aan. Hij wilde echt genieten van deze voor hem laatste keer Alp D'Huez. Om te drinken werd er telkens eventjes gestopt in een bocht en na een uurtje ging hij zelfs eventjes op een bankje zitten om een banaantje weg te werken. Toch deed hij over de klim, pure rijtijd gemeten en tot aan de winkeltjes, 1 uur en 33 minuten. Een verbetering van zijn tijd van vorig jaar. Dus het gaat nog wel, als je maar je verstand gebruikt. Boven werd er netjes verzameld en toen de afdaling naar Bourg D'Oisans, waar we op het bekende terras neerstreken. De bazin wist warempel nog wie we waren, zo'n indruk hebben we dus achtergelaten het vorig jaar. Na enkele consumpties en een stuk lekkere taart ging Annie nog even aan bij de plaatselijke opticien om haar fietsbril na te laten kijken, wat vakkundig werd geregeld. Bij het hotel hebben we ook nog eventjes kunnen genieten van het lekkere zonnetje en toen weer douchen en rust nemen. Om half acht dineren en ook nu weer vroeg naar bed.

WOENSDAG 5 JUNI

Voor vandaag had iedereen zijn eigen programma. Annie ging haar fiets helemaal in orde maken en voor de rest bleef ze lekker in het hotel. Leon pakte nog eventjes de klim naar Les Deux Alpes en daarna ging ook zijn fiets onder de poetsdoek. Peter en John besloten om eens te gaan kijken hoe het stond met de Galibier. Hiervoor moest eerst de Lautaret beklommen worden. Een mooie klim van 25 km., niet te steil en een geweldige natuur. Hier was het echt genieten geblazen. Alleen die erg slecht verlichte tunnels zijn akelig. Boven gekomen werd de inwendige mens versterkt met een heerlijke lunch. Peter ging ook aan de frites, want hij wilde wel eens proberen of hij daar ook beter van gaat fietsen zoals bij Leon het geval is. John koos voor het plaatselijke streekgerecht, een soort pasta met groenten en ham. Alles smaakte voortreffelijk en zo waren ze klaar voor de Galibier. Echter, er volgde een grote teleurstelling. De pas was nog altijd dicht en iedereen raadde ons af om het te proberen. Er was namelijk lawinegevaar en zo'n massa stenen op je kop is echt geen pretje. Met pijn in het hart besloten ze dan ook maar voor de verstandigste oplossing, terug naar het hotel. De afdaling was magnifiek, niet te steil en prachtige, goed lopende bochten. Alleen weer die tunnels, maar je zult er toch doorheen moeten. Binnen het half uur waren we weer terug en zo konden we weer eventjes nagenieten op het terras. Daarna alles klaarmaken voor de grote dag en vroeg naar bed, want morgen zou de wekker vroeg aflopen.

DONDERDAG 6 JUNI

ALP D'HUZES

Het was inderdaad akelig vroeg, om 2 uur werden we gewekt. Om 3 uur vertrokken we in het donker, want Leon wilde toch graag in het eerste vak staan. Dit lukte inderdaad en toen maar wachten tot half vijf. Op dit vroege uur werd de groep weggeschoten door niemand minder dan Joop Zoetemelk en Dries van Acht. Joop was op een mooie, gele gazelle, bij nadere inspectie helemaal niets bijzonders, eenvoudige wieltjes en afgemonteerd met 105, dus het hoeft echt niet dat dure spul te zijn. De benen zullen het toch moeten doen. Leon had zich als doel gesteld om voor de vierde keer als eerste boven te komen. Dit keer kreeg hij behoorlijke tegenstand van een tweetal jonge gasten, maar natuurlijk wist "De Adelaar" dit varkentje ook weer te wassen. Met een splijtende demarrage liet hij de twee tegenstanders op het laatst achter zich en kwam weer als eerste boven. Nu in een tijd van 57 minuten, dus hij had er wel wat voor moeten doen. Doe het hem maar eens na. Zijn missie was weer geslaagd en de andere beklimmingen deed hij het wat rustiger aan. Tijden van 1 uur en 2 minuten zijn voor Leon "rustige" klimmen. Geregeld boven een pauze pakken om een kopje koffie te drinken en beneden ook rustig wat eten en drinken, zo fietste hij zonder problemen zijn alweer vierde Alp D'HuZes. Klasse, Leon. Annie, die voor de tweede keer meedeed, ging voortvarend van start. Met tijden die een stuk sneller waren dan vorig jaar deed ze de eerste twee beklimmingen. 1 uur 30 en 1 uur 31. Prima tijden. De derde ging echter al een stuk moeilijker, 1 uur 41, dus een behoorlijk verval. Toch iets te snel van start gegaan? De vierde klim ging moeizaam maar de vijfde was een ware marteling. Uitgeput zat ze bibberend beneden bij de verzorging. Gelukkig wisten deze twee ervaren begeleiders, Peter en John, het goed aan te pakken. Na een lange rustpauze en wat eten en drinken, praatten de twee op haar in om haar weer op de fiets te krijgen. Ze ging toch weer op weg voor de zesde klim. Hoewel het verschrikkelijk zwaar was, wist ze op karakter toch de top te halen. Prima, een voorbeeld van wilskracht, de slogan van Alp D'HuZes, "Opgeven Is Geen Optie" helemaal goed uitgevoerd. Toen iedereen na een tijdje weer heelhuids beneden was, werd er ingepakt er reden we terug naar het hotel, waar we na een lekkere douche aanschoven aan het diner. Hier kwamen de verhalen van de verschillende deelnemers los, en zo zag je maar weer dat iedereen een eigen doel heeft. Moe maar voldaan werd het bed weer vroeg opgezocht.

VRIJDAG 7 JUNI

Vandaag was de dag van de thuisreis. Snel ontbijten, alles inpakken en inladen en toen richting Echt. Er werd afgesproken dat we niet samen zouden rijden, dus vertrokken we apart. De thuisreis verliep voor iedereen zonder problemen en zo kwam er een eind aan weer een goed verlopen Alp D'HuZes.

Donderdag 6 juni, Neeroeteren

Aangezien niemand van de aanwezigen exact de route kende werd in gezamenlijk overleg besloten om niet naar Neeroeteren te fietsen maar naar de Slingerberg en daar ter plekke een verdere route te bepalen. In gesloten formatie (Roger, Fred, Geert en Theo Jacobs, Tom, Har F., Chris, Cor en Jan Sevriens) werd naar de voet van de Slingerberg gefietst en boven werd keurig op elkaar gewacht. Vervolgens ging het via Beek, Geleen, Sittard, Doenrade, richting Duitsland. Via de aldaar bekende

slingerweggetjes kwamen we in Koningsbosch weer onze provincie binnen, om af te draaien naar Montfort, waar afscheid werd genomen van Geert en Cor. Bij aankomst op het Hingen bleek de gereden route in km's nagenoeg gelijk was aan die van naar Neeroeteren. Het door de kopmannen aangehouden tempo was door iedereen goed te volgen en aan de top van elk klimmetje, zoals bijv bij de oude Adsteeg en het heuveltje bij Waterslei werd steeds op elkaar gewacht.

Har Fijen.

HET HIJGEND HERT

Zaterdag 8 juni, Trintelen (onder andere)

Prachtig weer lokte toch maar een handvol deelnemers naar het Hingen. Henk, Michel, Roger, Peter, Annie, Har Feijen, Jo en Har v/d V en dat was het dan. Aan het weer kan het niet liggen. Je zou haast concluderen dat het heilige vuur bij Suist verdwenen is of in elk geval op een laag pitje staat. Oppassen dat het niet helemaal ter ziele gaat. Met de wind in de rug ging het op een sukkelgangetje naar het Zuiden, mede op verzoek van Annie die nog zere benen had van de Alp. Jo sukkelde met de rug en vond het allang prima en Michel had gelukkig een sportdag gehad en door de spierpijn ging het bij hem ook een stukje minder. Bij de Adsteeg nam Har Feijen afscheid tot verrassing van de rest. De warmte begon langzaam in de spieren te kruipen en de Fromberg nam weer een stukje jus uit de kuiten weg. We hadden naar Elkenrade omhoog gemoeten maar we stuurden toch verkeerd naar Wijlre; een forse klim minder maar John was er toch niet dus niet getreurd. In Wittem linksaf naar Eys en Trintelen. Het was warm en menig lichaam had toch last van de temperatuur. Jo begon alweer wit uit te slaan en dan gaan de pk's bij hem rap naar beneden. Maar met ons zevenen was de saamhorigheid groot en samen zoefden we door Hoensbroek en verder richting de laatste klim, Putterberg. Allemaal goed verteerd maar om niet door Sittard te hoeven stuurden we rechtdoor door Geleen, achteraf was dit ook niet alles maar voor de variatie was het goed. Via Einighausen, Guttecoven door het Limbrichterbos, langs de Volvo/Nedcar/VDL/BMW/MINI of hoe het ook gaat heten naar Baakhoven, Dieteren en via de nieuwe weg, zigzaggend over fietspad en rijbaan naar Echt. Nog een primeur; op initiatief van Henk ploften we neer op de Plats, bij "Het "Genot" waar we onder het genot van enkele versnaperingen de actuele suistperikelen/afwezigheden/te zware ? programma bespraken, net als de Alp d"HuZes avonturen van Leon en Annie. We zijn toch wel trots op onze Alp-bedwingers die het toch weer geflikt hebben. Daarna ons weer in het zadel gehesen en het laatste stukje huiswaarts volbracht waarbij Henk deze keer de minste meters hoefde af te leggen.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

MAANDAG 10 JUNI

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

HELENAVEEN-MEYEL

Onder een lekker zonnetje, maar toch nog een beetje fris, stonden om 10 uur alweer 5 Pensionado's klaar bij John. Enkele vaste deelnemers konden niet wegens ziekte, eentje was op vakantie en eentje moest er warempel werken, wat een vies woord voor een Pensionado!!! Har F., Har v.d. V., Jan L., John V. en Fred K. waren de deelnemers van vandaag. Gezien de lichte Noordenwind werd er besloten om eerst Noordwaarts te rijden. Har v.d. Vorst nam de rol van wegkapitein op zich en bracht ons via De stuw in Linne over De Weerd naar Neer. Jan en Har waren, bij afwezigheid van Wil v. Montfort, de sterksten vandaag en ze bleven vrijwel de hele rit op kop. Verschillende keren werd er afgeweken van de welbekende weggetjes, wat zeer zeker een voordeel was. Via Echel ging het naar Beringe en toen richting Grashoek en Helenaveen. Bang voor de geest van Jan v.d. Griendt besloten

we hier links af te slaan richting Meyel, waarna we besloten om rond de Grote Peel te rijden en een koffiepauze te maken in het bezoekerscentrum Mijl op Zeven. Na 70 km. streken we neer op het terras, waar we ons te goed deden aan de lekkere koffie en de heerlijke vlaai. Omdat het nog steeds geen zomer is, had men het welbekende Koning Willem I hoeve ijs nog niet, maar de vlaai smaakte er niet minder om. Na deze pauze konden de mouwstukken opgeborgen worden en in een lekker zonnetje werd de thuisreis begonnen. De weg langs het kanaal, met de wind in de rug, is werkelijk een genot als er met aangepaste snelheid wordt gereden. Zo kwamen we na 115 km. aan op St. Joost, waar we bij Paula nog eventjes, lekker in het zonnetje, de rit afsloten met een lekker kopje koffie.

Het Fluitend Hert

DONDERDAG 13 JUNI

REGEN!!!!

ZATERDAG 15 JUNI

EIFELRIT FRITS VERHEESEN

Voorafgaand aan deze rit was er volop mailverkeer, zodat er om 8 uur 11 deelnemers klaarstonden op het Hingen. De auto's waren mooi ingedeeld zodat alleen Piet alleen in de auto zat. Jo met Leon, Roger met Fred, Hub met Henk, Annie met Peter en John met Har, dat waren de overige koppels. Klokslag 8 uur werd er vertrokken naar Sechtem, de woonplaats van Frits, waar we om kwart over negen aankwamen. Een hartelijk welkom viel ons alweer ten deel, de koffie stond klaar en na een presentje voor de gastvrouw en gastheer werd er begonnen met een lekker bakkie. Na een half uurtje gezellig gekletst te hebben werd er maar besloten om te gaan fietsen. Eerst werd de gloednieuwe Merckx van Piet uitvoerig bewonderd, net in de Vut en meteen zo'n mooie prachtige fiets, goed bekeken, Piet. Na de gebruikelijke groepsfoto begonnen we aan de rit. Frits, als wegkapitein, moest natuurlijk voorop fietsen en tegen de wind in en ook nog lichtjes bergop was dit beslist geen gemakkelijke opgave. Ruim een uur lang bleef hij onvervaard op kop zitten met naast zich een van de grote klasbakken Roger, Fred of Leon. De anderen hielden zich wijselijk verstopt want uit ervaring wisten we dat deze rit beslist geen makkie zou worden. Over mooie wegen met enkele pittige beklimmingen werden we door het prachtige Eifelland gevoerd. Frits weet ons ieder jaar weer opnieuw te verrassen met een geweldige route. Op de lange hellingen moest er boven natuurlijk gewacht worden op het Hijgend Hert, dat het altijd zwaar heeft in dit gebied. Maar het plezier in het fietsen is er daarom niet minder om bij hem. Na de helling in Todenfeld was het ergste voorbij. De terugweg begon en hierdoor kon het grote mes gestoken worden. Meestal lichtjes bergaf met de wind in de rug. Wel af en toe nog een hellinkje, maar het merendeel was toch prima te doen waardoor het gemiddelde nog een behoorlijke oppepper kreeg. De hele rit bleef het prachtig weer, een lekker zonnetje en toch ook weer niet te warm, dus heerlijk fietsweer. Op het laatste bultje, een viaduct over een snelweg, met nog maar 5 km. te gaan, moest John er toch af tenslotte, maar gelukkig bleef de hele groep netjes wachten. Zo kwamen we in gesloten formatie terug in Sechtem, waar we neerstreken op het terras. Het gebruikelijke pastabuffet stond weer klaar en onder het genot van een Kölsch of iets fris werd de rit nog even nabesproken. Het was alweer perfect georganiseerd. Hartelijk dank hiervoor, Frits en Suzanne, het is ieder jaar weer een feest om bij jullie op bezoek te mogen komen. Na de gastvrouw en gastheer hartelijk te hebben bedankt werd de thuisreis weer aanvaard, zodat we even voor 5 uur weer aankwamen op het Hingen, waar we nog enkele mensen van de middagploeg ook naar huis zagen fietsen.

Het Hijgend Hert

HORN-MAASEIK

Ik was net op tijd op 't Hingen, waar geen enkele renner klaarstond. De grote opkomst bij Frits in de Eiffel was mij bekend, dus ik verwachtte ook niet meer veel. "Zijn ze al weg?", informeerde ik bij de luttele terrasbezoekers, die naar binnen snelden omdat het begon te regenen. "Niemand gezien", dus ik ging hen maar achterna en nam plaats aan de bar. Maar daar verscheen opeens Chris, even later gevolgd door Har V. en Jan L. Het voorstel om de volgorde om te draaien - eerst drinken, dan fietsen - toverde nog wel een lach op het gezicht van Har, maar daar bleef het bij. Dus de fiets op en de route volgen. Dat ging best goed, omdat Har en ik de route bij ons hadden. Chris, Jan en ik wisselden regelmatig van kop, zodat we het tempo goed strak konden houden. Har bleef wijselijk in het laatste wiel en dacht ongetwijfeld aan zijn geslaagde kinderen. Er stond veel wind, maar het liep toch lekker. Na Molenbeersel stond de Manenstraat op het programma, waarbij onze geografische kennis te kort schoot. Daarom zijn we maar linea recta door geknald naar Maaseik. Na een eindsprintje bij Peusen, besloten Jan, Har en ik nog een pintje te gaan pakken op het terras op 't Hingen. Het was immers nog geen etenstijd, want we hadden de rit met een kleine 10 km. ingekort. We troffen daar nog een oude bekende van de Boesj en kletsten nog gezellig na. Leuk ritje!

Michel

MAANDAG 17 JUNI

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

LÖVENICH

"In der Beschränkung kent man der Meister", een Duitse uitspraak die heel toepasselijk is voor de Pensionado's. Ondanks dat de conditie van de Pensionado's, door de vele kilometers die er gemaakt worden, met sprongen is vooruitgegaan, is het toch nog steeds de bedoeling om met een aangepast tempo te blijven rijden. Dus lekker peddelen, gezellig wat kletsen onder mekaar en vooral genieten. Zo is het iedere maandag weer een feest. Ook dit keer stonden er alweer 8 rijders klaar. Wil, Jan, Har, Piet, die eindelijk is gaan genieten van zijn pensioen,, Hub, Geert, Fred en John. Oostenwind, dus de route moest gaan richting Duitsland. Om komende zaterdag goed beslagen ten ijs te kunnen komen werd besloten om de route Glimbach alvast te gaan verkennen. Met de tom-tom van John en de prima geografische kennis van Hub werd er richting "Die Heimat" gekoerst. Het weer was prima en daarom konden we lekker koersen. Wil en Jan namen natuurlijk de kop en in een aangepast tempo, wat voor beide heren soms wel wat moeite kostte gezien hun berenconditie, werden de kilometers gemakkelijk weggedraaid. Omdat Wil om half drie thuis moest zijn, namen we de lus bij Kofferen maar niet erbij en gingen we rechtstreeks naar Lövenich. Hier werd gestopt bij de plaatselijke bakker, waar we ons weer konden laven aan heerlijke koffie en prima gebak, en dat voor maar een paar centen. Zeer zeker voor herhaling vatbaar. Na deze welverdiende pauze werd de rit voortgezet. We draaiden nu Westwaarts, dus we kregen de wind mee, wat tot gevolg had dat overal het grote blad werd geschakeld. Het tempo kwam ruim boven de 30 te liggen, wat voor niemand een probleem was. In gesloten formatie reden we huiswaarts, waarbij we in Selsten afbogen naar Braunsrath om de mannen van Montfort en Maasbracht mooi thuis af te zetten. Piet, zoals gezegd pas in de Vut, nodigde ons uit om op dit heuglijke feit bij hem thuis een glaasje te komen drinken, wat natuurlijk in dank werd aanvaard. Na een tijdje bij Piet op het terras te hebben gepauzeerd, werd de thuisreis aanvaard. De lucht begon behoorlijk te betrekken, dus het was de hoogste tijd. Gelukkig haalden we het allemaal, zodat

iedereen voor de onweersbui thuis was. 105 Km. gefietst en lekker genoten van de mooie route, de lekkere vlaai en het drankje bij Piet.

Het Fluitend Hert

DONDERDAG 20 JUNI

ST. LUDWIG-MEINWEG

S' Middagsregende het nog royaal, maar gelukkig trok het open en er verscheen een lekker zonnetje. Zo kwam het dat er toch weer 13 rijders present waren. Hierbij ook een nieuwkomer, Erwin Kamperman, de buurman van Bart Rams. Erwin wilde het ook eens proberen en kwam op zijn mountainbike om de rit van 70 km. mee te fietsen. Geen gemakkelijke opgave, maar hij wist het toch te volbrengen. John was er ook bij, dus werd er rustig begonnen. Een tempo eventjes boven de 30 was voldoende en als het vooraan te hard ging, liet de tweede lijn tactisch een gaatje vallen. Zo bleef de groep mooi bij mekaar en werden de kilometers lekker kletsend afgelegd. De beklimming naar St. Ludwig bleek opeens niet meer te bestaan, want met een tempo van ruim 30 werd er naar boven gereden. Erwin moets hier eventjes lossen, wat op een mountainbike echt geen schande is. Op de weg naar Niederkrüchten bleef Erwin plotsklaps achter. Hij had last van kramp. John bleef bij hem en de rest reed door tot Niederkrüchten. Het bleek dat hij zijn zadel voor de rit omhoog had gezet, wat de boosdoener was. Hij zette het weer terug in de oorspronkelijke stand en toen was het leed geleden. De kramp verdween en de rest van de rit kon hij moeiteloos volgen. Vanaf de afdaling van de Meinweg werd de koers vrijgegeven, maar zelfs de grote mannen hadden vandaag geen zin om voluit door te gaan. Wel werd het tempo iets verhoogd, maar de "minderen" zetten een tandje bij en konden goed volgen. Met beleid komt met een heel eind. Toen we door Melick reden, zagen we boven Montfort een akelig zwarte wolk. Het tempo werd nog een beetje opgeschroefd, want we wilden toch wel droog thuiskomen. Vlak voor Montfort werden we nog bijna van de weg gereden door een automobilist die vanaf het Reutje kwam en geen voorrang verleende. Gelukkig liep het goed af maar er werden wel een stel verwensingen naar zijn hoofd geslingerd. Cor werd droog afgeleverd in Montfort en de trein denderde voort. Wil sloeg af naar Brachterbeek en Har en Fred werden in St. Joost bedankt voor de mooie rit. De mannen van Echt, Jan, Chris, Jan, Peter en Annie hebben het ook droog gehouden evenals de Hingendenaren Bart, Erwin en John. Of dit ook gelukt is bij Paul, die helemaal naar Susteren moest, is nog de vraag. Al met al alweer een lekker ritje.

Het Fluitend Hert

ZATERDAG 22 JUNI

GLIMBACH-KOFFEREN

Buienradar goed geraadpleegd en het toch maar aangedurfd. Zo dachten 10 rijders van Suist op deze zaterdagmiddag. Het was droog om half twee en wonder boven wonder bleef het droog. Wel af en toe een enkel druppeltje, maar dat was de moeite niet waard. De wind was vandaag de grootste tegenstander, maar met enkele gerenommeerde windrijders in het peloton was dit probleem ook te tackelen. Wil v. Montfort en Bart Rams namen resoluut de kop en hielden het tempo ruim boven de 30. Met de wind van de zijkant ging dit prima en er werden mooie waaiers gevormd. Als het te hard ging, even een seintje naar voren en dan werd meteen getemperd. Zo bereikten we al vlug de Duitse Selfkant en werd de route, verkend door de Pensionado's op maandag, zonder problemen afgelegd. In Kofferen begonnen we aan het lusje, wat ook probleemloos werd gevonden dankzij de parcourskennis van Hub en de tomtom van John. In Lövenich wilden verschillende niet-pensionado's stoppen bij de bakker, maar John was onverbiddelijk en stuurde het peloton door. Hier kunnen we echt

niet aan beginnen op zaterdag. Moeten ze maar op maandag mee komen rijden. Na het kleine klimmetje achter Lövenich boog de route naar links, wat betekende dat we nu de wind royaal tegen kregen. Het waaierrijden werd nu nog meer in praktijk gebracht wat betekende dat het tempo er goed in bleef. De kilometers begonnen wel te tellen, zeker toen Michèl zich op kop zette. Zoals we van hem gewend zijn trok hij goed door, maar op tijd een kreet van achteruit en het tempo werd weer aangepast. De route werd een beetje aangepast, want de lus over Montfort zou toch wel wat veel van het goede worden. Zo werd er via Waldfeucht naar huis gereden waar we na 110 km, de hele rit droog, om kwart over 5 aankwamen op het Hingen. Omdat het al zo laat was werd de koffie bij Paula overgeslagen en iedereen ging voldaan naar huis.

Het Fluitend Hert

MAANDAG 24 JUNI

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

Geulle

Ongeveer een kwartier voor vertrek begon het te motregen. Toen dit buitje voorbij was op de fiets gestapt en naar het vertrekpunt gereden in de hoop er meerdere deelnemers aan te treffen. Onderweg kwam ik Wil Hodzelmans tegen die na een afwezigheid van een aantal weken weer een stuk wilde meefietsen. Hij was van plan om een uurtje mee te rijden en dan solo naar huis. Bij het trefpunt zat John op het muurtje naast zijn woonhuis. Hij was aan het wachten om de volgende partij coniferen uit te doen en dan in te laden in de auto die inmiddels als een partij coniferen was wegbrengen. Even later kwam Piet Clout aanrijden en met zijn drieën ging het tegen de wind in en in aangepast tempo richting zuiden. Besloten werd om met zijn allen een kortere route te rijden. In Visserweert begon het een beetje te motregen; onder een schuurtje werd geschuild. Er kwam een joggende blonde dame voorbij, die volgens Wil over een geweldige goeie loopstijl en een aanzienlijke basissnelheid beschikte. Toen het buitje nagenoeg voorbij was werd de rit voortgezet en vanaf Meers hebben we het drooggehouden. Onze fietsen zijn wel aan een poetsbeurt toe door het opspattende water. In Grevenbicht waren de straten behoorlijk nat, kennelijk had het daar flink geregend en is deze bui door het schuilen aan ons voorbijgegaan. Aan de voet van de Slingerberg werd afgeslagen naar de Maasberg, en na de kasseistrook ging via de oude Adsteeg, en de daarna bekende weggetjes met de wind in de rug weer huiswaarts. In Nieuwstadt werd een ommetje gemaakt vanwege een wegomlegging. Heerlijk een paar uurtjes gefietst met ongeveer 70 km op de teller.

Har Fijen

Donderdag 27 juni

Denneberg-Adsteeg

De verreden route wijkt nauwelijks af van die van afgelopen maandag, zodat ik hiernaar korthedshalve verwijs. In plaats van naar de Maasberg te fietsen is doorgereden naar de Denneberg en in Beek is gekozen voor de Adsteeg. In Nieuwstadt werd de omleiding omzeild met gevolg dat in Susteren duchtig in de remmen moest worden geknepen. Een opengebroken wegdek zorgde ervoor dat de kopmannen gedwongen werden de snelheid, die aldaar tegen de 40km p/u. lag, tijdelijk terug te brengen tot looptempo. Voorheen had Har V.al afgebogen in Berg aan de Maas. Niet vanwege het strakke tempo, maar omdat hij nachtdienst had en vreesde anders niet tijdig en uitgerust op de werkplek te zijn. De aangehouden snelheid schommelend rond de 33 km/pubood menigeen nog ruimte voor een onderonsje. Zo kreeg ik onderweg ingeseind dat Jan Sevriens opa was geworden. "Jan. Proficiat en geniet van je nieuw status!".

Bij de twee klimmetjes werden de individuele capaciteiten blootgelegd. In een mum van tijd waren enkele renners uit het zicht verdwenen. Aangezien ik de indruk had dat sommigen elkaar heimelijk de maat namen heb ik wijselijk maar niet gevraagd naar de rangorde van aankomst boven. Maar dat de

kaarten nog niet volledig geschikt waren stond voor mij vast. Mijn veronderstelling dat de fictieve meet bij de boerenbond in Pey als laatste scherprechter zou fungeren kwam uit. In een spurt werden elkaars krachten opnieuw getest. Kennelijk was daarna de balans weer in evenwicht. Ik zag alleen maar tevreden gezichten!.

Ook ik heb heerlijk mee kunnen fietsen. Met dank aan Annie, Ralph B, Jan Laugs, Cor, Cris, Fred en Bart, die mij uit de wind hebben gehouden.

Har Fijen

Bormio 2013

Leon en ondergetekende zijn de Montfortanen nagereisd naar Bormio. Het was in alle opzichten een hele mooie fietsvakantie. Na een lange reis, niet zozeer in km maar wel in tijd, van zo'n 12 uur arriveerden we een een zomers warm Bormio. Douchen en gelijk aan tafel voor een eerste kennismaking met de Montfortanen. We troffen een uitbundig stel mannen en vrouwen in een opperbeste stemming. Het bestelde eten voor Leon kwam er al aan en iedereen kon iedere dag twee voorgerechten nuttigen want na bijvoorbeeld de soep voor Jo was er nog een pasta-voorgerecht, op het karretje stond nog genoeg. De huiswijn smaakte ook prima en na het lekkere toetje, de meesten namen ijs, konden we nog lekker buiten zitten met een kloeke Paulaner voor de neus.

Dinsdag

Leon en Jo besloten niet gelijk de Stelvio te rijden maar de Gavia vanaf de makkelijkere kant vanuit Bormio. Het was echter ook 25 km klimmen en de benen moesten duidelijk de autorit nog verteren en daarbij moesten we ook nog wennen aan de warmte en de kleine verzetten (Jo althans want Leon rijdt het hele jaar klein!). Na een rustig begin was het echter toch gewoon een zware col met pittige percentages van dik boven de 10-12 %. 10 km onder de top stond ineens "st Joas" op de weg gekalkt; Jo kreeg gelijk meer moraal en de resterende 10 km waren een fluitje van een cent,niet dus. Maar de top werd behaald en de goulashsoep, koffie en gebak smaakten prima in een lekker zonnetje. Daarna voorzichtig bergaf en eenmaal in Bormio aangekomen werd nog koers gezet naar Bormio 2000, een klim van zo'n 10 km met zo'n 8 % gemiddeld. Boven troffen ze Dominique en Jan Beckers aan. Gezamenlijk naar beneden en naar het hotel. Douchen, sterke verhalen vertellen met de gebroeders Jacobs, lekker eten en buiten nog even verpozen en naar bed.

Woensdag

Vandaag stond de Stelvio op het programma; eerst vanuit Bormio, dan afdalen en weer terug. Gelijk vanaf de poort van het hotel ging het al 10 % omhoog om 21 km verder op de top van de Stelvio te eindigen. Leon speerde gelijk weg en had boven tijd zat voor een kop koffie; laten we het zo maar formuleren. Daarna omlaag aan de andere kant. We keken onze ogen uit. Bocht na bocht, er kwam geen einde aan, maar na 48 haarspeldbochten liep de weg meer rechtdoor en konden we onze verkrampde vingers enigzins ontspannen. Het bleef echter duchtig bergaf lopen tot 26 km na de top in Prato. Daar werd gegeten en koffie gedronken en werd de terugreis aangevangen. Na zo'n 15 km voelde Jo zich plotseling hondsberoerd. Benauwd, zijn maag begon op te spelen en of het kwam door de hitte, de rugzak die hij droeg, of door toch te weinig te drinken of een combinatie van alles, in elk geval kreeg hij een enorme inzinking die hij niet meer te boven kwam. Hij moest capituleren, afstappen en de vlag strijken. De rest van de klim heeft hij met de auto afgelegd want Hein Jacobs is hem komen ophalen. Hij kon met me meevoelen want hem was een paar jaar geleden hetzelfde gebeurd; een schrale troost. De eerste berg waar ik niet boven ben gekomen, laat het dan maar de Stelvio zijn, toch niet de minste. Het leedvermaak 's avonds viel mee en na een karaf wijn zie je de dingen toch weer heel anders.

Donderdag

Vandaag Westwaarts richting Livigno v.v . De route sprak Hein, Geert, Jan en Dominique zodanig aan dat ze ons vergezelden. Eerst een stukje Stelvio maar alras bogen we af naar het Westen en na een

paar km door een paar dorpjes begon de klim naar de Focagno; 18 km maar niet zo zwaar. Dominique sprong in het gat achter Leon en de rest volgde in zijn eigen tempo. na een paar km bleek Jo de benen weer terug te hebben; hij leert snel want geen rugzak meer, enkel een windvangertje, luchtig tenu, veel drinken en blijven eten onderweg. dat, in combinatie met een koeler weertype zorgde ervoor dat hij eigenlijk heel goed klom. Hij achterhaalde Dominique, die tot twee keer toe weer bij hem weg demarreerde maar de derde keer kon hij niet meer aanhaken en nadat Jo nog enkele fietsers had achterhaald kwam hij bulkend van de moraal op de Focagno aan. Ook de dames met de volgwagen verleenden zeer welkome hand-en spandiensten. Jo droeg nog een heel mooi roze jasje van Marlies omdat het vrij frisjes was daarboven. Daarna keerden Jan en Geert terug naar Bormio en de rest daalde een stuk voordat nog een paar honderd hoogtemeters naar de Passo Eire geklommen moesten worden. daarna lunchen in het belastingvrije stadje Livigno, het Valkenburg van Noord Italië. Een bruisend, levendig en gezellig druk stadje met de nodige mode-en parfumwinkels. De lunch smaakte ons erg goed; Jo had een lekkere Hamburger met de nodige ketchup en mayo en logenstrafte daarmee in een klap alle wielerveden. Daarna dezelfde weg terug waar de temperatuur en de tegenwind geduchte tegenstanders waren. Zonder problemen kwamen we echter terug in het hotel en we waren het erover eens dat dit een prachtige rit was geweest. Tijdens het eten was het weer erg gezellig en de wijn en bier smaakte weer prima.

Vrijdag

De Montfortanen wilden op deze laatste dag de Mortirolo bedwingen en ik heb begrepen dat ze dat ook hebben gedaan. Dominique had andere plannen. Hij wilde de Stelvio vanaf de andere kant oprijden. Jo zag zijn kans schoon om revanche te nemen. Marlies zette de drie musketiers boven af want Leon was nummer drie en weer die moeilijke afdaling die je heel geconcentreerd moet rijden. In Prato werden de fietsen omgedraaid en was het spel weer op de wagen. Jo had zich wederom in een luchtig tenu gehesen, geen rugzak en in combinatie met een beetje koeler weer voelde hij zich gelijk een stuk beter. Leon was in no time weer aan de horizon verdwenen en de twee reden enigzins op reserve de eerste 10 km die rechtdoor maar ook al flink bergop gaan. Bij bocht 48 ben ik doorgereden na overleg met Dominique; je moet je eigen tempo rijden anders gaan je benen eraan. Na een tijdje kwam de gehate bocht 34 eraan maar nu kon ik door. Allengs ging het flink de hoogte in en de koelte was zalig. Af en toe lurken aan een gelletje en goed drinken (een ezel stoot zich niet gauw twee keer aan dezelfde steen) en de 34/26 en 34/28 gingen vrij goed rond. Het panorama is adembenemend; peilloze diepten, besneeuwde toppen en haarspeldbochten die bijna recht boven elkaar liggen. Dat is nog eens wat anders dan Hillensberg. Enfin, na 2,5 uur was ik boven en ook nog in een redelijke toestand. Leon zat nog prinsheerlijk op het terras in de zon en Jo plofte naast hem neer. Na een paar bakkies even naar huis gebeld: "mission accomplished". Na een half uur kwam Dominique ook op de top en na een paar versnaperingen was het fototijd. Ze namen plaats op het ereschavot en de prijsuitreiking werd compleet met de beker die Leon kreeg uitgereikt door de plaatselijke middenstand. Alleen voor de foto, welteverstaan. Het leverde in elk geval prachtige plaatjes op, ik zal ze nog wel op de site plaatsen. Daarna 20 km afdalen naar het hotel waar de Paulaner, geserveerd trouwens met chips en olijven, wederom goed smaakte.

Zaterdag

Ook wij wilden het nu weten, de Mortirolo ligt om de hoek en dan wil je niet naar huis zonder het geprobeerd te hebben. De profielen op internet doen je de moed in de schoenen zakken, diepdieprode kilometergemiddeldes van 15-16 % maar toch proberen. De Montfortanen zaten inmiddels in de auto's en Leon en Jo stuurden het dal in waar de Mortirolo na zo'n 30 km op hen lag te wachten. Je moet goed uitkijken want voor je er erg in hebt, zit je op de snelweg die ook door het dal loopt. Na 100 m snelweg (snel weer weg daar) en na op een voetbalveld te hebben gestaan met de renfietsen zaten we dan toch op de goede weg. We waren niet de enigen die de Mortirolo als doel hadden en de koppies stonden strak. Nu kun je al eerder links afbuigen voor de klim maar dat zijn mietjeskanten; nee, pas in Mazzo di Valtelina begint de echte klim die ook langs het monument van Marco Pantani voert. Dus wij daar omhoog. In het dorpje zelf is de weg erg slecht maar na het bord

"tournée 30" heb je het idee dat de klim echt is begonnen. In het begin gaat het nog en je denkt al bijkans: valt zat mee. Maar dan begint het. Werkelijk waar, Keutenbergachtige stukken van bocht tot bocht. Bewoners die je groeten kun je niet eens teruggroeten want daar ontbreekt simpelweg de adem voor. Iedere bocht is een bevrijding: even iets vlakker. Afstappen is geen optie, heb ik deze week al eens gedaan maar dat zal niet gebeuren. Op diverse stukken zigzaggend omhoog met mijn 34/28 maar ik slaag in mijn opzet om niet af te stappen. Zelfs lukt het me om op de fiets foto's te maken van het monument van Il Pirato. Bij de kruising waar de mietjeskanten op uitkomen rechtsaf en enkele stukken met maar 12 %. Dan zijn het nog 7 bochten die weer steiler oplopen behalve de laatste drie. En dan komt de verlossing; je bent boven, je hebt het geflikt, de adrenaline spuit uit je oren en je krijgt van andere bedwingers spontaan high fives, geweldig. Leon vertelde dat ook hij de 29 heeft moeten schakelen en dan weet je dat het zwaar was. Uiteraard foto's maken en dan terug naar Bormio. Aan tafel met zijn tweeën voor de verandering, een laatste karaf wijn, een laatste friet met kip, een laatste cappuchino en na een laatste ontbijt weer in de auto voor een lange rit, maar niet voordat op de top van de Stelvio een prachtig zwart shirt is gekocht met daarop de passo Gavia, passo Stelvio en natuurlijk de passo Mortirolo. Want als je ze bedwongen hebt, mag je dat ook dragen, tenminste dat vind ik.

Het was een hele mooie fietsvakantie, een hoop ervaringen opgedaan, zware beklimmingen gedaan maar ook een hoop plezier gehad met de Montfortanen. Jongens, als jullie dit lezen bedankt voor de kameraadschap en voor de mooie week, ook namens Leon. En wat mij betreft wil ik daar nog wel naar terug want de achterkant van de Gavia, de Berninapas, de achterkant van de Umbrail en de Ofenpas heb ik nog niet gereden en die zouden ook mooi staan op mijn palmares. Maar voorlopig is het goed geweest en zijn weer andere dingen belangrijk.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

Math Salden toertocht

Ondanks toezeggingen van mensen die wilden gaan onder de voorwaarde dat het droog zou zijn bij het vertrek, bleken dat loze beloften te zijn geweest. Het was om 8.00 uur droog maar alleen Bart en Jo waren present. In Limbricht ingeschreven voor de 120 km en op weg. Door het kiezen van een goed groepje werden de eerste km vlotjes weggemaakt. In Meers reed Jo lek G.. wat een ellende. Het was zo zachtjesaan gaan regenen maar het dépanneren ging goed, bandje redelijk op spanning en weer verder richting de eerste klimmetjes. We passeerden redelijk wat volk, het tempo was dus goed en dat bleef ook goed. Dat kon van het weer niet gezegd worden want met grote regelmaat regende het. Het was echter totaal niet koud en de regen deed ons daardoor niet. Bart trok echter toch steeds een jasje aan, wat na 5 minuten al weer uit kon want de regen had een buiig karakter en het was sowieso te warm voor zo'n jasje. Bij de stempelpost reden we door want met natte kleren afkoelen is niet verstandig. Na 100 km op de Fromberg was tevens ravaitaillering waar we ons de koeken, bananen en icetea goed lieten smaken. Ik kon daar ook mijn bandje fatsoenlijk pompen voor de laatste 30 km. In het gezelschap van een groepje werden de laatste km afgelegd. In Limbricht zagen we dat Ralf Beunen ook een rit had gereden met Frank Tholen, beiden als voorbereiding op de Marmotte. Daarna het laatste stuk naar huis met de wind op de neus. We merkten dat we gefietst hadden want de benen waren flink versleten na uiteindelijk 145 km. Snel een warm bad opgezocht.

A vous Hilversoem

De Razende Reporter

TOERTOCHT MATH SALDEN

Jo heeft volkomen gelijk. Watjes zijn het. 's Morgens eventjes uit het raam kijken en als er dan geen zonnetje schijnt, laten ze de moed meteen zakken. Zo verging het John en Annie. Maar na een tijdje kregen ze toch vreselijk spijt en besloten ze toch nog maar om op pad te gaan. Om kwart over negen begonnen ze aan de 100 km. tocht. Eerst met een lekker rugwindje, dus tot de Denneberg was er niks aan de hand. Toen Waterval, wat ook een makkie was. Het was niet meer druk op de route, want we waren zowat de laatsten die de route volgden. Voor Valkenburg begon het eventjes zachtjes te miezeren, maar dit was, zoals Jo het ook schrijft, de moeite niet waard. De Fromberg werd ook moeiteloos bedwongen en toen via Heerlen terug naar Schinnen, waar we de Putherberg nog moesten bedwingen. In Limbricht uitgeklokt en toen via Born terug naar huis, waar we om vijf voor half twee aankwamen op het Hingen. Hier stonden op dat moment 5 rijders klaar voor de middagrit naar Grubbenvorst. John en Annie sloten af met een lekkere chocomel en de 5 gingen, in een lekker zonnetje, op pad voor de rit. Hoe het hun vergaan is zullen we nog wel horen.

P.s. Voor straf telt deze rit voor Annie en John niet voor het klassement, moeten ze maar op tijd vertrekken.

Een Fluitend Hert met het schaamrood op de kaken.

Zaterdag 29 juni

Grubbenvorst

7 renners stonden aan de meet Maar ho maar. Annie en John gingen plotseling bij Stephanie naar binnen. Bleek dat ze al van morgen de Math Salden omloop hadden gefietst. Niemand van de overgebleven renners Roger D, Piet C, Jan L, Wil v M en Har V had het routeboek geraadpleegd. Het motto was dus richting Venlo en dan zo lang mogelijk wind op de kop richting Grubbenvorst. Met slechts 5 renners was het moeilijk om een plek uit de wind te bemachtigen. Piet had wel de minste problemen want zijn nieuwe Merckx liep ongeveer vanzelf. Omdat het grootste gedeelte van de renners uit pensionado's bestond werd besloten om niet zonder stop langs Clevers te rijden. John was er toch niet bij. Koffie vlaai en cola werd naar binnen gewerkt en dat bleek geen overbodige luxe want de stevige wind eiste toch zijn tol. Alleen Roger en Wil bleven hiervan gespaard. Wil loodste ons via de kortste weg naar huis. Jan L had 17.30 uur een tafel gereserveerd bij een eetgelegenheid maar dat werd niet gehaald want het was 18.00 uur toen we thuis waren. 118 km en een mooi gemiddelde van 29,9 km per uur stond op het klokje.

Apex Opus

MAANDAG 1 JULI

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

SOMEREN

Alweer een primeur voor de Pensionado's. Vandaag werd voor de eerste keer een rit verreden waarbij de start niet op het Hingen was, maar in Someren, waar we met de auto naar toe reden. 7 Rijders stonden om 9 uur klaar bij John. De deelnemers werden mooi over 3 auto's verdeeld, want zuinigheid telt flink mee voor deze mensen die toch van een karig pensioentje moeten rondkomen. Wil, Har, Jan, Hub, Piet, Geert en John waren de rijders die deze rit aandurfd. Om kwart voor tien stonden we klaar in Someren-eind, waar het begin van deze rit was. Wil had voor iedereen een mooi briefje gemaakt met de knooppuntnummers, dus er kon eigenlijk niks mis gaan. Tevens had John van Wil de rit toegestuurd gekregen zodat hij ze op zijn TomTom had ingelezen. Na wat opstartproblemen hadden we spoedig de juiste route te pakken. Wil en Jan namen natuurlijk de kop en in een lekker tempo reden we over voor ons totaal onbekende wegen. Het tempo werd mooi in de hand gehouden en de samenwerking tussen Wil met zijn briefje en John met zijn Bryton liep voortreffelijk. Bij twijfel werd er

eventjes gestopt en de papieren erbij gehaald, waarna we weer de juiste route konden vervolgen. Wel waanden we ons af en toe in Italië, waar ook gereden wordt op de “Strada Bianca”, mooie witte gravelwegen. Hier waren het de “Strada Rosso”, mooie gravelpaden door de bossen. Door het mooie weer waren deze prima te berijden, zodat dit ook geen moeilijkheden opleverde. Jan werd af en toe afgelost door Piet, die vandaag alweer over zeer goede benen beschikte. Zo kwamen we na 70 km. aan in Overloon, waar de stop gepland was. Har Fijen had het weer goed gezien en bracht ons naar de plaatselijke bakker. Een heerlijk kopje koffie en, zoals we bij Har ondertussen gewend zijn, werd er een hele aardbeinvlaai besteld. Deze werd mooi in 7 stukken gesneden en met een flinke kwak slagroom smaakte dit voortreffelijk. Tot onze verrassing stelde Piet voor om deze vlaai maar helemaal te betalen, want het was vandaag de eerste officiële dag van zijn pensioen. Dit werd natuurlijk in dank aanvaard en na nog een kopje koffie werd de rit weer vervolgd. Hub nam nu de plaats van Jan in en of de vlaai bij hem nawerkte, het tempo werd opgeschroefd. Hierdoor misten we echter een afslag en daardoor werden er een 10-tal kilometers extra gereden. Nadat we erachter waren gekomen dat er iets niet klopte, besloten we maar dezelfde weg terug te rijden en zo kwamen we weer op de goede route. Het tempo werd nu weer mooi binnen de perken gehouden en we reden nu geen enkele keer meer verkeer. Wel moesten we nog een keer stoppen omdat de brug openlag, Zo kwamen we na 125 km. weer terug in Someren-eind. Vlug alles inladen en toen weer naar huis. Een geslaagd experiment wat zeer zeker zijn gevolg zal krijgen. Te beginnen met de rit naar Banneux op maandag 5 augustus. Dit zal ook ongeveer 120 km. gaan worden, maar nu wel met de nodige klimmetjes erin, maar de doorgewinterde Pensionado's draaien hier hun hand niet meer voor om. Het was een prachtige rit, over voor ons helemaal nieuwe wegen, dus alweer extra genieten. Verder nog de mooie geste van Piet. Nogmaals hartelijk bedankt, Piet en ook Wil voor de mooie route.

Het Fluitend Hert

DONDERDAG 4 JULI

HUNSEL-SWARTBROEK

Alweer 11 deelnemers aan deze avondrit. Het blijkt wel dat de “snellere” mannen trouw blijven komen, maar dat de “langzameren” het steeds meer laten afweten. Zou dit misschien komen omdat men toch niet wil toegeven dat het voor sommigen te hard gaat? John trekt zich hier gelukkig niets van aan en komt wel, als hij kan, op de donderdagavond. Als hij vindt dat het te hard gaat, laat hij lekker lopen en dan valt er maar een gat. Zo was het ook vandaag. De rit begon rustig met een tempo van net 30 km., maar langzaam wordt het tempo steeds weer opgeschroefd. Hier heeft John geen zin meer in en hij blijft dan achter. Met 33 tegen de wind in is hem wat te veel van het goede. Het rare is dat dan de hele groep het tempo inhoudt en mooi op John wacht. Dat is echter helemaal niet nodig. Als men graag door wil rijden op deze kortere ritten is dat helemaal geen bezwaar. Ik weet de weg en als het moet rijd ik zo nodig alleen verder. Als er mensen zijn die ook rustiger willen rijden, graag, maar laat dit dan wel eventjes weten. Dus in het vervolg graag weer met twee groepen starten, een “snelle” groep die flink doorrijdt, en een “rustige”groep, die in een tempo rond de 30 de rit aflegt. Natuurlijk is iedereen vrij in de keuze wat hij wil. Wat de rit van vandaag betreft, de groep bleef dus mooi bij elkaar en bereikte zonder problemen Stramproy, waar de voorbereidingen voor het OLS in volle gang waren. De fiets van Har Fijen maakte hier af en toe een raar geluid en Har vertrouwde het niet. Hij besloot om via Neeritter terug naar huis te rijden en John besloot om hem te vergezellen. In een lekker tempo, “Pensionado's” tempo, mag je wel zeggen, legden de twee de terugweg af. Lekker kletsend en mooi naast elkaar. De fiets gaf geen krimp meer, wat het nu geweest is mag Joost weten. Zo legden deze twee toch nog een afstand van ruim 60 km. af en kwamen om kwart voor negen weer aan in Echt. De anderen zullen niet veel later aangekomen zijn, maar hoe het hun vergaan is zullen we nog wel horen. Van enkele deelnemers hebben we vernomen dat de gaskraan inderdaad royaal opengedraaid is en dat er af en toe behoorlijke snelheden zijn gedraaid.

Het Fluitend Hert

ZATERDAG 6 JULI

KASTELENROUTE

Voor de Kastelenroute kon men kiezen uit twee afstanden. De lange rit, die gewoon vanaf het Hingen per fiets werd gereden. Hiervoor tekenden 4 grote kleppers in. Annie v.d. Venne, Jo Vergoosen, Leon Renet en Sef Laugs stonden om 8 uur klaar voor deze zware opgave. Ook was er een mogelijkheid om per auto naar Mariadorp te rijden en dan van hieruit de Kastelenroute te rijden. Voor deze kleinere versie meldden zich 7 rijders. Har Fijen en Har Valkenburg, Jan Laugs, Hub v. Eck, Jan Sevriens Roger Deckers en John Vergoossen. Na de grote matadores uitgezwaaid te hebben werden de fietsen mooi over de auto's verdeeld, zodat we niet met teveel voertuigen moesten rijden. In een half uurtje waren we in Mariadorp waarna we om kwart voor negen konden starten met de rit. Meteen toen we van de grote weg afdraaiden begon het omhoog te lopen. Soms lichtjes, maar na een tiental kilometers kregen we de eerste serieuze klim voor de kiezen. Zo kregen we er drie vlak achter mekaar, wat toch wel meteen een flinke aanslag op het gestel was. Om kwart voor tien waren we aanbeland in Gemmenich, waar we op de route kwamen die de grote mannen ook moesten rijden. De weg was goed te vinden. Twee keer Tomtom en prima bordjes langs de weg zorgden ervoor dat we ons geen enkele keer verreden. De weg lag er prima bij en zo schoot het lekker op. Natuurlijk moest het tempo aangepast worden aan John maar niemand had hier moeite mee. Wel kregen we op een gegeven moment een stuk opengebroken weg maar omdat het er mooi droog bijlag was het toch goed te doen. Halverwege kwamen de vier langeafstandsrijders ons achterop. Een geweldige prestatie, dame en heren. Ze bleven een tijdje samen met de langzame groep meefietsen maar op een gegeven moment draaiden ze toch weer de gaskraan open, want ze hadden nog een flink stuk voor de boeg. Roger en Jan Laugs pikten aan en reden met deze groep mee. Een tijdje verder stopten ze om te wachten op de rest, maar die kwamen niet meer. Ze waren namelijk gestopt bij een café in Hombourg voor een kopje koffie en een overheerlijke pannenkoek, want ze dachten dat die twee door zouden rijden met de kopgroep. Jan Laugs draaide om en reed terug, zodat hij ook even later op het terras zat. Roger reed door en heeft de rest van de rit alleen afgelegd. Toen wij ook aankwamen in Mariadorp was zijn auto weg, dus hij heeft de route kunnen vinden. Na de heerlijke pauze werden de resterende kilometers afgelegd en na 95 km. kwamen we weer aan bij de auto's. Vlug alles weer inladen en toen terug naar het Hingen. Har V. en John pakten hier ook nog eventjes een drankje en net toen ze wilden afrekenen, kwam de hoofdgroep ook al aanrijden. Deze hadden in totaal 170 km. gereden, wat in dit warme weer een geweldige prestatie was. Natuurlijk werd de rit hierna nog eventjes geëvalueerd en Stephanie kwam ons nog vertellen dat er om half twee één rijder zou zijn geweest. Graag willen we weten wie dit is geweest en wat hij heeft gereden. Iedereen was het erover eens dat het mooi fietsen is in de voerstreek en de groep die met de auto is gegaan was hier ook zeer over te spreken. Het is de bedoeling dat dit vaker gedaan gaat worden. Natuurlijk niet iedere week, maar als er een lange tocht op het programma staat is dit een prima alternatief.

Het Hijgend Hert

MAANDAG 8 JULI

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

RONDJE ERKELENZ 1

Heerlijk weer, 's morgens bijna geen wind en 9 rijders aan het vertrek. Wil v. M., Wil H., Har v.d. V., Hub v. E., Piet C., Geert C., Jan L., Fred K. en John V. Hub werd tot wegkapitein gebombardeerd en de vraag kwam of we nog een keer de route Rond Erkelenz konden rijden. Dit was voor Hub geen probleem, want de Duitse grensstreek kent hij als zijn broekzak. Gezellig babbelend werd er koers gezet naar Vlodrop, waar Hub ons weer enkele nieuwe weggetjes liet zien. In Arsbeck draaide Wil Hodzelmans af, want dit was na zijn ziekte pas de tweede keer dat hij op de fiets zat. Ook moest hij 's avonds fit zijn voor het W.M.C., zodat hij 60 km. voor vandaag genoeg vond. Bij Venheide ging het opeens naar rechts, wat een prachtig landelijk weggetje was door een heel mooi gebied. Zo koersten

we, natuurlijk aangevoerd door Wil en Hub, door het mooie Duitse land. We kregen verschillende nieuwe wegen te verwerken, maar geregeld kwamen we ook op de "oude" route, die we in april hebben gereden. Zo kwamen we na 70 km. uit in Lövenich, waar we natuurlijk weer stopten bij bakkerij Camps. De broodjes, taartjes, koffie en frisdrank was weer voortreffelijk en na deze welverdiende, maar warme pauze werd er weer verder gereden. Via Baal stuurde Hub ons rond om Hückelhoven, zodat we dit keer geen drukke plaatsen kregen. Zo kwamen we na 120 km. weer aan in Montfort, waar we, omdat er toch weer 3 Monfortanen aanwezig waren, besloten om "Aan de Kirk" op het terras plaats te nemen. De halve liters "Paulaner" smaakten geweldig maar na 2 consumpties besloten we toch weer om maar naar huis te gaan. Alweer een geweldige rit. Zoals een van de rijders terecht opmerkte: "Genieten, met een grote hoofdletter". Wel moeten we ervoor waken dat we het tempo niet te hoog op laten lopen. Door de vele kilometers die we allemaal al in de benen hebben, gaat het steeds gemakkelijker en wordt er goed doorgereden. Vooral het geweldige rijden van Piet Clout is opmerkelijk. Of dit alleen komt door die nieuwe fiets, is maar de vraag. We moeten hier de dopingautoriteiten toch maar eens over benaderen, want zo goed hebben we hem nog nooit gezien. Niet dat we door ons enthousiasme te snel gaan rijden, wat niet de bedoeling is van de Pensionado's.

Het Fluitend Hert

DONDERDAG 11 JULI

WÜRME

Het verhaaltje van John van de vorige week heeft zijn vruchten afgeworpen. Maar liefst 14 deelnemers stonden om half zeven klaar. Ook weer Henrie, die na een lange periode weer aanschoof aan het banket. Ook Roger Vergooszen konden we weer verwelkomen. Hij heeft Suist weer ontdekt na verschillende jaren van andere bezigheden. Alle twee de rijders, hartelijk welkom. Het waren voornamelijk B-groeprijders die acte de presence gaven. Echter om half zeven vertrok niemand voor het A-schema, maar iedereen wachtte netjes tot John eindelijk aanstalten maakte om te vertrekken. Dat betekende dus dat de hele groep zich zou aanpassen aan het zogenaamde B-schema. John gaf het tempo aan met Har v.d. Vorst, netjes 30 en de hele meute volgde gezellig kletsend. De route werd iets aangepast. We reden eerst over Saefelen en Breberen zodat we niet twee keer dezelfde weg moesten nemen. De aflossingen verliepen lekker en langzaamaan werd het tempo toch weer opgeschroefd. Niet zodanig dat er iemand in de problemen kwam, maar John vond het toch beter om een tactisch gaatje te laten vallen. De groep begreep meteen wat de bedoeling was en het tempo werd weer mooi aangepast. Omdat er door niemand geklaagd werd en iedereen mooi in de rij kon blijven, werd er toch lekker doorgereden. Dat Henrie weer helemaal terug is blijkt uit het feit dat hij op de enige klim een huzarenstukje uithaalde. Op zijn Zoetemelks verraste hij iedereen en met een behoorlijke voorsprong begon hij aan deze klim. Niemand kon hem nog achterhalen en zodoende waren de punten dit keer voor hem. Via Braunsrath werd koers gezet naar Haaren waar we links af sloegen omdat in Putbroek de weg vol kiezel lag. In Maria Hoop vonden de grote kleppers het welletjes en het laatste stuk werd de gaskraan helemaal open gedraaid. John bleef, zoals het voor een echte B-rijder hoort, op zijn eigen tempo doorrijden en vergezeld van nog 4 "rustige" rijders legde hij de rest van de rit af. In Montfort namen we afscheid van Hub en Cor, waarbij Cor de opmerking plaatste dat hij nu eindelijk ook eens een keer "Lekker" had gefietst. Zoals het vandaag is gegaan zou het eigenlijk steeds moeten kunnen. Als een groep rijden in een voor iedereen goed te volgen tempo en dan op het laatst voor de snelle jongens nog een aparte finale. Dan heeft iedereen zijn plezier en komen de rijders ook weer goed opdagen.

Het Fluitend Hert

Zaterdag 13 juli, Knooppuntenroute / Strada Bianchi

John had een knooppuntenroute op de kop weten te tikken en deze vakkundig ingeroosterd op de dag dat hij verhinderd was wegens een onduidelijke "familiedag". Wij enthousiastelingen te weten Henk, Har V, Har v/d V, Jan, Annie, Jo, Leon, een lid van de Bokkerijders uit Maaseik (als je dit leest, geef even via het gastenboek je naam door voor de boekhouding) en Hub stonden nietsvermoedend aan het vertrek. Dus wij naar Baexem waar nummer 41 er niet was, wel linksaf nummer 15 en dus waren we los. Maar op een gegeven moment moesten we het veld in, onverhard welteverstaan, wat we categorisch weigerden en a l'improvice reden we naar Meijel. Daar zaten we plots weer op de route en zo ging het verder. Even later moesten we wederom door het veld en omdat we al 2x lek hadden gehad (Har v/d V, overigens op verharde wegen) hadden we daar wel genoeg van. Henk sprak: "dit stuk doen we nog en anders gaan we wat anders doen" en dat hielp gelukkig want de onverharde stukken behoorden nagenoeg tot het verleden. Pas op het eind bij nummer 48 kregen we weer eens stuk veldweg waar Hub prompt nog eens lek reed. Na dit oponthoud hebben we nog een stuk links langs het kanaal gereden op een "single track asfalt" maar op de brug bij Kelpen hadden we er schoon genoeg van. De brug over en aan de rechterkant over het asfalt naar Wessem en zo via Maasbracht naar Paula. Alleen Leon, de beide Harren en Jo ploften aldaar op het terras want het was al ver voorbij etenstijd en enkele afspraken dreigde al in de soep te lopen. Lekker gefietst, bandjes gewisseld, stof gehapt, gefoeterd en gesakkerd maar ook nog genoten van de mooie omgeving en van een lekker zonnetje.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

Maandag 15 juli 2012 ,Suist Voor Pensionado's: Klein Venetië - tocht (Borgharen, Itteren, Borgharen, Itteren met enkele uitstapjes bergop)

Maar liefst 11 echte pensionado's en enkele pensionado's in de dop stonden op het appél. Jan Laugs was wegkapitein van dienst en onder zijn bezielende leiding ging het stroomopwaarts langs moder Maas. Het weer was natuurlijk prima en de stemming was dan ook opperbest. Jo V, ja je leest het goed, was ook van de partij en hij had al gelijk visioenen van grote aardbeievlaaien met slagroom die naderhand op het programma stonden, naast de nodige kilometers overigens. De mannen hebben het goed voor mekaar, zoveel was wel duidelijk. Het tempo werd zo rond de 29 km bevroren en mannen zoals Wil van Montfort draaien daar hun hand niet voor om. Zoals gezegd koersten we zo langzaam richting Itteren en Borgharen maar Jan liet ons in het ongewisse over het verder verloop. We hadden op een gegeven moment zo vaak de Maas en Julianakanaal overgestoken dat we ons in Venetië waanden. We verwachtten dat op elk moment de bekende gondels ons tegemoet zouden varen, maar dat gebeurde uiteraard niet. Nadat we weer door genoemde dorpen waren gesjeesd en op weg terug leken, kregen we het commando om de Slingerberg te slechten. Aha, nu ging het loos, het spel was op de bekende wagen, de mouwen konden worden opgestroopt (figuurlijk uiteraard). Na deze hindernis begonnen de meesten toch wel heel erg te hunkeren naar vlaai en andere zoetheid. Om al te ernstige ontwenningverschijnselen te voorkomen werd een snel heenkomen gezocht naar uitspanning "Bie of aan de Meule" gesitueerd bij de Adsteeg. Aardbeievlaai hadden ze niet maar wel lekker appelgebak met een bolletje ijs en slagroom, en dat geflankeerd door koffie met slagroom en een koekje gedrenkt in likeur. Niet slecht voor een doordeweekse maandag. Enigzins met tegenzin stapten we na enige tijd weer op de fiets, het onbekende avontuur weer tegemoet. We hadden geen idee over welke hindernissen Jan ons nog zou jagen. Op een gegeven moment hoorden we het hardnekkige gerucht dat we in Sweikhuysen omhoog moesten. Het zal toch niet over die steentjes moeten daar. En inderdaad Sweikhuysen werd het. Iedereen kwam goed boven en daarna richting Munstergeleen waar Jan het had over de oude Windraak. Het bleek de gewone Windraakerberg te zijn over het fietspad. Daarna werd snel duidelijk dat via Schinveld en Koningsbosch naar de meet gekoerst zou worden. Ik zeg niet toevallig gekoerst want naarmate de rit vorderde werd stiekem het tempo opgevoerd door een paar brommers vooraan. Het verschil niet echt veel met de ritten op donderdag en zaterdag want er werd op hele stukken toch dik boven de 30 km /

uur gekoerst. Op een gegeven moment nestelde Piet Cloet zich naast Wil op kop en reed binnen de korste keren alles op een hoop. Die nieuwe Merckx loopt inderdaad als een tierelier maar hij is nu ook met pensioen en kan zich ook meer rusten natuurlijk! Daarna werd nog even en voor sommigen nog wat langer het terras bij Paula opgezocht waar nog even werd nagekaart. Daarmee kwam weer een eind aan een mooie fietsdag.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

DONDERDAG 18 JULI

SLINGERBERG-ADSTEEG-SWEYKHUYSEN

De formule werpt zijn vruchten af. Alweer 15 deelnemers aan het vertrek. Weer op het appel stond Ton Ramakers, die door het werk een hele tijd niet is kunnen komen. Ook weer aan het Depart Stefan Golsteyn, de a.s. schoonzoon van Jan Sevriens. Hij heeft een tijdje geleden al eens meegereden en wilde het nu toch weer eens proberen. Om half zeven kwam weer de vraag of er mensen waren die graag sneller wilden rijden, maar niemand die hierop reageerde. Dus werd weer het zogenaamde B-schema gehanteerd. Een lekker tempo met de wind in de rug. Aan het gekeuvel in het peloton was te horen dat het voor iedereen goed te doen was. Op de Slingerberg werd natuurlijk royaal aan de boom geschud, wat tot gevolg had dat de groep helemaal uit mekaar werd getrokken. Maar wonderwel werd er boven netjes gewacht zodat we als een groep naar de Adsteeg konden fietsen. Hier weer hetzelfde verhaal en ook nu weer werd er netjes gewacht. Toen naar de Swaykhuysenberg. Toch wel een pittige helling, maar ook dit obstakel werd door iedereen vakkundig soldaat gemaakt. Via Puth ging het nu naar Doenrade, waar John merkte dat er vooraan enige beroering ontstond. Daarom gaf hij de koers vrij en de snelle mannen en vrouw kregen Carte Blanche. Langzaam liepen ze dus weg van de B-groep, die met 5 man sterk het lekkere tempo bleven aanhouden. Op de neutrale weg zal de gaskraan wel goed zijn opgedraaid, maar dat mag ook wel eens. Na 70 km. kwamen de 5 B-rijders weer terug op het Hingen en met recht kon er weer gezegd worden: "Lekker Gefiets!".

Het Fluitend Hert

ZATERDAG 20 JULI

VALKENBURG

A depart om 13.30 uur stonden 10 rijders klaar om 'het ommetje Valkenburg' te volbrengen: Leon, Cor, Roger, Paul, Jan S en Jan L, Peter uit Linne?, Ton, Annie en sinds lange tijd ook ondergetekende scriba van dit verslag. Temperatuur een graad of vijftwintig, dus prima fietsweer. Gezwind werd koers gezet richting zuiden. In Sittard haalde ons nog iemand in, we dachten een verlate deelnemer van Suist. Maar het bleek een jongen op een mountainbike te zijn die 'aan het gassen was'. Hij sloeg linksaf, wij ook en spoedig hadden we hem te pakken. Ja die fietsers van Suist die fiets je er niet zomaar af. In een lekker tempo werd koers gezet naar Munstergeleen, waar het 1e colletje van de 11e categorie door iedereen goed werd verteerd. Stammenhof af, Spaubeek omhoog richting Schimmert, vandaar naar Valkenburg waar het als vanouds goed druk was. Iedereen maakte zich klaar voor de 2e klim van de dag, ditmaal een colletje van 6 e categorie, de Sibbergrub. Daar is het een komen en gaan van wielrenners. Leon was spoedig uit zicht verdwenen, de rest klom naar ieders eigen vermogen en dat kan best hard gaan. Maar ook de nodige reserves werden in acht genomen omdat het hoogtepunt van de dag ons nog wachtte. Onze eigen col van de 'buitencategorie' althans voor Limburgse begrippen, de Cauberg. De Daalhemmer af en zeer rustig dalend achter een tractor met aanhanger werd de voet van de Cauberg bereikt. Leon stoof omhoog, Roger volgde kloek met daarachter een lichtvoetige Paul en een naturelle Peter. De klim werd goed verteerd en boven werd netjes op elkaar gewacht.

Bij de tijdregistratie aan de top stonden verschillende teams uit het hele land te wachten op hun ploegmakers die record na record aan het verbreken waren. Althans in hun opinie, want niemand kon Leon bijhouden, maar dat wisten we al langer. Tip: misschien volgend jaar met een aantal Suisters

ons inschrijven voor de Tour du Jour klimwedstrijd op tv. We hebben een aantal sterke klimmers in ons midden en met Leon spelen we onze troefkaart uit. Is dat geen idee? Maar goed, wij weer aan het fietsen geblazen en plots hoorden we 'waar is Jan S?'. Bleek dat Jan op de top stond te fotograferen. Ja Jan is van alle markten thuis. Hij heeft op verzoek een team uit Antwerpen op de plaat (gevoelige?) vastgelegd. Toen we compleet waren werd koers naar huis gezet via de bekende wegen. Met toch wel enige Noorden tegenwind verstreken de kilometers snel waarbij Leon bijna het hele stuk op kop heeft gefietst. Paul en Ton bogen iets eerder af richting Susteren. Op 't Hingen werden door Roger, Leon, Peter, Annie en Jan L nog een paar koude versnaperingen genomen en werd iedereen nog eens op zijn merites beoordeeld. En verrek bleek warempel ook nog het zonnetje te schijnen! Lekker gefietst.

Reporter van de dag: Isaac.

ZONDAG 21 JULI TOERTOCHT DER LAGE LANDEN

Oei, wat was het warm. Tropische temperaturen en toch nog 7 rijders aan het vertrek. Henk, Jan L., Leon, Annie, Fred K., Roger en John. Rustig werd er begonnen en in een mooi tempo werd er koers gezet naar Kinrooi, waar we de route zouden oppikken. Hier een bordje gemist, dus eventjes terug en spoedig zaten we op de juiste route. Lekker bollend ging het nu zuidwaarts, maar John begon het toch moeilijk te krijgen. Ontzettend zware benen en bij deze temperatuur leek het hem verstandiger om het tempo, dat echt niet hoog lag, toch nog iets te minderen. Annie was zo collegiaal en bleef netjes bij hem. De anderen wilden eerst ook nog wachten, maar John gaf aan dat ze gerust door konden rijden. Zo reden deze twee in een aangepast tempo door het mooie Limburgse land. Veel fietspaden door de bossen, dus met de temperatuur was best te leven. Op de route was bijna niemand, want omdat we zo vroeg waren vertrokken waren de mensen uit Schoonebeek noch niet zover gekomen. Zo kwamen we na een kleine 90 km. aan bij de startplaats, waar tot onze verbazing de anderen nog stonden te wachten. Ze waren ons maar een paar minuutjes weggereden. Wel was Roger in bij Maasmechelen rechtdoor gereden, want hij moest eerder thuis zijn. De terugweg besloten we weer gezamenlijk te rijden, waarbij John zoveel mogelijk gespaard werd. In Munsterbilzen maakten we een stop bij een cafeetje, maar jammer genoeg hadden ze geen vlaai. Een paar cola achterover geslagen en toen weer verder. John kreeg het steeds moeilijker, maar de rest was zo sportief en liet het tempo nog een beetje zakken. Wordt opa misschien te oud voor zulke ritten, of had hij gewoon een slechte dag? Komende zaterdag bij de tocht Naar Gemmenich zal blijken of hij dan weer wat beter zal zijn. In Kotem besloten we, gezien de drukte van recreatiefietsers op het fietspad, om de Maas over te steken en de gebruikelijke weg via Klein Meers en Grevenbicht te nemen. Even voor twee kwamen we aan op het Hingen. De rit was goed verlopen op de problemen met opa na, maar dit werd zeer collegiaal opgenomen. Hartelijk dan hiervoor. Als ik een keer goed zit, zal ik jullie ook eens uit de wind houden. Op het terras bij Stephanie werden nog een paar versnaperingen genuttigd. Leon bestelde koffie met vlaai, want zonder vlaai gaat niet op zo'n lange rit, is zijn motto. John kreeg voor het aanvullen van de zouten en mineralen een lekkere bouillon en na een paar drankjes voelde hij zich weer kiplekker. Hopelijk gaat het volgende week weer beter.

Het Fluitend Hert, maar ook geregeld het Hijgend Hert.

Maandag 22 juli 2013, "Pensionado-treffen" op de Kasteelweg

Fan-tas-tisch fietsweer op deze vakantiemaandag. De echte pensionado's hebben natuurlijk altijd vakantie maar doordat een aantal verlofkaarten werden aangesproken, konden ook een aantal gast-pensionado's meerijden. Ook Lex Quadvlieg reed deze dag zijn eerste rit als echte pensionado want hij heeft zijn werkkloffie aan de wilgen gehangen. Lex dus, daarnaast Geert "de bekker", Hub, Piet, Fred Knoops, Annie, Peter, Jo, Jan L, Har V, Wil van M ("routekapitan"), Har F en Har v/d V, een werkelijk ongekende opkomst. Wil had op vakkundige wijze een aantal knooppunten aan elkaar

geknoopt in de Hoge Kempen als ik me niet vergis; in elk geval richting Zutendaal en Niel bij As. Met dit warme weer was dit werkelijk een heel mooie route. Maar in die contreien kwam het verzoek van achteruit om iets te temporiseren want Lex begon het gebrek aan kilometers al te merken. Bij de tweede camping konden we terecht voor enkele versnaperingen. Hier waren we wel aan toe en eventjes uit de zon was ook heel aangenaam. De vlaai was supervers, de koffie idem dito en de cola heerlijk koud. Daarbij werd de hele groep in een oogwenk bediend en viel de prijs heel erg mee; de pauze was daarom meer dan geslaagd. Daarna de verleiding weerstaan om pardoes in het zwembad te springen want het was ondertussen behoorlijk warm geworden en met volle bidons weer opgestapt. Lex was echter onvoldoende gerecupereerd en langzaam kroop de kramp in zijn benen. Dat er nog mannen met overschot zaten, bleek toen Jan L Wil gezelschap in de voorste linie ging houden. Binnen een paar honderd meter hingen we aan de rekker en waren al enkele waaiers gevormd en werd al driftig met de ploegleiders getelefoneerd om assistentie. Via "radio tour" werd deze manoeuvre afgeblazen en keerde de rust weer. In Tongerlo werd besloten om de kortste weg naar het veer in Kessenich te nemen omdat Lex toch teveel last van kramp kreeg. Ik wil hem wel aanraden om voortaan meer drinken mee te nemen want één bidonnetje is veel te weinig natuurlijk. Hub nam het commando over en met Lex in de boezem van het peloton en met af en toe een helpende hand in de rug werd het veer bereikt. Daar draaiden de Montfortanen en Wil af richting Maasbracht terwijl de anderen via Ohé en Laak naar Echt en van daaruit naar Paula koersten. Maar Lex was op een of andere manier ook naar Stevensweert onderweg. Har F en Jo zijn nog een stuk nagereden om hem terug te halen maar ze waren inmiddels al te ver weg. Dus zonder Lex naar Paula en eenmaal neergeploft kwamen de anderen (m.u.v. Wil) met Lex in hun midden even later toch ook aangereden. Op het laatste moment hadden ze besloten Lex niet alleen naar St Joost terug te laten keren en een lekker pilsje was natuurlijk ook niet weg. Het was weer een mooie koersdag geweest.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

Donderdag 25 juli 2013

Nog even voor de redactie. Afgelopen maandag waren het er minimaal 117 km gereden en niet slechts 100!

Na het noodweer 's morgens was het om 18.30 uur alweer lekker warm en hadden we de zomer weer terug. Er waren toch maar een handvol deelnemers. Tom en Ralf, Ton, Jo, Wil van M, Har V, Paul, Roger en Cor. Geen noodzaak om twee groepen te vormen en Jo wist de weg. Cor en Jo nestelden zich vooraan en rustig werden de eerste kilometers afgelegd, voor de benen is dit beter; kunnen ze een beetje normaal warmdraaien. Bij de boerenbond liet Cor zich zakken en Ton nam het stokje over. Achter de Slek zat Paul lekker op zijn gemak en uit de wind en praatte honderduit. Jo liet zich daarop pardoes een linie zakken waardoor Paul plots als frontman kwam te zitten. Het spreken was gelijk afgelopen en hij ging alras in allerlei verschillende posities op de fiets zitten om zo min mogelijk wind te vangen. Bij Ilbrink was het al gedaan want hij liet zich daar op dat bergje als een stervende zwaan door de groep zakken. Jo nam het weer van hem over en in Susterseel kwam de TWE-tandem Tom en Ralf naar voren om de aanloop naar en de beklimming van Hillensberg te leiden. Wil nestelde zich in het wiel en daar bleef hij de hele klim ook zitten; zo op het oog redelijk op het gemak. De rest volgde op korte afstand. Daarna naar Etzenrade via Jabeek. Zoals al gedacht lag de holle weg er behoorlijk vet bij na de hoosbuien 's morgens. De klim was een kopie van Hillensberg en daarna via Amstenrade, Hommert naar Vaesrade en langs de Alfa-brouwerij. Sommigen kregen spontaan dorst bij de visioenen van een lekker vers koud getapt biertje, maar dat moest nog even wachten. In Oirsbeek moest nog even geklommen worden en volle bak knalden we omhoog waarna we besloten om niet via Sittard maar via Hillensberg, Susterseel naar Nieuwstad te rijden. De kleppers gingen er eens goed voor zitten en in gestrekte galop ging het verder. Iedereen bleef in het wiel met af en toe een temporisering als het al te gortig werd. Het slotakkoord vanaf Susteren naar de Sleik en van de

Slek naar de boerenbond kwam vooral op het conto van Tom. Het ging daar volle bak en iedereen moest alle zeilen en tandwielen bijzetten om in het wiel van zijn voorganger te blijven. Pas op het eind kwamen er kleine verschillen maar op de Brugweg was het schluss en konden we uitbollen tot aan het terras op het Hingen. Daar gingen Wil, Roger, Har V en Jo er nog eens goed voor zitten voor een paar lekkere pinten o.i.d. En zo kwam er weer een einde aan deze zomeravondrit.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

Sorry voor de verkeerde afstand. Omdat ik zelf niet mee heb gereden wist ik dit niet. In de stand is dit natuurlijk meteen verwerkt.

Zaterdag 27 juli 2013,

Alternatieve rit 27 juli

Ton Ramakers en Peter Louise uit Linne waren de enige 2 die om half 2 op het Hingen stonden. Omdat we de rit niet helemaal konden en verrijden en zoeken geen optie was ,hebben we besloten om er ook maar een bergetappe van te maken.die we wel wisten. Denneberg op -Moorveld af -Schieversberg op-richting Beek-oude Adsteeg weerop?-Spaubeek af -en Stammehof weer op-toen over Schinveld weer terug. Wind en de warmte hebben er goed ingeslagen .Feardig wie een communiejeske. Op de teller 76 km.met een gem.van 28.5

Gr.Ton en Peter

Gemmenich en zo

John, Annie, Peter, Har V, Jo, Henk, Roger, Piet, Paul (vanaf Roosteren), Wil v/d Borg, Jan S en Leon waren paraat. Diegenen die Buienradar hadden gezien, hadden slecht nieuws. Als ruim voor de middag zouden we in zware onweders terechtkomen en niet pas in de loop van de middag en avond. En verstandig zoals we zijngingen we toch op weg. Langs het kanaal naar Roosteren enzovoorts kon je heel in de verte al een donkere streep aan het zwerk ontwaren. Het kon een vertekend beeld zijn omdat de zonnebrillen alles sowieso donkerder maken dan het in het werkelijkheid is. Maar achter Urmond voelden we de eerste druppels al. Geen nood want in Elsloo gingen we linksaf naar Adsteeg en Valkenburg en daar was het redelijk opgeklaard. Dit klopte want de droppels verdwenen. Toen we echter in Valkenburg aankwamen hadden de auto's de lichten al ontstoken en hadden de onheilspellende luchten ons omsingeld. En omdat Jo meer naar de lucht dan naar de weg keek vergat hij rechtsaf te slaan naar de Daalhemmerweg. Hij suste de opstand met Mea Culpa en stelde voor via de Sibbergrub toch boven op het plateau en de route te komen. Met de Sibbergrub is gelijk het verste punt genoemd in de route van vandaag. Dikke wolken, ik hoorde op het journaal dat dit Shelf-clouds worden genoemd, en de bomen op de Sibbergrub zorgden ervoor dat het aardedonker was op de klim. In apocalyptische omstandigheden reden we omhoog terwijl de stiemende regen ons ondertussen begon te geselen. Maar plots was daar de herberg waar we konden schuilen, eigenlijk een paar uit de kluiten gewassen carports bij particuliere woningen boven aan de Sibbergrub. Daar stonden de ridders van TWE ook al te schuilen, dus vrijwel iedereen die zich in Echt en omstreken op racefietsen voortbeweegt, stond daar op een zaterdagmorgen samengepakt onder een paar carports op de Sibbergrub. Het onweer barstte in alle hevigheid los waar met name de bliksem gevaarlijk dichtbij bleef. Een van de bewoners informeerde ons met een i-Pad over de ontwikkelingen boven ons; en dat was niet best. Nadat het even minder werd, besloten we om naar huis te gaan want er kwamen nog veel meer buien met onweer opzetten. Zo gezegd zo gedaan maar het is apart om te zien dat in de stromende regen iedereen zo snel mogelijk een goed heenkomen zoekt. En zo kwam het dat na de rotonde boven op Sibbe ons groepje in drie delen uiteen was gevallen en niemand meer van mekaar wist waar iedereen was gebleven. Na even wachten op de rijksweg in Berg kwamen de plukjes terug waardoor we warempel weer compleet waren. Piet stelde voor via Berg de Zonneberg af

te rijden en via Amby weer terug. Vooraan reed John en die wist dat natuurlijk niet (geen oortjes). John stuurde gewoon de Geulhemmer af en langs de Nachtegaal naar Meerssen. Bij de plaatselijke bibliotheek reed Henk lek waardoor we moesten depanneren. We stonden gelukkig droog waardoor dat nog redelijk goed ging. Piet had nog een goed idee voor de anderen die niet lek hadden gereden. In plaats van nietsdoen konden we ons beter bezighouden met preventief plakken want met zo'n weer is de kans op lek natuurlijk groot. Aan zoveel koerswijsheid kunnen wij niet tippen en we nemen het zeker mee voor ons volgend technisch overleg! Daarna ging het via Bunde, Geulle enzovoorts naar huis maar niet voordat we in Bunde nog op een hevige bliksem- en donderklap getraakteerd werden. Eigenlijk onverantwoord om met dat weer niet te schuilen, per jaar worden "maar" 5 mensen getroffen door de bliksem, en bij dat clubje wil ik eigenlijk niet bij gaan horen. Gaandeweg werd het weer droog en verder zijn we gelukkig zonder veel problemen thuisgekomen. Alleen reed Jo in Echt nog lek en zijn we nog even bij Paula een kopje koffie en een stukje vlaai gaan scoren. Daarna snel naar huis om de fiets te poetsen en voor een hoognodige douchebeurt.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

Maandag 29 juli Vijlen-Rimburg

Vanmorgen stonden 9 renners (Geert, Huub en Piet uit Montfort, Wil v.Montfort uit Maasbracht, Har v.d.V en Wil Hodzelmans uit St. Joost, Fred K., Jan L en Har F. uit Echt), aan de Kasteelweg. John was ook aanwezig, maar ging niet mee. Hij had inmiddels zijn auto ingeladen om er een paar dagen van tussen te gaan. Hij vroeg aandacht om onderling het vervoer voor volgende week te regelen, in verband met de route naar Banneux. Vertrokken wordt dan om 9 uur per auto. Gestart wordt mogelijk in Geulle.

In verband met het stevig briesje dat tevens zorgde voor een aangename fietstemperatuur werd koers gezet richting zuiden. Aangezien het traject langs de Maas de laatste weken meermaals was afgelegd met Suist, ging het via Sittard, Valkenburg naar Vijlen, met Har F als wegkapitein. Er werd vanaf het begin een lager fietstempo aangehouden dan voorheen. De hitte van de voorgaande dagen had de algehele conditie van een aantal pensionado's aangetast. Ook de heuveltjes werd beduidend langzamer beklommen. Bovendien werd ook eerder naar de lunchpauze gesnakt. De vorige keer werd gepauzeerd in Simpelveld, terwijl nu de geesten al naar rust en versterking van de inwendige mens verlangden in Vijlen.

Bij Vijlerhof gaf Jan Laugs blijk van taalgevoel. Vloeiend ging zijn dialect over in dat van de uitbaatster, waarbij hij terloops informeerde naar het Limburgse woord voor het door haar gebezigde woord " kruisbes". Meerdere experts verdiepten zich onmiddellijk hardop in deze problematiek, met gevolg dat de lunchpauze uitliep. Op een zeker moment werd zelf geopperd om voortaan slechts een uurtje heen en een uurtje terug te fietsen en de break met een paar uurtjes te verlengen. Uit eindelijk werd toch weer op de fietst gestapt en ging het via Simpelveld, Rimburg huiswaarts.

Aan Pergamijn werd nog een ommetje gemaakt via de Dominicusweg. Aan de gemeentegrens met Maasgouw werd afscheid genomen van onze fietssgenoten uit Montfort. Heerlijk gefietst en 117 km op het tellertje.

Har Fijen

Donderdag 1 augustus 2013

Aan het vertrek 7 atleten te weten: Jan Laugs, Jan Sevriens, Pieter-Jan Engelen, Michel Smorenberg, Paul Steskens Ralf Beunen en Chris Hannen.

De koperen ploert stond hoog aan de hemel te blinken, maar deze 7 krachtpaters trotseerden deze elementen en vertrokken goed gemutst richting Peij, daar trof ons al het noodlot. Jan S. een afloper

met een harde knal bij de Boerenbond van Peij, Jan taxeerde het ongemak en had er weinig moeite mee om aan geven dat de 6 kleppers de route verder konden afleggen.

Ff. voor de Susterse Heij raapten we onze mooi weer rijder Theij Jacobs op, en die had er gelukkig veel zin in, zonder lang na te denken kwam hij op de kop en het tempo bleef lang boven gemiddeld, dit is zijn weertje wel. Bij Daniken waren de batterijen leeg van onze tomtommers. Hier werd voor de eerste keer van de route afgeweken, maar al snel zaten we weer op de goede route. Vervolgens gingen we richting Beek, hier moest weer overleg gepleegd worden om de juiste route te volgen. Nadat we Elsloo gepasseerd hadden, werden de buitenplaten aangesproken en vol gas richting Col du Canal in Echt. De knechten (Ralf en Pieter-Jan) hadden het werk formidabel voorbereid voor het laatste" eindschot, boven werden de bloemen verdeeld en ieder ging tevreden naar huis. Helaas werd in Schipperskerk Theij Jacobs gemist, jammer dat niemand iets gemerkt heeft van je afmelding! Er werd nog ff gesproken om een pilsje te vatten maar de animo was hiervoor te gering.

Alom lekker gefietst.

Groet Le Grand Plateau.

ZATERDAG 3 AUGUSTUS

ST. ANTONIUSBANK

Na het niet zo best verlopen ritje van de vorige week werd er volop overleg gepleegd en buienradar werd zowat ieder uur geraadpleegd. Tenslotte werd er besloten om de rit naar St. Antoniusbank ook weer om 9 uur te laten beginnen. Gedurende de week waren er nog wel twijfels, maar de programmamakers hielden voet bij stuk. Dit bleek de juiste beslissing te zijn, want op deze zaterdag was het om 9 uur, na een fikse regenbui in de voorgaande nacht, geweldig weer. Een lekker zonnetje en niet te warm, dus ideaal fietsweer. 10 rijders stonden uiterst gemotiveerd aan het vertrek. Goed voorbereid, de bandjes op advies van Piet uit voorzorg al preventief geplakt en zwarte sokken, omdat die tenminste goed schoon zijn te krijgen. De route was voor de meeste deelnemers totaal nieuw, alleen enkele Pensionado's hadden in mei al het eerste stuk van de route gereden. Dus was het goed opletten wat koerskapitein "Het Hijgend Hert" doorgaf. Ook aan het vertrek stond Cor v.d. Varst, die ook wel eens zo'n langere rit wilde meemaken. Verder waren de "vaste" deelnemers, Annie en Peter, Henk, Leon, Jan L., John, Paul, Har v.d Vorst en ook weer een keer Ton Ramakers van de partij, Het kopwerk werd natuurlijk gedaan door Leon, Henk, Jan en Annie en Peter. De anderen hielden zich rustig uit de wind, maar het tempo bleef lekker op Pensionado's snelheid. Af en toe moest John wel corrigeren, want de vaste paden werden soms verlaten voor nieuwe wegen. Zo was voor de meesten de afdaling van Waterval een nieuwe ervaring. De verschillende hellingen werden natuurlijk in eigen tempo genomen, waarbij boven steeds netjes werd gewacht. Tenminste in het eerste deel van de rit, want eenmaal op bekend terrein stak de vervelende gewoonte van boven langzaam doorrijden weer de kop op. Het schijnt toch moeilijk te zijn om na een beklimming eventjes te wachten op de langzamere deelnemers. In Margraten werd bij een benzinstation gestopt om water bij te vullen, maar de verkoper was niet van plan om dit gratis te doen. Dus iedereen kon een flesje kopen, wat dan ook maar gedaan werd, want drinken is bij dit weer erg belangrijk. In Valkenburg kreeg John het erg moeilijk, want we reden langs zijn vaste adres, Lunchroom Oase, en hij dacht meteen aan een heerlijk stuk taart. Maar de kopmannen waren onverbiddelijk, tijdens de zaterdagritten wordt er niet gepauzeerd. Met pijn in het hart legde hij zich hier maar bij neer. Een volgende keer beter misschien. Tijdens de beklimming van Ravensbosch ging het voor Cor alweer fout. De rijders in de groep zeiden dat we meteen na het viaduct naar links moesten, maar routekapitein John gaf door dat we hier gewoon rechtdoor, richting Hulsberg, moesten rijden. Cor, die als laatste fietste, kreeg dit niet mee. Boven keek John nog om en zag Cor fietsen, dus hij dacht dat die hem wel na zou komen, maar jammer genoeg had Cor dit niet gezien en hij reed dus, zoals tegen hem gezegd was, naar links. Toen we dit merkten, was het al te laat en jammer genoeg aakten we Cor op deze helling alweer kwijt. Dus

toch maar beter boven stoppen en pas verder rijder als iedereen boven is, dan voorkomen we deze vervelende misverstanden. Voor John was de route vanaf hier ook helemaal nieuw, wat voor hem een paar leuke verrassingen opleverde. Zo kregen we in Wijnandsrade een mooie, onbekende klim en de route door Nuth was ook helemaal nieuw. Boven in Puth liep het weer eens fout. Omdat we op bekend terrein waren, reden de kopmannen na de beklimming van de Putherberg rechtdoor richting Munstergeleen. Het was echter de bedoeling om rechtsaf via de Windraak naar Sittard te rijden, maar gelukkig wachtte Har netjes boven om door te geven dat de kop rechtdoor was gereden. In Geleen wilde men nog verder rechtdoor, maar John floot hen terug en via het "Har Fijen" weggetje reden we richting Sittard en zo de gewone weg terug naar het Hingen. Hier werd bij Stephanie op het terras nog eventjes nagepraat en toen naar huis, waar we lekker op tijd, met 115 km. op het klokje, aankwamen. Via de sociale media hebben we door gekregen dat Har Fijen en Hub v. Eck deze middag ook zijn gaan fietsen. Omdat deze 2 pensionado's de rit naar St. Antoniusbank al een keer hebben gereden besloten ze om een nieuwe route door Duitsland te gaan verkennen, zodat we voor het volgend jaar weer een leuke nieuwe trip op het programma kunnen zetten. Of er verder nog mensen zijn die deze middag de kleuren van Suist hebben hooggehouden, zullen we nog wel vernemen.

Het Fluitend Hert

MAANDAG 5 AUGUSTUS

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

BUNDE-BANNEUX

Na het geweldige succes van de rit vanuit Someren, een maand geleden, was het nu een rit vanaf Bunde naar Banneux die op het programma stond. In de dagen voorafgaand aan deze rit werd er besloten om, gezien het warme weer, al om 8 uur te vertrekken. Enkele telefoontjes op zondag en het was weer allemaal geregeld. Ook op zondag kregen we nog 3 aanvragen van nieuwe Pensionado's, die het ook eens wilden proberen. Jan Sevriens en Hans Stoffels zouden samen met de auto meerijden en Sef Laugs zou vanuit Maastricht zorgen dat hij om kwart voor negen in Bunde aan het station zou staan. Ze kwamen alle drie door de ballotagecommissie en zo kwam het dat we voor deze rit op het geweldige aantal van 10 rijders uitkwamen. De "vaste" deelnemers, Wil v. M., Har F., Har v.d. V., Jan L. en John V., de vakantievierende gasten Annie en Peter, en de 3 nieuwe deelnemers, Jan, Hans en Sef. Het deelnemersveld van de Pensionado's begint nu toch wel grote vormen aan te nemen, wat betekent dat deze formule een schot in de roos is. Netjes op tijd waren we om half negen present in Bunde waar Sef weldra verscheen. De rit voerde over de bekende weg naar Banneux, de grote weg richting Hervé. Het tempo was lekker ontspannen en de lange klim naar Hervé werd goed verteerd. Natuurlijk was John de laatste, maar Annie, Har en Har bleven netjes bij hem terwijl de rest rustig in eigen tempo omhoog ging. Sef wist uitstekend de weg, want met TWC Echt heeft hij deze rit al verschillende keren gereden. Zo werd er dus boven bij het industrieterrein in Hervé netjes gewacht en samen begonnen we aan de lange afdaling richting Oline en Nessonvaux. De klim naar Banneux werd natuurlijk weer een wedstrijd, waarbij Annie de nietsvermoedende Jan op de streep nog klopte voor de derde plaats. Wie er 1 en 2 zijn geworden, weet de redacteur niet, maar Jan was toch wel een beetje teleurgesteld. Zijn broer Sef merkte terecht op "In het peloton worden er geen cadeautjes uitgedeeld", dus Jan, volgende keer beter op je hoede zijn. In Banneux aangekomen werd er natuurlijk eerst een kaarsje aangestoken en de bidons werden gevuld met Mariawater. John smeerde zijn bandjes ook in met dit water en, jammer voor Jo, maar het wonder geschiedde. Opeens had hij nieuwe bandjes op zijn Ridley liggen. Het werkt dus toch wel. Dus als binnenkort de "echte" rit naar Banneux op het programma staat weten jullie wat te doen. Na de welverdiende pauze waarbij we ons de vlaai weer lekker lieten smaken, (we hebben maar geen foto gemaakt want dat wordt te pijnlijk voor de mensen die niet mee kunnen op maandag), werd de terugreis begonnen. Een prachtige afdaling naar Trootz, gevolgd door een wonderschone klim naar Fleron, en toen wisten we het opeens niet meer. De plaatsen op het kaartje van John stonden nergens aangegeven, maar Jan Sevriens

kwam als redder uit de bus. Zijn Garmin werd ingeprogrammeerd om naar huis te gaan en meteen kwam er een route op zijn scherm. Dit werd netjes gevolgd en gelukkig (vooral voor John) kregen we nergens meer een helling. Lekker uitdrijvend werd er naar Blegny gereden en van hieruit naar Visé. Hier kreeg Annie nog bijna een hond onder de wielen die net voor haar uit een stilstaande auto sprong. Ze vloekte hierbij volleerd in het Frans en de eigenaresse van het hondje schrok hier toch wel erg van. Gelukkig liep het goed af en konden we zonder problemen Bunde bereiken, waar we als afsluiting nog een colaatje gingen drinken. Annie voelde zich zo fit dat ze besloot om met de fiets naar huis te rijden. Jan Laugs was zo sportief om haar te vergezellen en samen vertrokken ze richting Echt. De anderen reden naar de auto's om in te laden en even later was iedereen op weg naar huis. Alweer een heel mooie rit en zeer zeker zal het volgende seizoen weer zoiets gepland worden in de Voerstreek of de Ardennen.

Het Fluitend Hert

DONDERDAG 8 AUGUSTUS

KNOOPPUNTEN MOLENBEERSEL-STRAMPROY

Verslag A-groep

Aan de start om 18.30 uur een hele grote groep Suisters. Besloten werd om in 2 groepen te vertrekken. De A- groep werd gevormd door Chris, Roger, Fred, Michel, Johan, Peter en Roger Vergoossen. Zij werden om 18.30 uur door Henry weggeschoten. Michel riep nog naar de B- groep om na afloop samen nog een drankje te nuttigen op het terras, maar of dat iedereen heeft gehoord? Maar goed, eerst fietsen en alras werd een voor iedereen te volgen tempo gevormd. Voorbij de brug in Echt pikten we Paul op. En net voor Roosteren sloot Theo Jacobs aan. Hij vroeg of de B- groep ook actief was. En bij het bevestigend antwoord liet hij zich terugzakken. Gezwind werd koers gezet naar Maaseik, Aldeneik. Zwiërend langs mooie weggetjes, met vele terrasjes waar de Bourgondische burger zich zichtbaar en rijkelijk te goed deed aan spijs en drank bereikten we Kessenich. Kessenich? Ja, blijkbaar was onze Tom Tom zo afgesteld en werd koers gezet naar Neeritter en Stramproy. Vandaar uit naar Molenbeersel en Maaseik. Niet precies de route maar daar werd niet om getreurd. Met goede, veelvuldige en sterke aflossingen werd een hoog gemiddelde bereikt en waren we alras terug in Maaseik. Besloten werd om een lusje aan te plakken zodat we toch de nodige kilometers maakten. Via Kokkelert, Illikhoven (de ijssalon werd daar wijselijk links gelaten) binnendoor naar Grevenbicht. Daar werd omgedraaid en werd de gaskraan nog wat verder opgedraaid. Iedereen kon goed volgen. Op het laatst werd door Roger D goed gang gemaakt richting kanaalbrug te Echt. Van zijn noeste arbeid profiteerden Johan en Chris die bovenop de brug als eersten finishten. Rustig uitdrijvend bereikten we het Hingen waar Roger D, Fred, Michel en ondergetekende nog een paar versnaperingen nuttigden. Even later sloot Har V aan en zagen we een aantal renners van de B-groep voorbij flitsen. Met zo'n 65 km op de teller en een aardig gemiddelde kunnen we weer stellen: lekker gefietst.

Reporter van de dag: Isaac

Verslag B-groep

nderdaad was het een geweldige opkomst op deze mooie donderdagavond. In totaal dus maar liefst 21 deelnemers. Aan het vertrek stond ook Fer Naus, die zijn valpartij in de Pyreneeën goed heeft verwerkt, zijn zoon Sander en een vriend van Sander, Boy Janissen. Omdat John voorzag dat het volgen van de juiste route toch wel wat problemen zou opleveren, had hij zijn huiswerk maar gemaakt. De geplande route is prima te volgen via de knooppunten en daarom had hij zijn bovenbuis mooi versierd met een hele rits getalletjes, wat de volgorde van de te fietsen knooppunten moest worden. Om de A-groep ook op het juiste pad te krijgen, had hij voor deze snelle ridders ook 2 blaadjes met

deze rijtjes gemaakt. Op het Hingen werd de groep netjes verdeeld en de "snelle" mannen vertrokken dan ook enkele minuten eerder. Hoe het ze vergaan is hebben jullie kunnen lezen in het verslag van Sir Isaac. De B-rijders hadden er vandaag ook zin in.. Het tempo werd door Henry mooi op ruim 30 gezet en in een gesloten peloton, gezellig kletsend onder mekaar, ging het richting Maaseik. Hier pikten we, zoals in het verslag van de A-jongens staat, Theo Jacobs op en zo waren wij met 13. De verschillende knooppunten werden tijdig doorgegeven door John en zo reden we over mooie, verkeersarme wegen door het Belgische Maasland. Voor de meesten waren deze weggetjes helemaal nieuw maar iedereen was het erover eens dat het een prachtige route was. Cor v.d. Varst had nog wat recht te zetten en nam op een gegeven moment resoluut de kop. Hij versnelde wat en de groep liet hem fijn alleen op kop rijden. Maar hij was vandaag beresterk en verzaakte geen moment. Tenslotte was het John welletjes en werd Cor tot de orde geroepen. Het is tenslotte toch de B-groep, dus we moeten het tempo wel beheersbaar houden. De aflossingen verliepen prima en binnen de kortste keren waren wij ook in Stramproy. Hier klopte het lijstje even niet maar deze weg hebben we al vele malen gereden, dus dat was geen punt. Via Kessenich werd de rit verder afgemaakt richting Maaseik. De twee jongelingen, Sander en Boy, namen nu de kop en dreven langs de Maas het tempo toch wel wat op. Vader Fer kwam daarom even later naar voren en sprak ze vermanend toe, wat ervoor zorgde dat ook deze jeugdigen zich aan de B-snelheid gingen houden. Zo kwamen we in gesloten formatie aan bij de Col du Canal, waar Fer liet zien dat hij het klimmen nog niet verleerd is. Na 70 km., met een gemiddelde van net geen 30, kwam er weer een eind aan een mooie rit. Toch netjes voor deze rustige groep.

Het Fluitend Hert

ZATERDAG 10 AUGUSTUS

MARGRATEN-GEMMENICH

De herhaling van de rit Margraten-Gemmenich is een groot succes geworden. Maar liefst 19 deelnemers tekenden de presentielijst, zodat we met recht mogen stellen dat het behoorlijk druk wordt op het Hingen. Maar gelukkig is dit geen bezwaar want vele handen maken licht werk. Wel was het weer niet zoals we gedacht hadden, want het was behoorlijk koud wat we niet meer gewend zijn. Leon Renet voelde zich vandaag, zoals gewoonlijk, weer beresterk en hij heeft zowat de hele heenweg en ook de terugweg op kop gereden. In de beklimmingen zit hij natuurlijk ook van voren, maar dat zijn we wel gewend. De andere sterke mannen mochten hem om beurten vergezellen op de eerste rij en de "zwakkere" broeders hielden zich wijselijk uit de wind. Het eerste uur was lekker vlak, dus werd een tempo aangehouden van rond de 30 km. Bij de eerste beklimming werd al meteen het kaf van het koren gescheiden. Enkele minderen moesten duidelijk lossen maar gelukkig werd er boven netjes gewacht. Dit keer werd wel de juiste route gevolgd zodat we nu de Daalhemerberg kregen. Wel werden we bij de entree van de Valkenier nog behoorlijk afgeleid, want er liepen verschillende mooie moeders met kinderen naar het park. Boven in Sibbe werd richting Margraten gekoerst, waar we afscheid namen van Chris, die van hieruit huiswaarts ging. De groep ging verder via Termaar en het vervelende fietspad naar Hoogcruts. Vanaf Slenaken was het feest voor Paul, want eindelijk kreeg hij zijn langverwachte Loorberg en Camerig te zien. Ook deze hellingen werden netjes beklommen en boven op de Camerig was het weer verzamelen geblazen. Toen via het kleine weggetje achter kasteel Vaalsbroek naar Gemmenich, waar we de achterkant van de Vaalserberg kregen. Hier kregen verschillende Suisters een lesje in echt klimmen, want Laurens ten Dam kwam deze helling ook oprijden. Het verschil in snelheid was toch wel goed te zien. John, Har Valkenburg en Har v.d. Vorst, die verkeerd was gereden in Gemmenich, sloten de rij en zo kwamen we aan op de stopplaats, restaurant De Bokkerijder. Roger, Sef en Johan stopten niet en zij reden meteen huiswaarts, want Roger had thuis nog een klusje op te knappen. Het personeel bij de Bokkerijder was op zoveel mensen niet berekend, waardoor de bestellingen met moeite doorkwamen. De vlaai was wel voortreffelijk, maar bij het afrekenen ontstonden er toch problemen. Na lang overleg kwamen we er toch uit, maar leuk was het echter niet. De terugreis was grotendeels afdaling, zodat het tempo toch

wel wat opgeschroefd kon worden. In Valkenburg wilden sommigen nog de steile Stoepert nemen, maar John vond het welletjes en er werd besloten om via Ravensbosch te fietsen. In Sittard was het op de winkelstraat behoorlijk druk, want normaal komen we rond deze tijd hier niet. In Susteren namen we afscheid van Paul en Ton, op de Slek bogen Henk, Ralf en Jan richting Echt en de rest reed door tot op het Hingen. Een klein groepje besloot om nog eventjes bij Paula de rit te gaan evalueren, waarna we na enkele versnaperingen allemaal met een tevreden gevoel naar huis gingen. Of er 's middags nog mensen zijn geweest voor de rit naar Rimburch, zullen we nog wel horen.

Het Hijgend Hert (toch wel pittige beklimmingen)

MAANDAG 12 AUGUSTUS

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

KNOOPPUNTEN KEMPEN

Na de toch wel pittige ritten van de vorige week, St. Antoniusbank, Banneux en Margraten-Gemmenich, besloten de pensionado's om er vandaag een vlakke rit van te maken. John had nog een ritje van ruim 110 km. op zijn GPS staan die over de knooppunten door de Belgische grensstreek liep. Iedereen was hiermee akkoord, dus werd er om negen uur met alweer 10 rijders vertrokken richting Maaseik. Wil, Har, Jan, John, Jan, Piet, Geert, Fred, Annie en ook alweer Lex, die goed getraind heeft in de voorgaande weken en het nu weer aandurfde. Omdat John wegkapitein was, lieten de anderen hem netjes op kop rijden. Iets dat we bij de ritten op zaterdag en donderdag maar hoogst zelden zullen zien. Ruim een uur lieten ze hem aanpoten, afwisselend geassisteerd door een van de anderen. Het tempo bleef hierdoor natuurlijk lekker rustig, wat ook de bedoeling is van de Pensionado's. Bij knooppunt 43 kwam er een kleine pittige helling waarvan John het bestaan wist. Stiekem schakelde hij enkele tandjes lichter en zonder iets te zeggen liet hij de rest aan de helling beginnen. Zelf kwam hij gemakkelijk boven maar de rest moest in hun hoge versnelling behoorlijk aanpoten. Zoals Sef vorige week opmerkte, in het peloton heb je geen vrienden, dat bleek nu ook maar weer eens. Maar natuurlijk zal Het Hijgend Hert hier nog wel de rekening voor gepresenteerd krijgen. Door deze gemene truc misten we echter het volgende knooppunt en hierdoor kregen we ook nog eens een extra ritje langs het kanaal van een kleine 5 km. Toen we de fout opmerkten draaiden we maar netjes om en reden terug naar 43, waar we de route weer oppikten. Wil, Fred en Jan vonden het nu welletjes en namen de kop over, wat tot gevolg had dat het tempo iets werd opgeschroefd. Als het te hard ging werden er vakkundig gaten gecreëerd en zo wisten de drie meteen dat ze iets moesten temperen. De overige knooppunten werden feilloos gevonden en zo reden we over mooie boswegen en geweldige fietspaden door het Vlaamse land. Na een kleine 60 km. kwam vanuit het peloton steeds vaker de roep naar "Koffie", zodat er uitgekeken werd naar een pauzeplaats. In Reppel, vlak bij Bocholt, vonden we na gevraagd te hebben aan een automobilist een prachtige gelegenheid. Hotel "De Watermolen", een groot hotel waar we onze fietsen in een afgesloten fietsenstalling konden parkeren. Op het terras hadden we een prachtig uitzicht op de mooie tuin en de forellenvijvers die bij het hotel hoorden. De koffie en de vlaai was uitstekend, dus wat wilden we nog meer. Na deze welverdiende rust ging het verder via de knooppunten. Nu ging het weer oostwaarts richting Kinrooi waar we op een gegeven moment op dezelfde route kwamen als afgelopen donderdag. In een iets rustiger tempo dan donderdag werd dit prachtige gebied doorkruist en zo kwamen we weer aan in Stramproy. Nu wisten we wel de goede volgorde van de knooppunten en over enkele binnenwegen kwamen we uiteindelijk uit in Thorn. Hier gooide Piet Clout de knuppel in het hoenderhok en met een splijtende demarrage stootte hij weg naar het plaatsnaambordje. Wil en Fred waren echter attent en ze pikten meteen aan. In de sprint lieten ze zien wie de snelste was en

hierna werd weer netjes gewacht. De "Col de la Meuse" werd de volgende krachtproef. Met een gangetje van ruim boven de 40 moest Wil Hodzelmans evengoed passen bovenop. John en Lex sloten de rij, maar ook zij kwamen niet onder de 30 km. Over conditie gesproken, na ruim 100 km. In Maasbracht namen we afscheid van Fred en Jan, die via Berkelaar naar huis reden, en Wil en de twee Monfortanen Geert en Piet. De overigen besloten om nog eventjes bij Paula aan te landen en hier werd nog een lekkere afsluiter genuttigd. Een mooie, rustige rit, zeer zeker voor herhaling vatbaar.

Het Fluitend Hert

DINSDAG 13 AUGUSTUS

KERMISRONDE MERUM

De kermisronde van Merum kende twee gezichten. Het positieve was dat Lyon Ohlenforst het podium weer heeft gehaald. Het negatieve was de opgave van Tom Marcellis na 2 keer een lekke band, maar de grootste pechvogel was Ralph Beunen, die het slachtoffer werd van een fikse valpartij.

Wat Tom betreft, al in de tweede ronde reed hij lek. Hij legde nog een nieuw bandje op en na enkele ronden kon hij weer aansluiten. Na enkele ronden meegefietsd te hebben voelde hij dat het met de achterband weer niet pluis was. Langzaam liep deze weer leeg en Tom besloot om dan ook maar de wedstrijd te staken.

Ralph reed een heel goede wedstrijd. Hij zat attent voorin en wist steeds bij de eersten te blijven. Hij was zelfs een keer mee met een ontsnapping. Maar een ronde of 10 voor het einde sloeg het noodlot toe. In een bocht schoof hij hard onderuit. Hierbij schaafde hij zijn schouder behoorlijk en ook zijn fiets liep flinke schade op. Gelukkig was er niks gebroken, maar het zag er toch wel heftig uit. Hoe het gekomen was, wist Ralph niet meer, hij meende dat een voorganger een stuurfoutje maakte, maar anderen zeiden dat hij met een pedaal de grond raakte. Hopelijk valt het allemaal nog een beetje mee en zullen we Ralph weer snel aan het vertrek zien.

Lyon reed weer een prima wedstrijd. Steeds voorin en zowat bij iedere ontsnapping was hij erbij. 5 Ronden voor het einde ontstond er een kopgroep van 5 rijders, allemaal grote kleppers die al een keer een recreantenwedstrijd hadden gewonnen. In een felle eindsprint behaalde Lyon een verdienstelijke derde plaats, een uitstekend resultaat in dit sterke veld.

De Speciale Verslaggever van Suist

DONDERDAG 15 AUGUSTUS, STRAMPROY

B-Groep

En alweer was het volle bak. Weer 21 deelnemers. Voor de eerste keer aan het vertrek de zoon van Wil v. Montfort, Roy, die over enkele weken de Alpen gaat beklimmen. We kunnen stellen dat het rijden in twee groepen langzaam door begint te sijpelen bij de fietsers in Echt en omgeving. Zo is er voor iedereen een groep waar hij of zij zich in thuis voelt. Vandaag was het de "snelle" groep die de meeste deelnemers had. Maar liefst 12 mannen wilden het proberen in deze groep. Men zei dat men, als het tempo te hoog zou zijn, altijd kon afhaken en zich laten terugvallen in de "langzamere" groep. Maar dan moet er wel de juiste route gevolgd worden, anders lukt dit niet. De B-groep startte eventjes nadat de grote jongens waren vertrokken. John en Annie gaven het tempo aan. Henrie vond het wat te langzaam gaan en pakte over, maar de twee lieten hem zwemmen en bleven hun tempo volhouden. Gelukkig zag hij het nutteloze van zijn rijden in en liet zich weer terugzakken in de groep. Na Wessem namen Fred en Roy het kopwerk voor hun rekening wat betekende dat het tempo iets werd

opgevoerd. Iedereen kon goed volgen zodat we zonder een centje pijn Stramproy bereikten. Hier linksaf richting Ell en met de wind van achteren werd er lekker gekoerst. In Kelpen kregen we ineens bezoek van de "snelle" mannen, die voor de verandering weer eens niet de geplande route wisten te vinden. Toch wat beter het routeboek bestuderen, heren. Het werd nu eventjes wat rommelig, want enkele B-rijders sloten aan bij de A-groep en andersom bleven enkele A-rijders nu bij de B-groep. In Leveroy was echter alles weer normaal en kon de B-groep weer rustig doorrijden in hun bekende tempo. Vlak achter Baexem troffen we ineens de snelle groep weer aan. Nu had Wil v. Montfort een stoeprand geraakt en alle twee zijn bandjes hadden de geest gegeven. De B-groep reed rustig verder want er waren genoeg monteurs aanwezig om dit klusje te klaren. Het werd nu eventjes rommelig, want bij onze groep waren er ook een paar rijders die meenden dat het tempo hier ook opgeschroefd moest worden. Snelheden van boven de 34 zijn echter niet de bedoeling, dus riep John de mannen vlug weer tot de orde. Toch moeten we ervoor waken dat we niet weer in de oude fout vervallen en te snel willen gaan rijden in deze groep. Een gemiddelde van ruim boven de 30 is eigenlijk te snel voor deze groep. Zonder problemen bereikten we alweer Echt, waar iedereen tevreden huiswaarts ging. Hoe het de "snelle" mannen is vergaan zullen we nog wel horen.

Het Fluitend Hert

DONDERDAG 15 AUGUSTUS, STRAMPROY

A-Groep

Veel volk en ook weer twee groepen. De eerste groep Jan Laugs, Pieter-Jan, Roger Vergooszen, Peter, Jo, Roger, Wil, Chris, Geert, Paul, Johan en Bart beet het spits af en kwam al snel op stoom. De kilometers vlogen onder de wielen door en omdat er onder in de beugel werd gekoerst, snelden we voorbij de afslag naar Ell. Niet getreurd, want volgens Marianne Vos in het blad Fiets kom je altijd weer thuis en is af en toe "verdwalen" best lekker. Niemand wierp zich op en dus draaide Jo af naar Tungelroy. Daarna Swartbroek en daar rechts weer naar Ell. Bij Kelpen achterhaalden we de andere groep en het was d'r op en d'r over. Even voorbij Baexem zag de kop een vluchtheuvel op het fietspad te laat. Wil kon niet meer corrigeren en knalde met zijn nieuwe Carrera vol eroverheen. gevolg: Voor en achter lek. Met vereende krachten was het leed gelukkig snel geleden. Ondertussen was de andere groep ons alweer gepasseerd. Daarna weer in volle galop verder. Fred had van groep gewisseld en reed vervolgens ook nog lek in Grathem. Na dit oponthoud ontplofte het natuurlijk op de maasbrug maar na een hergroepering werd de laatste lus over Stevensweert en Ohé en Laak genomen. De laatste akkoorden werden op de brug in Echt gespeeld waarna de rust eindelijk wederkeerde. Links en rechts namen mannen afscheid en op het Hingen hadden we toch 72 km op de teller en ook een deftig gemiddelde. Ik heb het nu weer eens ervaren maar de risico's nemen toch wel fors toe bij deze hoge snelheden over fietspaden die daar niet op berekend zijn en ook door medeweggebruikers die deze snelheden ook verkeerd inschatten; ik hou mijn hart vast voor de nabije toekomst. Roger en Jo wipten nog heel even bij Steffannie binnen en toen ook snel naar huis want het werd al snel donker.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

Van Jan Laugs vernomen dat hij ook heeft meegereden in de rit naar de Fromberg. Hoe Jan het flikt om zo onopgemerkt mee te fietsen moet hij maar eens vertellen, want het is al de tweede keer dat hij niet genoemd werd in een verslag. Een teken dat hij zich uitstekend weet te verstoppen in de groep. Volgende keer ook maar eens kopwerk doen, Jan, dan zien ze je misschien.

ZATERDAG 17 AUGUSTUS 2013, FROMBERG, GOUDSBERG

Veel volk: Henrie, Har F, Har V, Ton, Jo, Paul, Henk, Fred, Roger, Theo Jacobs, Annie en Peter, Cor, Geert, Wil van M, ene Harald van Maaseik, Bart en Leon bevolkten het village départ. De route was bekend en dus kon met een stevige bries op de neus richting Sittard gestuurd worden.

Leon en Annie beten het spits af en met een voor iedereen goed te volgen tempo ging het crescendo. De klim door het veld achter Munstergeleen werd in gesloten formatie gedaan mvv. van Leon die licht vooruit reed. Uiteindelijk doorgestoken naar kasteel Hoensbroek alias Castle of Love dit weekend. Har F kreeg het nu moeilijk en gaf aan dat we doorkonden. We lieten hem echter weer in de wielen komen maar zo rond Klimmen draaide hij af; net als Henrie die zo rond Weustenrade/Retersbeek de boeg van zijn slagschip ook weer richting Nieuwstad laveerde. Via Termaar reden we de prachtige afdaling naar Schin op Geul, tenminste voor wie daar oog voor heeft. Links over het spoor, verder nog eens over de spoorlijn en de weg volgen tot aan de grote weg en daar linksaf naar de voet van de Fromberg.

Jo was als kopman de afslag voorbij gereden en draaide als laatste richting Fromberg. Achter hem kwam niemand meer...dacht hij. Fromberg beklommen en weer afgedaald, T-splitsing rechtsaf naar Ransdaal en daar uitgebald en daar met de eerste groep gaan wachten op de rest...die niet meer kwam. Henk draaide terug om poolshoogte te nemen maar kwam onverrichterzake terug. Als in de Bermuda Driehoek was de rest verdwenen. We stelden nu pas vast dat Leon Renet niet bij ons was; als beste klimmer had die toch bij ons moeten zijn, wellicht had hij malheur gehad maar Henk had ook hem niet meer gezien. Uiteindelijk onze weg vervolgd en via Walem de Goudsberg afgedaald naar Valkenburg voor de klim over de Stoepert/Ravensbos. Daarna naar Spaubeek voor de laatste klim Stammenhof.

Daar werden we weer herenigd met de verloren gewaande collega's. Boven werd stevig gediscussieerd over het wachten op elkaar enzovoorts. Beide groepen hadden op andere plekken staan wachten en uiteindelijk hun weg vervolgd. Ook na de samensmelting bleek dat Leon en Peter ontbraken, iets dat Annie ook was ontgaan. Een sms gaf uitkomst dat deze twee via een alternatieve route huiswaarts aan het koersen waren. Er was iets met een verloren bidon en daardoor de groep uit het oog verloren. Enfin, we konden door en we zetten er flink de sokken in. Aan de meet gingen de meesten gelijk naar de teambussen voor een welverdiende douche en andere afspraken later op de avond. Fred, Roger, Wil en Jo evalueerden nog even na bij Steffanie onder genot van een lekkere pint of iets anders. Even later verscheen Leon Renet, al gestreken en gesteven, om ons even bij te praten. Hij had in Schin op Geul zijn bidon inderdaad verloren en daardoor de aansluiting gemist. Nu onze dorst en onze nieuwsgierigheid waren gelest, was het voor ons ook tijd om op te krassen.

A Vous Hilversoem De Razende Reporter

Aanvulling verslag rit Fromberg 17 augustus

.....bij de afdaling richting Schin op Geul verloor Leon een bidon en die rolde vervaarlijk richting Peter die aan het dalen was. Het was remmen geblazen en de vaart was eruit. De groep verdween rechts uit zicht. Leon stopte, moest te voet klimmen om zijn bidon op te rapen. Peter probeerde de groep te achterhalen om te waarschuwen dat Leon achter was. Echter bij het eind van de daling naar rechts bleken twee mogelijkheden te zijn die de groep had kunnen nemen. De groep was compleet uit beeld en toen was het kiezen geblazen. Peter ging eerst rechtdoor, bedacht zich en vroeg aan terrasangangers of zij een grote groep fietsers voorbij hebben zien vliegen. Dit bleek het geval te zijn en zij wezen ons naar de grote weg die richting Valkenburg gaat. Daar aangekomen was niemand te zien. We hadden links moeten afslaan en dan even verder weer links richting Fromberg, maar ja de route vlekkeloos kennen is niet ons beider sterkste punt. Besloten werd om maar een belletje te doen naar de groep. Annie werd geïnformeerd over dit malheur maar zij had de voicemail aanstaan. Toen besloten Leon en Peter om zelf de route te vervolgen met een paar in de buurt liggende klimmetjes. Leon had zin in de Keutenberg maar omdat we richting Valkenburg koersten werd het de Sibbergrub en de Cauberg. Afdalend via de Brakkeberg werd besloten om de Kleversberg te nemen in de hoop

dat we in Schimmert de groep weer tegen zouden komen. Ijdele hoop bleek achteraf. Toen maar koers gezet naar huis. Volle patat werd gas gezet en via Spaubeek, Munstergeleen, Sittard, Nieuwstad, Susteren-Heide en Sleek bereikten we om 16.45 uur het Hingen. Met 87 km hadden we wel de kilometrage bereikt van de oorspronkelijke route en met vier beklimmingen. Weliswaar niet de geplande heuveltjes maar toch. Even later kwam de groep op het Hingen aan en bleek dat wij hen net voor zijn gebleven.

Mede reporter van de dag: ISAAC

Zondag 18 augustus

Dood of de Gladiolen

Om 07.30 hadden 2 rijders, Michel en Fred de presentielijst getekend en vertrokken voor het geneutraliseerde deel van de toertocht naar Limbricht. Bij het kasteel van Limbricht werd ingeschreven. Na ontvangst van het polsbandje en een snack nam het spektakel zijn aanvang. In het koersboek stond dat de renners 1.287 hoogtemeters voorgeschoteld zouden krijgen. Achteraf de benen voelend kan dit wel kloppen. De afstand van de toertocht die we zouden afleggen bedroeg 115 km, bij het bepalen van de afstand hebben ze waarschijnlijk een Belgische landmeter opgetrommeld, toen we weer in Limbricht waren stonden er vanaf Limbricht 130 km op de dagteller. Het aangeven van de route was prima, de pijlen waren goed zichtbaar aangebracht en op enkele gevaarlijke oversteekpunten stonden verkeersregelaars. De eerste uren viel er hier en daar een spatje regen, na de bevoorrading waren de weergoden ons niet meer zo goed gezind. Het begon te regenen en de meeste tijd bleef het regenen. Na een van de klimmetjes de regenjasjes aangedaan en verder. Dit bracht ons uiteindelijk weer in Limbricht waar de rondemissen al voor ons klaarstonden om de Gladiolen aan ons te overhandigen. Na het nuttigen van een consumptie werd het laatste stuk van de tocht met de Gladiolen afgelegd. Bij thuiskomst stonden er ruim 150 km op de teller. Een warme douche stond als volgende op het programma.

De Natte Reporter

Fred Knoops

Bij deze het verslag van de toertocht de dood of de gladiolen, de 90 km. Versie.

Ton en Chris wilde het nog eens een keer meemaken om met de gladiolen trots naar huis te fietsen. Zondagmorgen afspraak gemaakt tussen Ton R. en Chris H. Hier en daar wat tegenwind en enkele regendruppels. Vol ambitie ingeschreven op het depart. Vanaf het kasteel Limbricht vertrokken we, het was nog wat wennen aan de pijlen maar eenmaal warmgedraaid verliep het uitstekend. Ton nam resoluut de kop, ook omdat hij zich helemaal gefocust had op de pijlen wou ik hem niet in het vaarwater komen. Hier en daar nog een kleine discussie is het links of rechtsom, maar de organisatie had goed de route gepeild. Voor dat we het wisten met toch wel heel veel hellingen op zo'n kort stukje stonden we in Schin op Geul op het station de rustplaats. Hier troffen we nog Michel S. en Fred K. die voor de 115 km gingen. Op de rustplaats gegeten en gedronken als een kameel en vol goede moed weer verder. In Wolfshagen bij de beklimming van de Holenweg beklimming no. 18 vonden de weergoden het wel welletjes en het droge weer was voorbij. Nadat we beklimming

19 de Boompjesweg in Oirsbeek hadden voltooid begon het steeds harder te regenen, maar hier werden de regenjassen aangetrokken en in vol galop richting de klim op Kollenberg in Sittard, dit was dan ook de laatste beklimming. Helaas zijn we de gladiolen niet meer gaan ophalen bij de finish, ze zouden de regen niet hebben overleefd. Het was een heel mooie tocht van 90 km en wel met 20 veelal onbekende beklimmingen/wegen en wel heel veel bochten.

Geen gladiolen

Grand Plateau moest zelfs op de kleine molen.

Gr. Grand Plateau.

MAANDAG 19 AUGUSTUS

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

KNOOPPUNTEN BRUNSSUM

Geen hoog gemiddelde, maar wel veel plezier.

De vakantie is voorbij, dus de gastrijders waren vandaag niet aanwezig. Daarom stonden we deze maandagmorgen weer met 9 vaste deelnemers, Wil en Wil, Har en Har, Jan, Piet, Geert, Lex en John. Fred had gisteren de Gladiolen gefietst, dus die moest vandaag rust nemen en Hub moest jammer genoeg werken. Wil had een knooppuntenroute uitgezocht die ons over Duits gebied richting Brunssum zou brengen en van hieruit via Hoensbroek weer terug naar het Hingen. Vol goede moed werd er vertrokken maar in navolging van de "grote" jongens werd nu ook meteen het eerste knooppunt gemist. Dit was echter geen probleem, want we wisten dat we richting Saeffelen moesten rijden, dus via Dieteren hierheen. Nu wisten we de punten wel goed te vinden, al is het in Duitsland wel af en toe wat moeilijk want soms staat het zelfs achter de splitsing. Rustig rijdend werd de route gevolgd. We kwamen op weggetjes waar de meesten van ons nog nooit waren geweest. Zo kwamen we ook bij het wildpark in Gangelt, waar Jan bij het draaien omdat we weer eens een knooppunt wat laat hadden gezien, een tak in zijn voorwiel kreeg waardoor hij erbij ging liggen. Gelukkig zonder schade en zo konden we verder. Wel was er af en toe een stukje onverhard maar omdat voor de Pensionado's het gemiddelde totaal geen rol speelt, maalde niemand hierom. We reden langs de vliegbasis in Teveren waar we de grote Awacs vlak bij ons zagen staan. Over allerlei binnenweggetjes door een prachtig natuurgebied kwamen we aan in Brunssum op de hei. We kwamen terecht op de golfbaan waar de ballen ons om de oren vlogen. Gelukkig hadden we allemaal onze helm op. De weg was pas weer opgeknapt met verse kiezelsteentjes, dus hier was het wel eventjes goed uitkijken geblazen. Via de Zevenheuvelenweg en binnendoor over de hei kwamen we bij een prachtige rustplaats, die ons getipt was door Lex. Een prima gelegenheid, de Schrieversheide, Een geweldig panorama en heerlijke koffie en vlaai, dus de rustpauze lieten we ons goed welgevallen. Ook vielen er nu enkele druppeltjes, maar onder het brede afdak hadden we hier totaal geen last van. Na de welverdiende rustpauze was het weer droog en vervolgden we onze weg. Totaal onbekende kleine binnenweggetjes, lopend een brede spoorweg over en meer van dit soort dingen, maar bovenal, iedereen vond het prachtig. Op een gegeven moment kwamen we weer terecht in Millen maar toen begon de lucht toch wel te betrekken. Boven Nieuwstadt hing een inktzwarte lucht dus er werd besloten om zo snel mogelijk huiswaarts te rijden. Het tempo schoot omhoog maar toch werd er goed op gelet dat we niemand kwijtraakten. Langs de boerenbond en toen richting John, want hij had de groep uitgenodigd om bij hem thuis een stukje vlaai te komen eten. Het lukte net niet zodat we toch nog een paar druppeltjes meepikten, maar echt nat waren we hier niet van. We streken allemaal neer bij John achter op het terras en hier werden we voorzien van koffie en vlaai. Hierna werd er nog een palmpje gedronken en na een tijdje was de bui over en scheen het zonnetje weer lekker. Jammer genoeg moesten ze toch weer opstappen en iedereen ging tevreden weer naar huis.

Het Fluitend Hert

Donderdag 22-8-2013, Bocket, Oirsbeek en nog van alles

Help-hulp-halt.

Waar gaat het naartoe, het mooie verslag van de rapporteur van vorige week is duidelijk niet aangekomen.

Belangrijke kleppers van vorige week donderdagavond bleven in de wachtkamer zitten, en lieten de mannen van half zeven mooi vertrekken. Wat de route betreft ging het voortvarend, alleen in Waldfeucht een klein ommetje gemaakt, voor de rest hebben we alles via onze voortreffelijke functionerende navigator Zef Laughs de route afgeragd. Halverwege koers werd al eens een balletje opgeworpen moeten we zo verder.

Toen hadden we onze tempo beul Fred S. al afgestaan aan de volgers maar effe later koos Ton R. eieren voor zijn geld en bleef ook wachten op de volgers.

Door deze actie van Ton ging het kwartje vallen, in de koers kwam er een overleg op gang hoe we volgende week iedereen nog enthousiast houden voor de groep van half zeven. Afspraak, we hebben een wegkapitein alla John V. en er gaat meer met verstand en 2 km gemiddeld langzamer geracet worden, en op de top van een col wordt er collegiaal gewacht tot de laatste boven is.

Dit overleg is stand gekomen door Roger D. - Zef L. - Michel S. - Roger V. - Bart R. - Chris H.

Laten we hopen dat dit verslag de doorslag zal geven voor het doen slagen van de groep van half zeven, en eenieder die twijfelde om mee te gaan in de toekomst met de groep met veel plezier uitgenodigd is bij deze.

Groet.

Le Grand Plateau.

De snelle jongens, Roger, Bart, Fred, Chris, Ton, Michel, Roger Vergooszen en later nog Sef Laugs vertrokken even eerder dan de rest. Dit waren Wil van M. Wil H., Har v/d V, Har V, Jo, Annie, Peter, Henrie, Cor, Har F, John, Schoonzoon van Jan S, Jan S zelf en Jan Laugs (kopwerk gedaan en dus opgemerkt. De route was niet te ver uit de buurt maar omdat we daar niet veel komen toch redelijk onbekend. We lieten John dus de kastanjes uit het vuur halen vooraan. Hij hield keurig zo'n 30 km/uur aan en zo ging het lekker vooruit. Ergens voorbij Kievelberg maakte Fred de oversteek naar de buik van groep 2. Via Hastenrath, Susterseel naar Jabeek en dus weer op het Hollands. Zo langzaam kregen we de wind op de neus en na de afdaling van de Beukenberg rechtsaf de voor velen onbekende klim naar het plateau van Puth. In Puth had ook Ton de pijp aan Maarten gegeven vooraan en had zich laten terugzakken naar groep 2. Dan nog via Puth en zo door het veld bergaf naar Munstergeleen en Sittard. Daar nog een alternatieve route langs het station: "we zullen toch niet met de trein gaan dit keer" zag je menigeen denken. Maar nee, dat kwam goed en na wat geslalomd zaten we weer op de weg naar Nieuwstad. Henrie afgezet en door naar Susteren. Ton thuisgebracht en weer verder. Richting boerenbond werden nog even de duivels ontbonden maar daarna was het Schluss. Iedereen trok zijn plan en sommige plannen leidden naar het terras bij Steffanie. Er was nog een kleine valpartij te melden in de Kalverwei waar de schoonzoon een buizenstellige over de weg verkeerd inschatte en even "onvrijwillig afstapte". De versnaperingen smaakten prima en met dit verlengde zomergevoel gingen ook wij huiswaarts.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

ZATERDAG 24 AUGUSTUS 2013, NIDEGGEN

De nieuwe formule voor de langere tochten blijkt een daverend succes. Maar liefst 17 deelnemers meent de redactie doorgekregen te hebben. De tochten hebben behalve de hele afstand ook een kortere versie. En zo kon het dat zeven mensen voor de korte versie tekenden maar dat ook voor de hele afstand van 180 km, de oplettende lezer weet het al, maar liefst tien mensen aan het départ stonden. Op dit moment hebben we nog een mystery-guest maar via Facebook loopt het onderzoek naar de naam van deze laatste onbekende. De deelnemers "kort": John, Har F, Michel, Bart, Paul, Har

v/d V en Har Valkenburg natuurlijk (de mystery guest). De deelnemers "lang": Annie, Peter, Henk, Jan en Sef Laugs, Jo, Leon, Roger, Fred en Wil van Montfort. Met zoveel mensen is zo'n lange tocht veel levendiger en dat geeft toch gelijk meer moraal. Leon en Wil nestelden zich gelijk op kop en van de stevige tegenwind leken zij geen last te hebben. Via de bekende wegen naar Tripsrath en Prümmeren maar daarna kwamen we voor de meesten op ongekend terrein. Jo dirigeerde met behulp van de nieuwste Garmin (volgeklad A4-tje) de troepen door illustere plaatsen als Flöverich, Setterich en zo verder. Voor de neutrale lezer is het misschien handig voor de oriëntatie om te zeggen dat we door die dorpen naar de elektriciteitscentrale van Eschweiler reden. Even voor Langerwehe namen we afscheid van de deelnemers aan de kortere versie. Op Facebook las ik al dat ze de "Indemann" gevonden hebben en dat ze de bruinkoolgroeve hebben bezichtigd. De anderen dus verder naar Langerwehe en daar rechtsaf naar Schevenhütte over een mooi fietspad richting het uitgestrekte Hürtgenwald. Het schijnt dat je ook naar het stuwmeer in het bos kunt fietsen en dat dat een prachtig uitzicht heeft. Misschien volgend jaar eens een ritje naartoe plannen (Ik schat 120 km). In Schevenhütte linksaf het bos in voor een klim van een paar kilometer. Dus terugschakelen en voor het eerst vandaag op het kleine blad. De een verteert dat duidelijk beter dan de ander. Dus na deze kilometers rechtsaf een kleinere asfaltweg op die ons dwars door het bos voert met constant op en af maar het blijft altijd een prachtig stuk van de route. Eenmaal aan de andere kant van het bos ben je plots in een heel ander landschap met diepe dalen en mooie begroeide hellingen. Via enkele kleine wegen langs de TV-mast aldaar dalen we af naar Untermaubach en daar rechtsaf naar Obermaubach voor onze afspraak met de Brandenburg aldaar. Het was weer hard labeur deze vijf verschrikkelijke kilometer maar doordat we elkaar in het zicht hadden en hielden, gaf dat wat extra moraal en werd de klus geklaard. En boven op de Brandenburg vielen helaas ook de eerste druppels waardoor de afdaling naar Nideggen er nat bijlag. Normaal kun je daar de fiets lekker laten lopen en kun je mooi naar beneden zoeven. Nu was voorzichtigheid geboden en zo kwamen we zonder kleurscheuren beneden. We hadden de burcht Nideggen al gespot, majestueus liggend op haar hoge rots. Nu was het alleen nog zaak om er naartoe te klimmen. Dus nog even op de pedalen en bij het bordje Stadtmitte naar Kaffee und Kuchen. Surprise Surprise, Frits Verheesen was ook in Nideggen met de fiets. Hij was vanuit Sechtem vertrokken en na wat gepraat te hebben, vertrok hij weer huiswaarts voor andere verplichtingen. De Kaffee und Kuchen smaakten voortreffelijk en bij het vertrek was het ook nog opgehouden met regenen. Na een vijftiental minuten begon het echter weer te regenen en dat heeft geduurd tot in Straeten drie uur later! Het viel werkelijk met bakken uit de lucht maar omdat het niet koud was, deerde dit ons eigenlijk niet. Maar leuk is anders, dat moge duidelijk zijn. In Gürzenich miste Jo de weg naar Mariaweiler waardoor we, G..miljaar, toch in Düren verzeild raakten. Bij de eerste grote weg weer linksaf richting Jülich was in elk geval in de goede richting en na een paar kilometer stond Mariaweiler gelukkig op zo'n rood fietsbordje aangegeven. Via hetzelfde paadje als een paar jaar geleden met Henk en Rick kwamen we in Mariaweiler en regen we vervolgens de dorpjes aaneen. Schophoven is inmiddels ook slachtoffer geworden van de bruinkoolhonger en er lag een gloednieuwe asfaltweg om het plaatsje heen. Het regende nog steeds pijpenstelen en de wegen stonden gewoon blank. Het moge duidelijk zijn dat we geen "vaam" meer droog hadden aan ons lijf maar we bleven in een deftig tempo doorsjeesen. Uiteindelijk kwamen we via Gereonsweiler in Lindern waar Sef het navigeren overnam. Het werk van Jo zat erop en of we nu via Utherath of via Süggerath zouden rijden, dat maakte niet meer uit. Even voor Straeten dan toch het gehate "lek". Jan had voor panne, Sef deparneerde zijn broer en licht kleumend weer verder. Een paar honderd meter verder had Jan weer lek. Weer een nieuw bandje en al meer kleumend weer verder. Een paar honderd meter had Jan weer lek. Nu werd het toch te gortig. Wil bood al een nieuwe buitenband aan terwijl Jo de buitenband van Jan eens bekeek. Binnen een paar tellen had hij de glassplinter die alle ellende veroorzaakte gevonden en kon de band weer opgelegd worden. Gelukkig bleef het daarbij en het laatste stuk werd het zelfs droog. Zo droog dat het zelfs verantwoord was om bij Steffanie nog even te evalueren. Werd het toch nog een leuke afsluiting van een mooie rit in apocalyptische omstandigheden.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

Verslag van de B-groep.

Na het voortreffelijke voorwerk van de mannen van de A-groep was het inderdaad even voor Langewehe afgelopen met de pret. Zeven mensen draaiden af nadat ze de 10 geweldenaars succes hadden gewenst. Via een klein geitenpaadje dat door John gevonden was kwamen we terecht op de route naar het uitzichtpunt. Werkelijk indrukwekkend wat hier tot stand wordt gebracht. Na een korte pauze om dit te bezichtigen ging de rit verder via de bekende weg. Paul en Michèl namen de honneurs waar en in een lekker tempo ging het richting Linnch. Binnendoor bij Brachelen bracht ons op de route naar Würm en zo door Straeten richting Waldfeucht. Het liep voortreffelijk en zo kwamen

we even na half een met ruim 120 km. op de teller weer terug op het Hingen. In tegenstelling tot de groep van de lange afstand hebben we nauwelijks regen gehad. Slechts enkele druppeltjes, maar toen we eenmaal binnen waren begon het opeens met bakken uit de lucht te vallen. Over geluk hebben gesproken!!!

Het Fluitend Hert

Het gat van Inden

MAANDAG 26 AUGUSTUS

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

GRASHOEK-NEDERWEERT

Na de pittige ritten van afgelopen zaterdag (Nideggen) en zondag (Eddy Merckx Classic), stonden er toch weer 10 pensionado's klaar. Wil en Wil, Har en Har, Jan, Piet, Geert, Lex, John en Fred. Er werd besloten om er een vlakke rit van te maken. Har v.d. Vorst werd gebombardeerd tot wegkapitein en hij zou ons richting Grashoek laten rijden. Wil v. Montfort, die schijnbaar niks meer voelde van de toch wel straffe rit naar Nideggen, nam meteen de koppositie in en de hele route is hij hier niet meer weg geweest. In het begin vergezeld van Har v.d. Vorst die ons richting Neer en zo binnendoor naar Echel en Beringe liet rijden. Toen via Grashoek richting Helenaveen en naar Deurne. Har werd vooraan afgelost door Jan en zo ging het via Neerkant richting "Mijl op Zeven", onze vaste rustplaats als we in deze buurt zijn. Hier lieten we ons de vlaai en de koffie goed smaken. Jan zorgde ook hier dat hij dit keer wel weer opgemerkt werd want hij droeg opzichtig een dienblad vol lekkers rond. Na de welverdiende rust, waarbij de sterke verhalen weer loskwamen, ging het via een nieuwe route richting Nederweert. Op het industrieterrein was het eventjes zoeken naar de juiste route. Via een fietspad naar links, toen over de grote weg terug naar rechts en daarna weer naar links kwamen we uiteindelijk uit in Schoor. Langs het kanaal werd, zoals gewoonlijk, het tempo weer opgeschroefd. Maar John is ook bij de Pensionado's onverbiddelijk. Hij riep de hardrijders meteen tot de orde wat tot gevolg had dat hij nu zelf op kop moest rijden. Met de wind in de rug toch maar een tempo van 30, hard genoeg voor deze oude kleppers. Vlak voor Wesseem reed Piet nog lek maar dit akkefietje werd vakkundig opgeknapt. Zo kwamen we ruim op tijd aan in St. Joost bij Paula, 110 km. op de teller en iedereen nog redelijk fris. Enkele versnaperingen en toen weer naar huis. Voor volgende week staat de rit naar Kevelaer op het programma. Iedereen die mee wil rijden is van harte welkom. Vertrek weer om 9 uur bij John. Wel zal het tempo aangepast worden want 165 km. is voor de Pensionado's toch ook een behoorlijke afstand.

DONDERDAG 29 AUGUSTUS

SWARTBROEK

Ideaal fietsweer, geen wind en een lekkere temperatuur, wat wil een mens nog meer. Zo dachten 17 Suisters op deze donderdagavond. Om half zeven was het de bedoeling dat de A-groep zou vertrekken, maar niemand maakte aanstalten om apart te gaan fietsen. Of het vorige week toch een beetje te heftig is geweest?? Dit betekende dus dat iedereen koos voor de B-groep. John en Hub gaven het tempo aan en dan komt het niet boven de 30. Gezellig keuvelend volgde iedereen gemakkelijk en John probeerde zelfs weer het doorwisselen, dat vroeger altijd perfect werkte, toe te passen. In het begin hadden de mannen echter geen zin in kopwerk zodat John zelfs na 15 minuten alweer voor de tweede keer vooraan zat. Tot op een gegeven moment Wil v. Montfort en Jo Vergoosen inzagen dat het zo niet kon. Ze namen de kop en hielden het tempo strak rond de 32 km. John, een echte B-rijder, liet geregeld tactisch een gaatje vallen want als de groep steeds mooi aansluit wordt het tempo automatisch weer opgedreven, wat echt niet de bedoeling is van de B-groep. Hierbij is het geen kwestie van niet **kunnen**, want met zoveel kilometers kan John best wat harder, maar het is niet **willen**, want we moeten ervoor waken dat we met de B-groep niet in de oude fout vervallen en alweer te hard gaan rijden. Dat het echt niet te hard ging bleek uit het feit dat halverwege de rit Roger en Paul de kop overnamen. Paul bleef vanaf nu op kop, wat dus ruim 25 km. zo bleef. Dit hebben we, zover ik weet, nog nooit meegemaakt maar de wonderen zijn dus toch nog niet de wereld uit. John zorgde dat het tempo niet te hoog werd en achter hem was het een gezellige boel, zo werd er gekletst in de groep. Via enkele voor de meesten onbekende weggetjes kwamen we aan in Grathem. Het tempo werd toch stiekem wat opgevoerd, maar John streek over zijn hart en gunde de heren dit plezier. Op de "Col de la Meuse" was het een genot om te zien dat we eens als een aaneengesloten groep naar boven reden. Met verstand komen we dus een heel eind. Vanaf Maasbracht was het toch nog eventjes doortrekken wat ervoor zorgde dat we in Echt aankwamen met een gemiddelde van 31 km., en dat met de rem erop. De grote mannen hebben zich dus voortreffelijk in kunnen houden, bedankt heren. Voor de winkel van Geurts ging het toch nog eventjes mis. Wat er precies gebeurde is niet helemaal duidelijk, maar Paul week uit voor Michèl en Jan had dit niet gezien waardoor hij achter tegen Paul aanreed. Hierdoor kwam Jan ten val wat hem een pijnlijke heup opleverde. Gelukkig viel de schade verder allemaal wel mee zodat toch iedereen op eigen kracht naar huis kon.

Het Fluitend Hert

ZATERDAG 31-8-2013, BARAQUE MICHEL

12 man vandaag onder wederom een zwaarbewolkte hemel waar al enkele spetters uit vielen om 8.00 uur. Annie, Peter, Henk, Jo, Leon, Frits, Har F, Roger, John, Paul, Wil van M en Bart. togen richting Klein Kuttingen.. waar ze nooit zouden komen. In Munstergeleen hield John het voor gezien, het ging niet en draaide af. De anderen hadden gelijk een vet probleem want Jo had het eerste deel van de route niet meer zo goed bestudeerd toen John aangaf dat de kortere lus tot Henry Chapelle ging. Nu door Epen en recht door tot de weg een zandpad werd en we terug moesten. In de afzink: Lek. Jo stond achter plat. Het was ondertussen al geruime tijd aan het motregen en het was geen pretje. Bandje omgelegd en terug richting Sippenaeken en Teuven. Daar weer even zoeken naar de juiste weg. Maar plots draaiden Roger, Paul, Frits, Har F, Bart en Wil af naar huis waardoor we nog maar met vijf waren. Nou ja, dan maar met ons vijven door. De weg vonden we gelijk en Henry Chapelle was nog maar vijf km verder. De weg liep ampetant omhoog en Annie en Jo voelden de benen al. De weg naar Welkenraedt en Baelen wees zichzelf en voor we het wisten waren we al op weg naar Eupen. O ja het regende nog steeds en het werd een beetje mistig. Gelijk de koe bij de horens gevat, dus de Baraque Michel op. Leon gelijk weg, Henk en Peter daarachter en op kleine afstand Jo en Annie. Naarmate we hoger kwamen werd de mist steeds dikker, reed Jo het gaatje dicht naar Henk en Peter en we kwamen af redelijk dicht bij de top. Op de laatste km moest Jo alsnog passen, had wat veel moeten geven om het gat te dichtten. Maar wat erger was: het restaurant was dicht. Snel wat gegeten en bergaf Annie tegemoet en linksaf naar Jalhay. Daar op de kruising was een ernstig motorongeluk gebeurd met volgens ons maar één slachtoffer. Maar in de afdaling kwamen zeker vier ambulances voorbij met alle toeters en bellen; er was duidelijk meer aan de hand. Richting La Gileppe besloten we door te rijden en niet meer te stoppen. Richting Bilstain sloeg de ketting van Jo vast

tussen het frame en de tandwielen voor. Met geen mogelijkheid kreeg hij de ketting eruit. In de regen met zo'n malheur is het echt geen pretje. Maar na een minuut of vijf kwam er toch beweging in en met enkele krassen op het frame kreeg hij de ketting weer aan het rollen. Door Clerveaux, Froidthier en nu op de grote weg naar Aubel. Een flinke klim later waren we op weg naar de Planck en zo verder. In Margraten bij een tankstation hebben we nog wat te drinken en een Mars of zo gekocht. De Brakkeberg nog af en de Kleversberg omhoog en dan afdalen naar Spaubeek enz. De wind stond schuin tegen maar Henk en Leon deden het meeste werk, waarvoor nog bedankt overigens. Uiteindelijk kwamen we in Peij waar Jo nog eens lek reed, vóór dit keer. Nog maar eens een bandje omgelegd, handen als een kolenboer en snel naar Steffanie om daar op het terras te ploffen om een uur of vier, nee iets later door die lekke band. Na een kopje koffie, wat Jo is vergeten te betalen(volgende keer aan denken!) en na een paar lekkere versnaperingen snel naar huis en in bad. Wat een dag zeg!

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

BARAQUE MICHÉL (korte versie)

In gesloten formatie zou tot Henri Chappelle worden gefietst. Daar zou de groep zich in tweeën splitsten. Een groep zou doorrijden naar de Baraque Michéel en de andere groep zou hier afbuigen richting Echt. Dit verslag heeft betrekking op de deze laatste groep en wel vanaf de Belgische grens . Bij het naderen van de Belgische grens werd geïnformeerd hoe ver het nog rijden was naar Henri Chappelle. Aangezien niemand zich aan een voorspelling waagde- John werd node gemist- werd gezamenlijk nog een stukje doorgereden. In Teuven bogen Wil, Roger, Bart, Paul, Frits en Har af richting Slenaken. Dit zestal vervolgde zijn weg via de Lohrberg naar Mechelen. Op de terugweg werd er flink de sokken ingezet. Dank zij het kopwerk van de kleppers waren we in een vloek en een zucht in Valkenburg. Om niet dezelfde weg terug te fietsen ging het richting Meerssen. In Geulhem werd kort gepauzeerd bij een tankstation om een lokale regenbui te laten passeren. Daarna ging het weer in een straf tempo via Bunde en langs de Maaskant huiswaarts. Bij de "col du Canal" gaf Frits iedereen het nakijken. Hij perste hier een eindschot uit om u tegen te zeggen. Daarna was het lekker uitbollen en tegen 12.45 uur waren we op het Hingen met ca. 120 km op het tellertje. Lekker gefietst en ondanks de voorspelde regenbuien ook nog droog thuis gekomen.

Har Fijen

MAANDAG 2 SEPTEMBER

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

KEVELAER

De topper van de Pensionado's werd deze maandag verreden, de rit naar Kevelaer. Wat hebben enkele enthousiaste Suisters toch teweeg gebracht. Vorig jaar in april begonnen met 3 rijders, wisselende bezettingen maar wel steeds meer deelnemers. De rit naar Kevelaer van het vorig jaar werd gereden met 6 personen en nu, op deze mooie septemberdag, stonden er maar liefst 13 rijders klaar. De pensionado's groeien nog steeds. Aan het vertrek stonden de "vaste" deelnemers, 11 in getal, en twee gastrijders, Leon en Peter. Met de wind in de rug werd er koers gezet naar de linkerkant van de Maas. Een tempo van net boven de 30 en iedereen kon, zoals normaal is bij de Pensionado's, gemakkelijk volgen. Wil nam natuurlijk zijn kopplaats in en de meeste tijd werd hij hierbij vergezeld door Leon. Deze twee hebben zowat de hele weg van 160 km. op kop gereden. Uitstekende knechten, zo zouden ze ze in het profpeloton ook graag hebben. John was de routekapitein en met strakke hand dirigeerde hij zijn troepen over de Limburgse wegen. Door Venlo en zo naar Grubbenvorst, waar om kwart voor tien al mensen op het terras van Clevers zaten. Enkele Pensionado's vroegen om een extra pauze maar John was onverbiddelijk en zonder ijscoupe werd de rit vervolgd. In Lottum over met het veer en toen richting Arcen. John had voor de heenweg nog eens op de kaart gekeken en een nieuwe route gevonden die Walsbeck wist te

vermijden. Over een prachtige nieuwe route werd er naar Twistedden gereden en zo naar Kevelaer, waar we na 80 km. arriveerden. Opvallend was het gemakkelijke rijden van Lex, die met zijn nieuwe Ridley geen enkel centje pijn had. Wat een nieuwe fiets allemaal teweeg kan brengen. Eerst Piet met zijn Merckx en nu Lex met zijn Ridley. Voor Wil met zijn nieuwe Carrera geldt dit niet, want die rijdt altijd al de stenen uit de straat, op welke fiets dan ook. In Kevelaer werd er natuurlijk een kaarsje opgestoken en toen naar de “Kaffee und Kuchen”. Hier splitste de groep zich in tweeën, want enkelen vonden het buiten toch nog een beetje fris en zochten binnen een plekje. De echte bikkels zaten natuurlijk buiten op het terras en genoten van het lekkere zonnetje, de heerlijke “Kuchen” en het mooie uitzicht op de flanerende bedevaartgangers. Na deze welverdiende pauze werd de thuisreis begonnen, nu met de wind tegen. Maar de twee kopmannen deden nu ook weer voortreffelijk hun werk en zo kon de grote groep mooi uit de wind genieten van de prachtige natuur op deze terugweg langs de Duitse kant. John hield de teugels weer strak en zorgde ervoor dat het tempo voor iedereen goed te doen was. De aanwijzingen knalden als vanouds van achter uit het peloton en vooraan werd dit iedere keer uitstekend opgevangen, zodat we ons geen enkele keer hebben verreden. De klimmetjes bij Heyen en Dam deden voor sommigen, na deze toch wel lange tocht, effe pijn maar boven werd er zoals het hoort netjes gewacht. In St. Odiliënberg ging het eventjes mis. Piet raakte het achterwiel van Leon en daardoor kuste hij eventjes het asfalt. Gelukkig vielen de gevolgen mee en konden we onze weg gewoon vervolgen. Voorbij de camping in Montfort liet Lex zien dat zijn nieuwe fiets een voortreffelijke keuze is geweest. Met een splijtende demarrage nam hij afstand van de groep en langzaam zagen we het rode vestje in de verte verdwijnen. Wat een klasse na 160 km!!! Het bleek dat hij vooruit snelde om de koffie aan te zetten want het was de bedoeling dat we vandaag bij hem op de koffie zouden komen, maar nu in de goede betekenis. Op de Bosweg stonden de stoelen klaar op het terras en onder het genot van een heerlijk stuk zelfgebakken kwarktaart en een lekker bakje koffie werd de rit nog eens besproken. Jan had extra geluk, want omdat hij geen kwarktaart lustte werd hem een groot stuk aardbeinvlaai voorgezet. Mag ook wel na de pech van afgelopen donderdag. Lex, hartelijk gefeliciteerd met je verjaardag en bedankt voor deze prachtige ontvangst. Zo kwam er een eind aan deze alweer zeer goed geslaagde tocht en kunnen de Pensionado's langzaam beginnen aan het afbouwen van het seizoen. Er zal vanaf nu weer steeds vertrokken worden om 10 uur en de ritten zullen, afhankelijk van het weer, aangepast gaan worden.

Het Fluitend Hert.

AANVULLING DONDERDAG 5 SEPTEMBER

Op de Wilhelminalaan zat Ton nog achter ons, want Jo reed hem aan het stoplicht voorbij. De andere snelle mannen waren net ingeklikt want ze hadden moeten wachten voor het stoplicht. Hij heeft blijkbaar niet gezien dat wij rechtdoor gingen bij de Berkelaarsweg. Het tempo werd gelijk flink opgevoerd waardoor me name Jo gelijk op zijn adem trapte, nooit echt in zijn ritme kwam en uiteindelijk de mannen vooraan maande om een tikkie minder te doen. In Wesseem reed Chris lek, want daarom stonden we te voet. Want om tien minuten staan wachten alleen om de B groep te vragen welk terras te bezoeken, gaat zelfs Jo te ver. Chris loste zijn belofte in om erop toe te zien dat iedereen aan boord bleef. Maar ondanks dat werd telkens vooraan het tempo toch weer opgeschroefd waardoor bij Jo steeds een gaatje viel. Hij reed dan 37+ maar kreeg het niet dichtgereden, op waarde geklopt zeg maar. Uiteindelijk liet Roger zich de laatste kilometers uitzakken waardoor Jo zijn karretje kon aanhaken tot op het Hingen. De mannen uit de A groep hadden een puike conditie geëtaled, maar de razende reporter was even uitgeraasd.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

DONDERDAG 5 september

De Laak-Grathem

Wat was het ineens weer warm. Het lijkt wel Hoogzomer. Maar om te fietsen is het ideaal weer. Daarom stonden er ook alweer 18 dappere strijders klaar voor het vertrek. Dat het in twee groepen rijden een succes is blijkt wel uit het feit dat we nu, begin september, al net zoveel deelnemers hebben als het hele vorige jaar. Dus dit was een gouden greep. Ook nu weer eens aan het vertrek Rick Mehlkop en Alf v. Gemert uit Montfort, die duidelijk gekomen waren om weer eens met de snelle groep mee te rijden. Verder was hiervoor natuurlijk van de partij Chris, Roger, Wil v. M., Jan, en Ton. Bij het vertrek nam Jo ook nog vlug de oversteek naar de snelle groep, want hij voorzag dat de mannen wel weer eens niet de weg zouden vinden. Voor de langzame groep tekenden: Annie, Hub, Cor, Fred, Har v.d.V., Wil H., Roy v. M., Jan S., met Stefan, en natuurlijk John. Annie zette meteen de toon door in een rustig tempo te vertrekken. Dit werd voortreffelijk overgenomen door de anderen zodat het doorwisselen weer eens ouderwets in de praktijk gebracht kon worden. Het tempo bleef mooi rustig, eventjes boven de 30, en als er soms mensen waren die meenden dat het toch wel wat harder kon greep John onverbiddelijk in. Het is de bedoeling dat deze langzamere groep ook langzaam blijft rijden. Als men meent dat dit tempo te langzaam is kan men aansluiten bij de A-groep. In Stevensweert zagen we ineens Ton rijden. Hij had in Echt de verkeerde weg genomen en was daardoor zijn groep kwijtgeraakt. Daarom wachtte hij maar op de B-groep. In Thorn stond de A-groep ineens langs de weg. Of er pech was of dat Jo de groep had gestopt om door te geven waar hij na afloop eentje wilde gaan drinken was niet duidelijk. Na het tunneltje onder de autoweg door reden de snelle jongens weer voorbij en langzaam verdwenen ze uit het zicht. Ton bleef rustig bij de B. zitten, heel verstandig. In gesloten formatie werden de resterende kilometers afgelegd en mooi op tijd, net na 8 uur, kwamen we weer aan op het Hingen, waar Jo met zijn mannen al lekker op het terras zat. Enkelen schoven nog aan en de rest reed huiswaarts, want het is toch vlug donker op deze donderdagavonden.

Het Fluitend Hert

ZATERDAG 7 SEPTEMBER

Ulestraten-Biesenberg

Is het gedaan met het mooie weer? We hopen van niet. De voorspellingen voor deze zaterdag waren niet al te rooskleurig. Er zouden 's middags stevige buien komen. Toch waren er nog 12 dapperen die het aandurfd en om te gaan fietsen. Gemist werden de erkende regenrijders Michèl en Jo. Andere verplichtingen zullen hen wel hebben weerhouden. Wel aanwezig waren: Annie en Peter, Henk, Leon, Roger, Har V., Jan S., Cor, Ton, Paul, John en weer aanwezig na zijn valpartij Ralf Beunen. We begonnen met een paar druppeltjes regen, maar weldra was het droog en zo konden we heerlijk fietsen. De koppositie werd afwisselend ingenomen door de grote kleppers. Er werd mooi gewisseld en het tempo werd lekker stak gehouden. Op de beklimmingen moesten John en Cor natuurlijk eventjes passen, maar boven of iets verder op een kruising werd mooi gewacht. Het weer bleef prima, met alleen net voor Ulestraten eventjes een paar druppeltjes, maar nat zijn we helemaal niet geworden. De formatie bleef prima intact en zo begonnen we, na de beklimming van de Denneberg, aan de afdaling van de Slingerberg. Net voor het tunneltje hoorden we achter in de groep opeens een flinke knal. Het bleek dat bij Roger een spaak in het voorwiel de geest had begeven. Toch wel een vaker voorkomend euvel de laatste tijd. Met monteur Jan in de groep konden we natuurlijk met enige aanpassingen en de nodige voorzichtigheid verder fietsen. Roger besloot om te proberen om nog op tijd bij Math Salden te komen en boog daarom af richting Limbricht. De overigen reden, met de wind in de rug, huiswaarts. Het tempo werd behoorlijk opgevoerd, maar zelfs John gaf geen krimp. Op een gegeven moment stond het tellertje op 40 km., maar iedereen zat heel relaxt in de groep en kon goed volgen. Op de Col du Canal werd er natuurlijk eventjes geknald. De kopmensen kwamen hier niet onder de 40 en zelfs John kon in het begin dit tempo blijven volgen. Op 100 meter van de top moest hij echter passen en zag de rest gewoon doorknallen. Met de conditie zit het dus wel goed. Na 85 km. kwamen we weer aan op het Hingen en omdat iedereen andere verplichtingen had werd er dit keer niet afgesloten met een drankje maar ging iedereen netjes naar huis. De hele rit droog gebleven, dus de thuisblijvers kregen weer eens ongelijk.

Het Hijgend Hert (toch best wel pittig, die 5 beklimmingen)

MAANDAG 9 SEPTEMBER

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

MALPIE

De herfst is begonnen, wat duidelijk te merken is aan het weer. Toch waren er alweer 11 Pensionado's aan de start. De vaste deelnemers, met uitzondering van Wil v. Montfort, die alweer eens op vakantie was. Verder was er ook Henk Swillens, die het alweer eens wilde meemaken. John had, omdat de hei op dit moment zo mooi in bloei staat, een rit uitgestippeld richting de Strabrechtse heide bij Valkenswaard. Vol goede moed werd er begonnen richting Maaseik. Omdat de vaste kopman Wil niet aanwezig was werd deze taak overgenomen door de anderen. Om de beurt werd een tijdje kopwerk gedaan, wat resulteerde in een lekker tempo. Iedereen deed zijn werk en via de knooppunten reden we langs de kanalen richting Loozen en zo verder richting Lommel. Op een gegeven moment nam Henk de kopplaats in en dit beviel hem zo goed dat hij dit de verdere rit niet meer heeft afgestaan. Een geweldige vervanger voor Wil en hopelijk zullen we deze klasseman nog vaak aan de start zien bij de Pensionado's. Toen we eenmaal het kanaal verlieten kwamen we in een prachtig natuurgebied tussen Neerpelt en Valkenswaard. De karakteristieke Brabantse dorpjes Schaft en Borkel, met hun hobbelige klinkerwegen, werden doorkruist. Piet vond dit niet zo prettig want hij had nog behoorlijk last van zijn geblesseerde schouder. Hierna kregen we het geweldige natuurreservaat de Malpie met zijn mooie heidevelden en vennen. Het tempo werd aangepast aan de natuur, want we wilden hier toch ook wel van genieten. Op het eind van dit gebied kwamen we uit bij de Venbergse Molen, maar jammer genoeg was deze uitspanning op maandag gesloten. De rit werd dus maar vervolgd en zo kwamen we, na het welbekende prachtige stuk over de volop bloeiende hei, uit in het plaatsje Strijp. Het plaatselijke fietscafé "De Hospes" was wel open en dus werd hier gestopt, met al bijna 80 km. op de teller. Dat het al herfst is bleek uit het feit dat sommigen een flinke kop warme soep bestelden. Deze smaakte voortreffelijk, evenals de traditionele koffie met vlaai die de anderen verorberden.

Na de welverdiende pauze werd de rit vervolgd via Soerendonk en Budel richting Weert. Zo kwamen we weer in bekende streken en via Altweertheide en Stramproy reden we huiswaarts. Een prachtige rit, mooi aangepast aan de natuur en in een lekker tempo gereden. Enkelen konden het toch niet laten en bezochten, na 130 km. gefietst te hebben, nog eventjes café 't Heukske in St. Joost.

Het Fluitend Hert

DONDERDAG 12 SEPTEMBER

BERG a/d MAAS

De herfst is nu toch echt begonnen. Gelukkig was het op deze donderdagavond om 6 uur weer droog, zodat toch nog 10 dapperen het aandurfd en om hun karretje uit de schuur te halen voor een kort ritje. Het waren voornamelijk de snelle mannen die vanavond op het Hingen present waren, dus het tempo werd meteen aangegeven door Chris. Na de beklimming van de "Col du Canal" lieten Ton en John een gaatje vallen, want om meteen met 35 weg te gaan was voor hen toch wat veel van het goede. De groep wachtte in Roosteren, want ze wilden de twee toch niet alleen laten rijden. Daarom werd er voor wat getemperd en John en Ton sloten aan en bleven netjes uit de wind, zodat het tempo toch nog heel acceptabel was. Zonder problemen werd Berg bereikt en toen terugdraaien met de wind in de rug. Natuurlijk werden er meteen wat meer kolen op de kachel gegooid, maar de groep bleef compleet ook al wees het klokje steeds ruim 35 aan. Zodoende waren we zeer vlug weer terug in Dieteren waarna op de weg langs de Doort de traditionele eindsprint werd gehouden. John liet zien dat hij nog wat over had en gooide de knuppel in het hoenderhok. Hij nam resoluut de kop en met een gangetje van ruim 45 stoven de mannen richting plaatsnaambordje. Natuurlijk denderde de hele groep over John heen en wie er als eerste Echt heeft bereikt, kon het Hijgend Hert, (behoorlijk hoge hartslag!!!) niet meer zien. Met toch een heel behoorlijk gemiddelde werd deze rit afgesloten. Er werd zeer collegiaal gereden en doordat de "snellen" iets temperden en de "langzameren" iets meer gaven konden we toch als een groep deze rit rijden.

Het Hijgend Hert

ZATERDAG 14 SEPTEMBER

Tocht Banneux-Redoute

De buienradar had ik niet geraadpleegd. Dit kan worden bestempeld als struisvogelpolitiek. Maar de tocht was gepland en Anja voegde nog toe dat er 's middags soms opklaringen zouden komen. Niemand aanwezig op 't Hingen! Ook niet die andere erkende regenrijder. Wat nu? Naar huis en alsnog met mijn dochter naar het handbal of toch maar doorzetten? Toen dacht ik aan het boek dat ik afgelopen week had gelezen van Frank van Rijn. Hij heeft in 90 dagen een fietstocht van 8.000 kilometer door China gemaakt. Wat stelt dan een nat tochtje naar de Ardennen voor? Ik bekeek de route nog eens en ging van start. Inderdaad een miezerig regentje, maar de kilometers gingen gestaag voorbij. Ik hield me aan de route, alhoewel ik tussen Gronsveld en Withuis een leuker weggetje nam. Eenmaal de grens over bij Withuis gaat het lange tijd in vals plat omhoog tot Battice. Bij Wegnez - nabij Peppinster - regende het opeens katten en honden, zoals de Engelsen treffend zeggen. Even schuilen en wat eten, waarbij ik merkte dat ik al behoorlijk door mijn proviand heen was. Bij de Aldi maar even inkopen gedaan (en geschuild). Met twee pakken appelsap vulde ik mijn bidons. Het bleef maar hard regenen en de moraal zakte enigszins. Het zeven kilometer verderop gelegen Banneux is misschien een goed keerpunt? Eenmaal boven was het echter redelijk droog. Voordat ik het wist was ik in Remouchamps. Daar gaat het echte werk beginnen: la Redoute. Ik heb hem toch al een keer of tien beklommen, maar hij wordt niet minder steil. Na Beaufays ging ik niet via Trootz naar Fleron, maar via Chaudfontaine. Hier heb ik geen spijt van gehad, want het was een prachtige afdaling, en een leuk plaatsje dat ik tot nu toe alleen nog maar van het bekende bronwater kende. Na Fleron heb ik even moeten zoeken en een klein stukje omgereden, maar al spoedig zat ik in Visé. Het had al een uur niet geregend toen ik in Bunde in een tankstation even moest schuilen en maar meteen een energiedrankje nuttigde. Nog een flinke bui in klein Meers en toen ging het redelijk goed tot Gebrook. Hoeveel kilometer ik heb gereden weet ik niet want mijn Cateye kilometer teller is niet waterproof. Ik denk wel dat ik de vierde 200plusser van mijn leven in de benen heb.

MICHÉL

Verslag van de middagrit.

Vandaag stonden er 5 mannen en warempel 1 dappere vrouw aan het depart. Te weten Ton R. - Roger B. - Leon R. - Bart R. - onze jarige Annie en Chris H.

Er werd eens goed naar de blauwe wolken gekeken, en Annie was heel goed voorbereid, zij wist de route en wat heel belangrijk was waar de regen vandaan zou komen de eerste 2 uur. Er werd precies om half twee vertrokken met wat miezel regen, maar eenmaal in Echt was het voorbij. Er werd in goede galop gekoerst richting de Slingerberg, met de wind op de neus, onze Adelaar heeft maar twee pedaalridders naast zich gezien te weten Bart en Roger, en gedrieën met een pielverzet fietsend stonden we aan aftrap van 1' kuitenbijter. Deze werd goed verteerd, toen naar het kaske vd. Adsteeg,

hier werden de punten hetzelfde verdeeld door de berggeiten. Maar helaas in Meerssen hebben we gezocht naar de Raarberg maar helaas niet gevonden. Hier werd niet lang om getreurd, de koers wacht op niemand en zo trokken we door Houthem naar het Haasdal omhoog. Hier kwamen we weer op de route. Roger wilde nog ff de kuitenbijter Stammenhof opknallen, hij kreeg hier geen commentaar op en voor we het wisten stonden we boven in Puth van hier uit werd de route opgepakt, helaas door Sittard en hier vielen pas de eerste regendruppels dit duurde tot Nieuwstadt. Ton werd als eerste uitgezwaaid maar op het laatst had hij last vd. lekkende ketting. Zonder te brommen kwamen we opgedroogd met een mooi gemiddelde aan op het Hingen.

Vele fietsgroeten van

Le Grand Plateau.

MAANDAG 16 SEPTEMBER

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

Vandaag hebben de meeste Pensionado's een grote fout gemaakt door teveel af te gaan op de weersvoorspellingen. Om kwart voor negen regende het pijpenstelen en daarom besoten Wil en John om de rit niet door te laten gaan. Dit werd per S.M.S. doorgegeven aan de mensen waar we het nummer van hadden. 3 Personen konden we niet bereiken en deze drie stonden dan ook om 10 uur, in een heerlijk zonnetje, klaar op het Hingen. Eerst was er Lex, die het jammer vond dat de rit niet doorging en hij besloot om alleen te gaan fietsen. Net nadat Lex weg was kwamen Fred en Jan, die altijd op het laatste moment aankomen, de bocht omrijden. Zij besloten om samen een tochtje te gaan maken. Een juiste beslissing want de hele dag is het heerlijk weer gebleven. Een kort verslag van de rit van deze twee volgt hierbij.

Bij deze stuur ik je de gereden route van Fred en Jan. Startpunt : Hingen. Hierna Laak/ Stevensweert/ Maasbracht, Wesseem/ Thorn/ Ittervoort. Dan richting België. Verschillende knooppunten aangehouden om een richting te vinden. Hierbij kwamen we uiteindelijk in Dilsen/Stokkum aan. Vandaar uit naar Berg aan de Maas en met de veerpont over en huiswaarts. Bij aankomst thuis 100 km op de teller. Mooie route maar alleen wat veel wind en, het gemis van koffie/vlaai en gezelligheid.

Groeten Jan

DONDERDAG 19 SEPTEMBER

DIETEREN-ECHTERBOSCH

Nadat de pensionado's afgelopen maandag zo'n gruwelijke fout hadden gemaakt door de rit niet door te laten gaan, waren er dit keer 9 rijders die zich niet lieten beïnvloeden door de berichten van buienradar. Roger, Bart, Ton, Har V., Jo, Annie, Ralf, John en voor de eerste keer dit seizoen in een "gewone" rit Lex Quadvlieg. John gaf meteen aan dat hij deze keer graag wat minder hard zou willen rijden en iedereen stemde hier volmondig mee in. Bart, Ton, Ralf en Roger deden het kopwerk en natuurlijk gaat het dan toch in een straf tempo. De rest bleef netjes in het wiel en iedereen, ook John, kon goed volgen. Als het af en toe iets te snel ging werd dit doorgegeven en meteen werd er dan een tandje minder gezet. Zo werd dit ritje netjes in iets meer dan een uur afgelegd, wat betekende dat het uiteindelijk toch nog gemiddeld iets sneller was dan vorige week. Met verstand kom je een heel eind, blijkt maar weer. Af en toe wat temperen en een Higgend Hert dat geen gekke dingen doet, dan komen we een heel eind.

Het Fluitend Hert.

ZATERDAG 21 SEPTEMBER 2013,

SINT GEERTRUID

John, Annie, Wil van M., Jan L., Leon en Jo reisden op deze frisse zaterdagmorgen naar Mariadorp om de lus van 120 km te fietsen. Eerst vrij vlak op de rechteroever langs de Maas naar het zuiden naar Visé (dus niet aan de kant van de autoweg). Maar daar begon het dan toch duchtig op en neer te gaan waardoor we de benen gelijk konden testen. Na zo'n 25 km besloten we te splitsen. Annie en John vormden een koppel en de andere vier reden als kwartet verder. Wil en Jo wisten niet goed hoe de benen zouden zijn want Wil had twee weken fietspauze gehad wegens vakantie en Jo had vorige zaterdag toch weer gevoetbald. En als je op korte tijd je fietsbenen wil "verschangleren", dan moet je gaan voetballen. Donderdag was het nog niet veel soeps maar vandaag ging het eigenlijk boven verwachting. Jo mocht van Jan en Wil het tempo bepalen van het grupetto achter Leon, want die speerde er iedere klim als vanouds vantussen. We hoefden gelukkig niet al te veel terrein prijs te geven en zo bleef de vaart er goed in. Jo had om 15.00 uur een afspraak op het voetbalveld en hij probeerde op plekken waar dat kon, redelijk door te gassen. Het weer was inmiddels prima, weinig wind, een beetje zon, niet te warm en niet te koud. De controleposten lieten we uiteraard voor wat ze waren en zo vorderen de kilometers gestaag. Maar de laatste 1,5 à 2 uur was het parcours toch wel zwaar. Het bleef op en af gaan en omdat het sap langzaam uit de kuiten vloeide, werden de klimmetjes zwaarder en zwaarder. Maar we plooiden niet, geen kramp, af en toe eten en drinken zorgde ervoor dat we de man met de hamer slechts in de verte hebben gezien. Maar de laatste klim was een echte "hammer" die ons bijna te machtig was. Maar we hebben hem overwonnen, zij het dat we boven toch even hebben gerecupereerd. Daarna nog een paar keer vals plat omhoog richting Visé en dan de grote baan af langs Moelingen en weer "de paol euver" bij Withuis. Nog even de fietsen inladen, evalueren en nadat we geconcludeerd hadden dat het een mooie fietstocht was geweest, werden de auto's gestart en was het schluss. O ja, Jo was ruim op tijd om te gaan kijken naar het voetballen van Mark. Het hijgend hert zal, zo is de verwachting, een kleurrijk verslag geven van hun tocht.

A Vous Hilversoom

De Razende Reporter

VERSLAG VAN DE "LANGZAME" GROEP.

Het was inderdaad zoals Jo zo treffend schrijft, een pittige tocht. De hellingen kwamen in een niet aflatend aantal opzetten. Het was nergens echt vlak en de beklimmingen waren zwaar, maar wel heel mooi. In deze streek zijn we nog nauwelijks geweest wat ervoor zorgde dat we weer een heel aantal nieuwe "cols" op onze lijst konden aanvinken. Annie bleef netjes bij het Hijgend Hert en gezamenlijk reden ze de tocht in een lekker tempo. Dat het niet te langzaam was blijkt uit het feit dat we een hele riedel aan rijders onze kuiten lieten zien. Ook deze twee wisten alle beklimmingen te bedwingen en nergens moest er gebruik gemaakt worden van de benenwagen, ook op de laatste, gemene helling, niet, waar het toch behoorlijk druk was van de afgestapte rijders. We waren mooi op tijd binnen, ruim voor twee uur, dus we hebben toch niet zoveel verspeeld op de snelle jongens. Nog eventjes op het terras gezeten in Eisden en toen weer naar huis. Het was weer een zware, maar wel prachtige rit. Volgens mij is dit de mooiste toertocht die er is. Daarom is het jammer dat er zo weinig animo voor is.

Het Hijgend Hert

GOUDSBERG-NUTH

A depart om 13.30 uur stonden klaar Henk, Ton, Cor, Bart, Roger, Fred, Ralf, Peter, Chris en sinds lang weer eens Lyon. Een mager zonnetje toonde zich langzaam aan het firmament. En dat het de laatste dag van de zomer was, was ook te zien aan de kleding van de rijders. Sommigen nog in volledig zomer tenue. Anderen al in lange broek en shirt met lange mouw. Ook driekwartbroeken en armstukken deden het goed vandaag. Al met al een gekleurd gezelschap. Goed de rit dan. 80 kilometertjes met drie beklimmingen stonden op het programma. Dus op naar het zuiden. Met goede afwisselingen werden snel de kilometers tot de Adsteeg afgelegd. In een strak tempo werd deze opwarmende klim genomen. Boven keurig gewacht op allen. Toen met gezwinde spoed naar Valkenburg waar de Goudsberg wachtte. Velen hadden deze klim al lang niet meer beklommen. En zoals zo vaak zit het venijn in de staart. Lyon en Bart gingen met de eer strijken. Bovenop wachten en op naar Walem, Klimmen, Weustenrade en via Nuth richting Puth waar we de laatste klim van de dag verteerden, de Putherberg. Daar streden Lyon, Bart en Peter om de eer. Al met al werden de klimmetjes goed door iedereen verteerd en soms was daar als vanouds de helpende hand van Lyon voor nodig. Bovenaan nu eens niet rechtdoor maar rechtsaf. De mannen hadden geen zin in het lusje door Sittard, dus koers gezet naar Duitsland. Via Susterseel en Hastenrath naar Saeffelen. Daar gaf Cor aan het rustiger aan te doen en vandaaruit naar Monfort te

rijden. Met dit akkoord gasten de anderen door richting Waldfeucht. Na het klimmend gedeelte niet rechtdoor maar linksaf naar Koningsbosch. Bij de kerk rechtdoor en voluit naar Echt. Ton sloeg af bij de boerenbond, Lyon, Ralf en Chris gingen rechtdoor naar huis. De anderen via het bekende weggetje naar het Hingen. Daar werd door Bart, Henk, Roger, Fred en Peter de rit na besproken onder het genot van een drankje. Waarbij iedereen eerlijk op zijn merites werd beoordeeld. En eerlijk is eerlijk Michel (niet aanwezig vandaag) maakte met zijn eenpitter naar Banneux - La redoute daarbij de grootste indruk. Lekker gefietst en een duchtig gemiddelde.

Reporter van de dag,

Isaac

MAANDAG 23 SEPTEMBER

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

DUITSLAND-NEDERLAND

Het was geen interland die we gefietst hebben, maar wel werd er wel 10 keer de Nederlands-Duitse grens overgestoken. Op deze mooie maandagmorgen stonden om 10 uur weer 9 rijders klaar. De "vaste" deelnemers, Wil v. M., Jan L., Har F., John, Fred, Piet en Geert. Verder was er dit keer ook weer Peter W. en voor de eerste keer vanaf het vertrek bij John Sef Laugs, die we zeer zeker ook tot de echte Pensionado's mogen rekenen. Lex was op vakantie naar Portugal en Har en Hub moesten werken. Wil had een route doorgeseind maar omdat hij er vandaag niet bij was besloten we om dit te bewaren voor een andere keer. Sef bood aan om ons als welkomstgeschenk een route voor te schotelen. Natuurlijk was iedereen het hiermee eens, want een van de sterke punten van de Pensionado's is dat we nooit van te voren weten wat er op het programma staat. Sef toverde een prachtige route uit de hoge hoed. Via allerlei voor de meesten volledig onbekende weggetjes reden we richting Nieuwstadt. Van hieruit binnendoor naar Millen en Tudderen en zo naar Wehr. De Hillensberg werd dit keer beklommen door het veld en boven kwamen we, zoals het hoort, als een gesloten groep aan. Hierna ging het richting Merkelbeek en hier gebeurde er weer iets wat we bij de "reguliere" ritten nog niet hebben meegemaakt. John en Geert moesten in de klim een beetje terrein prijsgeven, maar boven stond iedereen netjes te wachten en toen de twee aankwamen werd er gewacht zodat ook deze twee mindere klimmers de tijd kregen om eventjes rustig een banaantje weg te werken. Na deze korte stop werd de koe weer bij de horens gevat en ging de rit verder richting Schinveld en zo naar de Zevenheuvelenweg. Via een nieuwe route door Landgraaf kwamen we aan in Rimborg waar de terugweg werd aanvaard. Door Gilrath en toen langs de Rode Beek, maar op een gegeven moment werd toch weer afgeweken van de bekende route en werden we door een mooi natuurgebied gevoerd. Op een gegeven moment werd de weg versperd door enkele Galloway-runderen die prinsheerlijk op het fietspad lagen. Dus werden we weer eventjes zandrouters, maar dat mocht de pret niet drukken. Vlak voor de rustpauze even paniek bij Wil v. Montfort, want opeens had hij slecht beeld. Bleek er een glas uit zijn bril te zijn gevallen. Eventjes terugrijden en gelukkig werd het ontbrekende onderdeel weer gevonden. Bij restaurant Hamacher werd plaatsgenomen op het grote terras. Een zeer kleurrijke dame kwam ons bedienen. Jammer genoeg hebben we geen foto's gemaakt, want het werkelijk een plaatje. De Kaffee und Kuchen was weer, zoals normaal in Duitsland, voortreffelijk en de sterke verhalen kwamen dan ook weer snel los. Met tegenzin werd er na een half uurtje toch weer opgestapt en Sef voerde ons via allerlei binnenweggetjes terug richting Nederland. Het was zelfs zo erg dat John, die toch overal redelijk de weg weet, op een gegeven moment ook het spoor bijster was en totaal niet meer wist waar we ergens zaten. Toch kwamen we netjes uit in Maria Hoop en zo ging het terug naar Koningsbosch waar we afscheid namen van Sef. Hartelijk bedankt voor de mooie rit en hopelijk zullen we je nog vaak aan de start zien op het Hingen. De rest besloot om Piet en Geert af te gaan zetten in Montfort waar we bij het Cafeetje aan de Kirk op het terras plaatsnamen. Omdat dit keer Geert de jarige was werden we alweer eens getrakteerd. Nogmaals proficiat met je verjaardag namens de Pensionado's.

Het Fluitend Hert

DONDERDAG 26 SEPTEMBER

HAAREN

En dat was dan alweer de laatste donderdagavondrit van dit seizoen. Gelukkig was het heerlijk weer, zodat 13 Suisters de moeite hadden genomen om deze avondritten netjes af te sluiten. Jo, Cor, Annie, Peter, Chris, Fred, Roger, Har F., Bart, Jan S., John, Hub en Henrie waren de deelnemers. Zoals gebruikelijk werd om half zeven gevraagd of er een "snelle" groep wilde vertrekken, maar alweer besloten de rappe jongens aan te sluiten bij de "langzame" groep. John en Cor, twee vaste rijders van de laatste groep, namen meteen de koppositie in en het tempo werd dus netjes op 30 gezet. De wisselingen verliepen prima totdat er op een gegeven ogenblik enkele snelle jongens de kop overnamen. Ze konden zich niet inhouden en dus ging het tempo alweer omhoog. Iedereen kon goed volgen maar dit is echt niet de bedoeling. Als er besloten wordt om in één groep te rijden dan betekent dat wel dat het tempo aangepast wordt aan de langzamere rijders. Vooraan werd er natuurlijk ingehouden zodat de groep toch netjes bij elkaar bleef en zo kwamen we na ruim een uur weer terug op het Hingen. Weer gemiddeld ruim boven de 30, dus er werd echt niet getreuzeld. Nu nog enkele keren op zaterdag met komende zaterdag de klapper "La Redoute". Als we de geruchten voor waar aan kunnen nemen zal er een grote groep klaarstaan om 8 uur voor de ritten naar de Redoute en de kortere rit naar Val Dieu. De weersvoorspellingen zijn prima, dus daarvoor hoeven we het dit keer niet te laten.

Het Fluitend Hert.

ZATERDAG 28 SEPTEMBER

LA REDOUTE

Zoals hieronder te lezen staat, ging het tot de afslag Val Dieu zo zijn gangetje. Het afscheid nemen van de drie dapperen viel een beetje in het water. Leon en Jo reden licht vooruit en besloten op een gegeven moment te wachten. Roger kwam ook aanzetten maar wist te melden dat we net de afslag Val Dieu voorbij waren en dat de anderen waarschijnlijk daar waren afgeslagen. Leon en Jo hadden dat bordje dus gemist. Even terug om polshoogte te nemen en inderdaad, niemand meer te zien. Wij dus verder de grote baan af naar Herve, een vals plat stuk weg waar geen eind aan komt. Dan rechtsaf, volgende grote weg weer rechts en bij de rotonde 3/4 richting "sur les vignes". Daarmee waren we van de grote weg af en denderden we al richting Wegimont waar het linksaf ging naar Olné. Rechtdoor naar Nessonveaux waar de klim naar Banneux begon. Om 11.15 uur waren we boven, te vroeg voor koffie en dus door naar de eigenlijke afspraak voor vandaag, La Redoute. In Remouchamps gunde een mevrouw ons een wel erg intieme doorkijk op haar derrière en de daaromheen gedrapeerde prikkelende string. Met deze dopingboost werd de Redoute bedwongen maar van harte ging het niet, maar van harte gaat het eigenlijk nooit op de Redoute. Halfweg en nu terug. Via Sprimont weer een lange klim naar Beaufais, waar Jo als eerste sporen van slijtage begon te tonen. Misschien toch moeten pauzeren, flitste door zijn hoofd. Maar de achterzakken bevatten nog genoeg dus onderweg nog maar eens extra gefoerageerd. Ondertussen waren we rechtaf naar Trooz gegaan, weer bergop en royaal terug in de versnellingen en weer linksaf naar Fleron. Daar kreeg Jo een flash back van bijkans tien jaar terug toen hij in dezelfde klim het stuur van zijn Jo Geurts-fiets bijna doormidden sloeg. Wim Bogie zaliger deelde destijds mee dat we misschien verkeerd zaten en dat we deze klim wellicht voor de kat zijn viool aan het rijden waren. Als je dan al slechte benen hebt,

is zo'n opmerking slecht voor de psyche kan ik je verzekeren. Ook in het heden was het weer zwaar, deze kilometers lange klim. Daarna was het ergste klimleed geleden, ging het rechtaf naar Mischeroux en daar linksaf waar Visé al op de borden stond. Roger en later Leon hielden ons mooi uit de wind waardoor we een beetje konden herstellen. Via Visé vlotjes naar Mariadorp. Maar waar we normaal met de wind van achteren huiswaarts kunnen keren, stond deze nu pal op de neus van Leon. Roger en Jo zochten namelijk wijselijk de luwte op omdat hun benen redelijk naar de galamiezen waren. En dan is Het Hingen nog ver, kan ik je melden. Bij het tankstation In Rothem moesten we stoppen want we hadden geen druppel drank meer (althans Jo niet). De aangeschafte cola met zijn snelle suikers sleepte Jo door de dipjes heen die nog zouden komen. Maar we verdapperden ons en plooiden niet of nauwelijks en uiteindelijk hadden we de Col du Canal ook gehad en zat het erop. om 15.20 uur ploften we bij Steffanie op de ongemakkelijke barkrukken die echter als fauteuils aanvoelden na 190 km fietsen. De koffie, cola, Palm en jus d'orange smaakten prima, net zoals de voldoening dat we het, met name dankzij Leon, toch weer geflikt hadden. We hebben Leon nog een paar ferme schouderkloppen gegeven voor het beulswerk dat hij verricht heeft door ons zo lang uit de wind te houden. Daarna hebben we de stramme benen weer gestrekt voor de gang naar de verdiende douches en zat het laatste grote kunstje van dit seizoen erop.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

VAL DIEU

De laatste lange tocht van dit seizoen. Voor vandaag stond de rit naar La Redoute, die twee weken geleden vanwege het slechte weer alleen door Michèl v. Smoorenburg werd gereden, op het programma. Tevens vertrok om 8 uur een groep voor de rit naar Val Dieu. In totaal stonden er alweer 12 rijders klaar. Jo, Leon en Roger tekenden voor de lange rit naar La Redoute. Jan L., Jan S., Har F., Har V., Ton, Bart, John en Piet verkozen de kortere afstand en Annie reed het eerste stuk mee omdat ze een afspraak had om 12 uur. Leon nam zoals gewoonlijk de kop en in het voor hem rustige tempo reed hij de hele weg tot aan de afslag naar Val Dieu op kop. Hierbij geassisteerd door verschillende andere Suisters. Vandaag kregen we weer te maken met een nieuwe ontwikkeling bij Suist. De volgwagen deed tijdens deze rit zijn intrede. Har Fijen was namelijk zijn bidons vergeten en draaide daarom in Aesterberg terug. Thuis pakte hij zijn bidons en zijn vrouw Toos was zo welwillend om hem met de auto terug te brengen naar het peloton. In Elsloo sloot Har weer aan en kon zo zijn weg vervolgen. Toos, heel hartelijk bedankt voor deze sportieve daad. Na de lange aanloop naar Mortroux, waarbij de groep mooi samen bleef, werd afscheid genomen van de drie dapperen die hadden gekozen voor de lange route. Hoe het hen vergaan is zullen we nog wel horen. De Val Dieugangers kregen nu een geweldig mooi stuk door de Ardennen naar Val Dieu, waarbij we enkele pittige hellingen te verstouwen kregen. Boven werd weer netjes gewacht en zo kwamen we zonder problemen aan in Val Dieu. Omdat het nog te vroeg was voor een stop besloten we meteen door te rijden met de helling naar St. Jean-Sart als kers op de taart. Weer een gemeen ding, maar met verstand klaren we iedere klus. Nu door naar Ulvend waar boven op de mooie klim de supportersclub van John zich had verzameld. Een groep van wel 50 man stond hem hier op te wachten en een overweldigend applaus viel hem ten deel. Dit doet een mens toch wel goed. Jammer genoeg was de herberg boven op de helling nog dicht, anders had het John toch wel een aardige cent gekost want zo'n onthaal moet toch beloond worden. Dan maar door naar Chriske in Margraten, waar we na 3 uur fietsen plaatsnamen op het mooie terras. Het Pensionado's-gevoel kwam meteen boven en we genoten van de heerlijke koffie en een stuk lekkere vlaai. De mensen die nog niet mee hebben gereden met de Pensionado's beseften meteen dat het op de maandagen een gezellige boel is, want de sterke verhalen kwamen nu ook weer goed los. Er werd metten voorgesteld om steeds in de langere ritten een rustpauze in te lassen. Na de welverdiende pauze werd er koers gezet naar Sibbe en Valkenburg en via de klim naar Ravensbosch terug naar huis. Ton Ramakers kreeg het nu op zijn heupen en hij nam resoluut de kop. In een hoog tempo koerste hij via Sittard en Nieuwstadt richting

Susteren. Hij trok de hele groep op een lint en iedereen was blij dat ze zijn wiel konden houden. Had hij soms een afspraak met zijn vrouw, dat het zo hard ging of moest hij de stress van het werk kwijt? In Susteren was de koek nog niet op en hij trok nog eventjes door tot op de Sleik. Hier nam Bart het over en door deze tempoversnelling bereikten we nog net op tijd het Hingen waar we de middagploeg nog konden uitzwaaien. Zelf namen we plaats op het terras bij Stephanie en lieten ons de welverdiende versnaperingen goed smaken. Na 125 km. met behoorlijk wat klimwerk mag dat wel.

Het Fluitend Hert (Lekker ontspannen gefietst)

Verslag van de middagrit

Aan het depart op het Hingen stonden kort voor 13:30 5 rijders bij elkaar: Henk, Henri, Chris, Johan en Fred. De beschreven tocht kon niet op veel enthousiasme rekenen: door Blerick en Venlo, nee, dan liever een andere ronde. Tijdens het overleg landde ook de groep mannen die de ochtend etappe Val Dieu hadden gereden. Aan de rode wangen te zien hadden zij een enerverend tochtje gehad. Aan John werd alvast mede gedeeld dat de middag rit anders zou zijn - hij hoorde het wel.

Vertrokken met 5 man, richting Montfort, Linne, Stuw, richting R'mond. Vlak na de stuw waren we nog maar met zijn vieren; Henri draaide af richting Heel. De rest heeft vervolgens een mooie ronde door het Noord-Limburgse gereden. Ik kan de route niet beschrijven, maar weet wel dat in het begin de wind een beetje tegenstond, maar dat we die ook op stukken fijn van de goede kant hebben gehad. Geweldige stukken door bos en akkerland, weinig verkeer, wat wil een fietser nog meer. Mooi doordraaiend en samenwerkend hebben we goed kunnen doorrijden, zodat we even voor 16:30 en met 93 km op de teller weer terug in Sint Joost waren. Niks meer te melden: Henk heeft 1 lekke band gehad, en voor de rest geldt Lekker Gefietst.

Fred

MAANDAG 30 SEPTEMBER

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

LÖVENICH-LÜTTENFORST

Het weer was prima, alleen een straffe wind uit het oosten. 8 Rijders stonden er weer klaar voor. , Wil v. M., Jan L., Har F., John, Fred, Piet, Geert en Sef. Omdat niemand een bepaalde route op het oog had kwam van Jan de vraag om weer eens naar de bakker in Lövenich te rijden. Hub, de wegwijzer in dit gebied, was er niet bij dus moest John dit klusje van hem overnemen. Uit het hoofd stuurde hij de troepen richting "Die Grosze Heimat" Het liep prima en met de kopmannen Wil en Jan voelden we helemaal geen wind. Af en toe ging het zelfs te hard zodat er gaten vielen, wat toch niet de bedoeling is, maar deze twee zijn zo sterk dat ze dit niet meer merken. Via de bekende weg naar Brachelen, maar hier ging het fout. Omdat de kopmensen weer eens te hard doortrokken misten ze een afslag en ze kachelden, vergezeld van nog 4 anderen, zonder om te kijken, door. John en Har wisten wel dat ze hier rechtsaf moesten en, hoewel ze nog riepen, reden de anderen rechtdoor. De twee besloten om te blijven wachten, maar het duurde toch wel erg lang voordat de kopgroep doorhad dat er iets mis was. Piet kwam als eerste terug, een tijdje later gevolgd door Geert en nog iets later de rest. Het lijkt me verstandiger dat, als je de route niet kent, wat rustiger te rijden want een afslag is gauw gemist. Na uitleg wat er fout was gegaan werd de juiste route weer opgepikt en reden we, nu wat rustiger, richting Glimbach. Hier kregen we een pittige klim te verwerken maar iedereen, op eentje na die te laat schakelde, kwam boven. In Kofferen linksaf richting Lövenich waar we, met pas 45 km. op de klok, aanlandden bij de bakker. De meesten gingen voor de Rosinenschnecke met koffie, maar Piet gooide het met de juffrouw op een akkoordje en de dame maakte voor hem een apart broodje klaar. Wat ze hierin gestopt heeft is niet bekend, maar Piet reed hierna de stenen uit de straat. Via Baal ging het richting Arsbeck en op een lange, rechte weg nam Piet resoluut de kop. Het tempo werd behoorlijk opgeschroefd en iedereen was blij dat we zijn wiel konden volgen. De winkeljuffrouw moeten ze maar

aannemen bij Belkin, dan wint Mollema zeer zeker de Tour, want zo hebben we Piet nog nooit gezien. John stuurde ons, nadat Piet eindelijk uitgeraasd was, richting Lüttenforst en zo door Lousberg naar Niederkrüchten. Op de Meinweg naar beneden liet Sef zien dat ook hij best een stukje kan fietsen want met een geweldige "Kartouche" reed hij een gat van wel 100 meter in een zucht dicht. John en Geert deden het rustig aan en beneden werd er weer netjes gewacht. Op de weg door de "OO" namen Wil en Jan weer het initiatief. Het tempo schoot weer omhoog. Wil moest waarschijnlijk nog naar de kermis en Jan had hoogstwaarschijnlijk een afspraakje met Paula, niet van het Heukske, maar in Echt. Veel te hard ging het op dat moment, 38 p/u is voor de Pensionado's echt niet meer normaal. Er werd dan ook spoedig aan de bel getrokken maar de twee hardrijders bleven toch te hard doorrijden. Dit is niet de bedoeling van de Pensionado's, want als we de gemiddelden van vorig jaar bekijken gaat het dit jaar alweer ruim 1 km. harder. Als het zo doorgaat zitten we dadelijk met hetzelfde probleem als op de donderdagavond. Dus heren, temperen graag. Het doel van de Pensionado's is om gezellig kilometers te maken in een voor iedereen goed te volgen tempo. Piet en Geert draaiden in Montfort af en John en Har besloten om nog eventjes bij Paula in St. Joost de rit te evalueren, maar de rest reed zonder op of om te kijken richting Hingen. Niet zo'n prettige rit zoals we gewend zijn van de pensionado's, maar de volgende keer misschien beter.

Het Fluitend Hert

ZATERDAG 5 OKTOBER

Plateauroute

Het seizoen loopt nu toch langzaam naar het einde. Vandaag een van de laatste langere ritten met verschillende beklimmingen. Om half twee was het lekker weer zodat 13 deelnemers aan het vertrek stonden. Grote afwezigen waren de twee koplopers van het klassement, Annie en Roger. Wel present waren: Jo, John, Har V., Leon, Chris, Ton, Fred, Wil v. M., Henk, Michèl, Paul, Bart en Henrie. In een lekker tempo werd er vertrokken richting Susteren en zo naar Sittard. John voerde de groep over een nieuwe weg door Sittard naar Munstergeleen, maar deze weg telde erg veel drempels, dus dit was ook niet ideaal. In Daniken werd het weggetje binnendoor genomen naar Sweykhuisen, maar door het natte weer van de laatste dagen lag het er niet zo best bij. De afdaling in Sweykhuisen was een genot. Heel wat gemakkelijker dan andersom. Het Hijgend Hert was nu bij de eersten, afdalen ligt hem wel. Via Neerbeek en Ulestraten ging het richting Meersen waar we weer een sluipteggetje kregen bij Jo Cabo linksaf. Zonder problemen bereikten we de Bemelerberg waar het echte klimwerk ging beginnen. De Sibbergrub af en toen via Schin op Geul naar Klimmen, alweer een prachtige klim. Vlak voor Hulsberg trof ons voor de eerste keer vandaag het pechspook. Ton reed lek ondanks dat hij vorige week twee nieuwe bandjes had gestoken. Maar met deze natte wegen plakt er van alles vast. Chris loste dit malheur natuurlijk vakkundig op en weldra waren we weer "En Route". Even verder, in Schimmert, was het prijs bij Henrie. Ook hij stond plat. Chris stak weer de armen uit de mouwen en fikste dit euvel ook in een zucht. Of hij voor stemmen aan het zorgen is voor de verkiezing van "Suister van het jaar"? In Sittard was het alweer raak. Nu was het Chris zelf die het slachtoffer was. Natuurlijk klaarde hu dit ook in een vloek en zo konden we, na veel oponthoud, verder. De mannen roken de stal en met Ton en Leon aan de leiding werd er flink gas gegeven. Snel door Nieuwstadt waar we afscheid namen van Henrie en toen over het nieuwe fietspad naar Susteren. De teller schoot naar de 40 maar zelfs het hijgend hert kon gemakkelijk in het wiel blijven zodat we dit stukje ook zo gedaan hadden. In Susteren stopten Ton en Paul en toen in gezwinde galop door naar de Sleik. Chris en Michèl bogen af naar Echt en de overigen maakten zich op voor de finale. In gesloten formatie stoven ze richting Boerenbond. Op 200 meter voor de meet plaatste Bart een geweldige jump waar niemand een antwoord op had. Met twee vingers in de neus maakte hij het karwei af. Prima gedaan, Bart. Men besloot om de rit nog eventjes te gaan evalueren en met zes man sterk streken we neer bij Paula, waar de Palm van het vat voortreffelijk smaakte. Door de pechgevallen waren we wel wat later thuis dan normaal maar toch mogen we weer zeggen "Lekker Gefietst"

Het Fluitend Hert

Maandag 7 oktober 2013

S.V.P (Suist voor Pensionado's)

Maastricht-Valkenburg

De weergoden waren ons op deze maandag in oktober goed gezind. Veel zon, geen wind en een temperatuur schommelend rond de 16 graden Celsius. Ideaal fietsweer. Dat vonden ook Wil van Montfort, Wil Hodzelmans, Har van de Vorst, Har Fijen, Fred, Lex, Geert, Piet en Annie, die tegen tien bij John van start gingen richting zuiden. De meest optimistisch ingestelden onder hen waren terecht zelfs gekleed in een zomers fietstenu (shirt met korte mouwen en korte broek). De attente lezer heeft inmiddels opgemerkt dat John op het appel ontbrak. Hij was met zijn gezin en kleinkinderen naar de Efteling. Veel gezinnen met schoolgaande kinderen uit Echt gaan op kermis maandag naar dit pretpark, vanwege schoolsluiting die dag. Ook Jan Laugs verbleef elders. Het tempo werd in het begin bepaald door Wil van Montfort en Har vd. Vorst, keurig afgestemd op de mensen die de afgelopen week om uiteenlopende redenen minder of niet gefietst hadden. In Elsloo keerden Geert en Piet om, omdat zij tegen etenstijd thuis moesten zijn. Een paar minuten later was de groep weer gelijk in aantal. Twee Belgische wielrenners sloten aan en vergezelden ons - via Itteren en Borgharen- tot in Maastricht. Daar scheidden onze wegen zich. Zij gingen , hoe kan het ook anders, richting België en wij vervolgden onze route naar Valkenburg, waar gepauzeerd werd.

Na bestelling van koffie en gebak, ging Lex's aandacht uit naar twee goudkleurige beeldjes van een Spaanse kunstenaar, wiens naam mij inmiddels ontschoten is, uitgestald in de vitrines onder de toonbank in de lunchroom. Van deze beeldjes zijn ter plekke foto's gemaakt, omdat Lex van plan is hiervan een replica te maken maar dan uit steen. Vrij recent is Lex begonnen aan een cursus beeldhouwen, hiertoe geënthousiasmeerd door Wil Hodzelmans, die ook deze hobby beoefent.

Na de pauze werd geopperd om de kortste weg naar huis te nemen. In Sittard werd alsnog besloten een ommetje te maken en via Tuddern ging het naar Koningsbosch. Bij de kerk aldaar maakte een pechduiveltje zijn opwachting. Har Fijen reed lek; een spijkertje in de achterband. Met hulp van beide Wil's, Annie en Lex was het klusje in een vloek en een zucht geklaard. Har moest zelfs laten zien hoe je met behulp van een CO2-partoon een band oppompt, wat warempel ook nog direct lukte.

Vervolgens ging het via Echterbosch naar het Hingen. Daar aangekomen hadden we 110 km op het tellertje en stelden we vast dat we "lekker gefietst" hadden.

Har Fijen

ZATERDAG 11 OKTOBER 2013

Michel, Annie, Henk, Leon, Henrie, Roger, Jo, Har V, Chris, Ton, Fred en Sef Profiteerden van deze heerlijke fietsmiddag. Na de afgelopen dagen was het weer een cadeautje dat wij volgaarne uitpakten. De route was bestudeerd en het bleek een redelijk geslinger door en rond het Doenraadse en Merkelbeekse land. Maar er waren enkele mannen die daar vroeger verkering hebben gehad en dus goed de weg wisten. Dit zorgde ervoor dat we lekker door konden fietsen. Weinig bijzonderheden vandaag; het feit dat er eigenlijk geen bijzonderheden waren was feitelijk de enige bijzonderheid. Iedereen deed zijn deel en nam vervolgens weer plaats in de luwte. De weg naar Etzenrade was voor een deel al met mooie herfstkleuren omzoomd en omdat het niet hard waaide bleven de benen goed en konden we hiervan met volle teugen genieten. Sef weet ook prima de weg in die contreien en vermaakte zich volgens mij prima. Links en rechts hebben de fietsverenigingen al een punt achter het seizoen gezet maar zoals bekend gaat SUIST onverstoort door, duidelijk voorzien een behoefte om ook met minder florissante temperaturen mooie ritten te maken. De Schatsberg en Heisterbrug waren redelijk onbekend terrein maar daarom niet minder mooi. Plots waren we al aan de voet van de Stammenhof, van de andere kant genaderd en voordat we ons al zorgen konden maken,

waren we eraan begonnen. Mij leek het of deze een stuk korter was, maar dat kwam waarschijnlijk omdat de benen nog redelijk goed waren. Daarna voor de verandering over Limbricht en door het plaatselijke bos aldaar waar de weg er verrassend genoeg redelijk droog bij lag. Via Nieuwstad waar Henrie afzwaaide naar Susteren en dan nog via Dieteren langs de snelweg naar Echt want we moesten nog extra kilometers maken om in de buurt van de 80 km te komen. Daarna met acht man naar Paula waar we een smakelijk bokbiertje, Palmpje, colaatje en andere lekkernij soldaat maakten. Weer een leuke afsluiting van een mooie herfststrit.

A Vous Hilversoem

De Razende Reporter

MAANDAG 14 oktober

S.V.P. (Suist voor Pensionado's)

MAASTRICHT-VALKENBURG

Door vakantie en het vervelende werken van sommige Pensionado's waren er deze morgen maar 7 leden present. Wil en Wil, Jan, Geert, Fred, John en Lex stonden om 10 uur klaar. Omdat er een straffe zuidenwind stond werd er besloten om de rit van vorige week nog eens over te doen. Vol goede moed werd de richting zuiden ingeslagen. Via Dieteren en Graetheide kwamen we in Berg a/d Maas op de zo vertrouwde route tussen kanaal en Maas. Het kopwerk werd natuurlijk gedaan door Wil en Jan, maar het tempo lang dusdanig dat iedereen gemakkelijk kon volgen. Op een gegeven moment vonden die twee het welletjes en ze besloten om het ook eens van achteren te gaan bekijken. De anderen deden nu om beurten hun kopwerk en dit verliep voorspoedig. Iedereen deed zijn werk en zo kwamen we zonder problemen in Maastricht. Omdat de wegen er niet al te mooi bijlagen vanwege het vele boerenwerk besloten we om nu maar de mooie Bemelerberg te nemen. Omdat Jan zijn drinkfles was vergeten kreeg hij een bidon van John. Dat hebben we geweten. Na twee slokjes was hij niet meer te houden en in een tempo à la Leon stooft hij naar boven. Waarom werkt dit drankje niet bij John zelf???? Boven werd natuurlijk gewacht en via Sibbe bereikten we Valkenburg, waar de stop zoals gewoonlijk bij "Oase" was. Heerlijke koffie en voor sommigen een lekker stuk taart. Er zijn vervelender dingen in een fietsersleven. Na de welverdiende rust ging het richting Ravensbosch en via Munstergeleen huiswaarts. Jan gaf de drinkbus toch maar weer terug want hij zei dat het werkelijk niet te pruimen was, dat brouwsel van het Hijgend Hert. In Nieuwstadt werd besloten, omdat het zo'n heerlijk weertje was, via Millen en Isenbruch richting Montfort te rijden om Geert netjes thuis af te leveren. Hierna ging het terug richting Hingen en na 105 km. kwam iedereen weer droog aan. Omdat het toch wel frisjes begon te worden besloot iedereen om rechtstreeks naar huis te gaan, dus geen afzakkertje meer.

Het Fluitend Hert

ZATERDAG 19 OKTOBER 2013; PRÜMMERN, TRIPSRATH EN OMSTREKEN

Wie was er allemaal, of eigenlijk wie was er niet. 21 deelnemers op deze welhaast zomerse oktoberdag waren te bewonderen in het Village Départ. John, Annie, Har v/d V, Har V, Jo, Koos Jans, Henrie, Roger, Michel, Jan Laugs, Sef Laugs, Chris, Ton, Cor, Piet, Rick, Leon, Wil v/d Borg, Wil v Montfort, Henk en Peter natuurlijk; voilà. Nog even de discussie één of twee groepen en dan waren we vertrokken als één grote groep. Het tempo werd zo rond de 30 gehouden wat door iedereen goed te doen was, zeker omdat er weinig wind stond. De keuze voor zomerse kledij bleek de juiste want

binnen de kortste keren waren de beenstukken en lange mouwen al te warm. Koos voelde zich als nieuweling gelijk als een vis in het water en draaide moeiteloos mee. Voorbij Birgden merkten enkele oplettende suisters dat de routekapitein een beetje in de bonen was want we hadden enkele afslagen gemist. Maar geen nood, alle wegen leiden naar Prümmern nietwaar en dus voorwaarts. Maar dat duurde niet lang, dat voorwaarts want Michel was achterin de groep even afgeleid door waarschijnlijk vrouwelijk schoon dat voor een wegversmalling stilstond in haar mooie cabrio. Daardoor stuurde hij snaarstrak tegen die wegversmalling op. Gelukkig weinig fysieke schade door de valpartij die daarop volgde maar wel een erg kapotte binnen- en buitenband. Chris had gelukkig een stukje buitenband bij zich waarmee Michel gedepanneerd kon worden. Michel zwaaide even later toch af terwijl wij onze weg vervolgden. John en Jo overlegden even en gooiden de route een beetje om zodat we niet twee keer hetzelfde stuk hoefden te rijden. Via een hele mooie route naar Utherath en Randerath ging het daardoor achter Haaren weer richting het Hollands. Via Putbroek naar Montfort waar Cor afzwaaide en naar St Joost waar een grote delegatie afdraaide naar Paula. Daar werd de rit nog eens dunnetjes overgedaan onder het genot van een lekkere pint. Koos liet ook daar blijken uit het juiste SUIST-hout gesneden te zijn want ook hij kiepte een paar kloeke pinten naar binnen. Alles hat ein Ende en zo ook deze mooie fietsmiddag. Even afrekenen en op naar de douches. Nog één laatste officiële rit met aansluitend de feestavond waarvoor de redactie jullie allemaal van harte uitnodigt en oproept te verschijnen om op een leuke manier het seizoen af te sluiten. Wanneer? Zaterdag 26 oktober a.s. Aanvang 19.00 uur (ongeveer) bij café 't Heukske op Sint Joost met o.a. de uitverkiezing van de Suister van 2013 en de diverse prijsuitreikingen van de klassementen en de puzzel.

A Vous Hilversoem

De Razende reporter